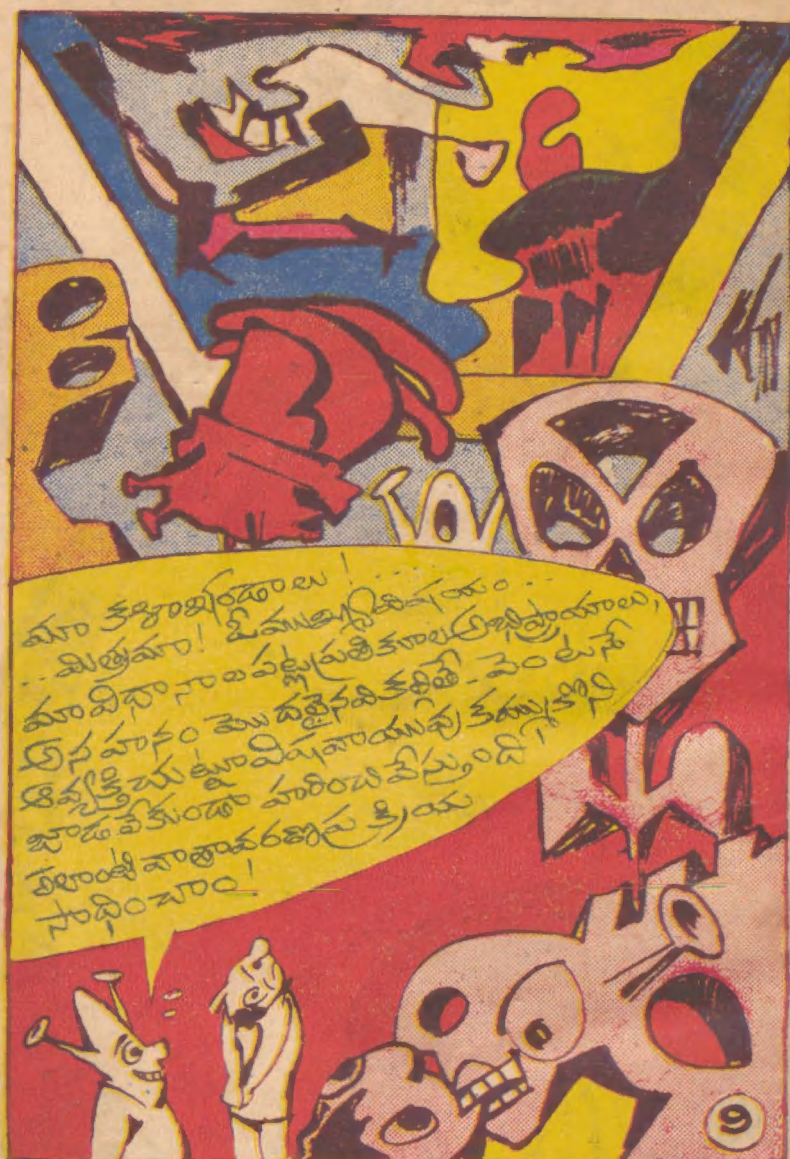

श्री

31393

4

మహాప్రపంచం

విజయవంతంగా ప్రదర్శించబడుతున్న చిత్రం

శ్రీ సారథీ స్టూడియోస్
AVM productions'

SALES SUGAR ADS.

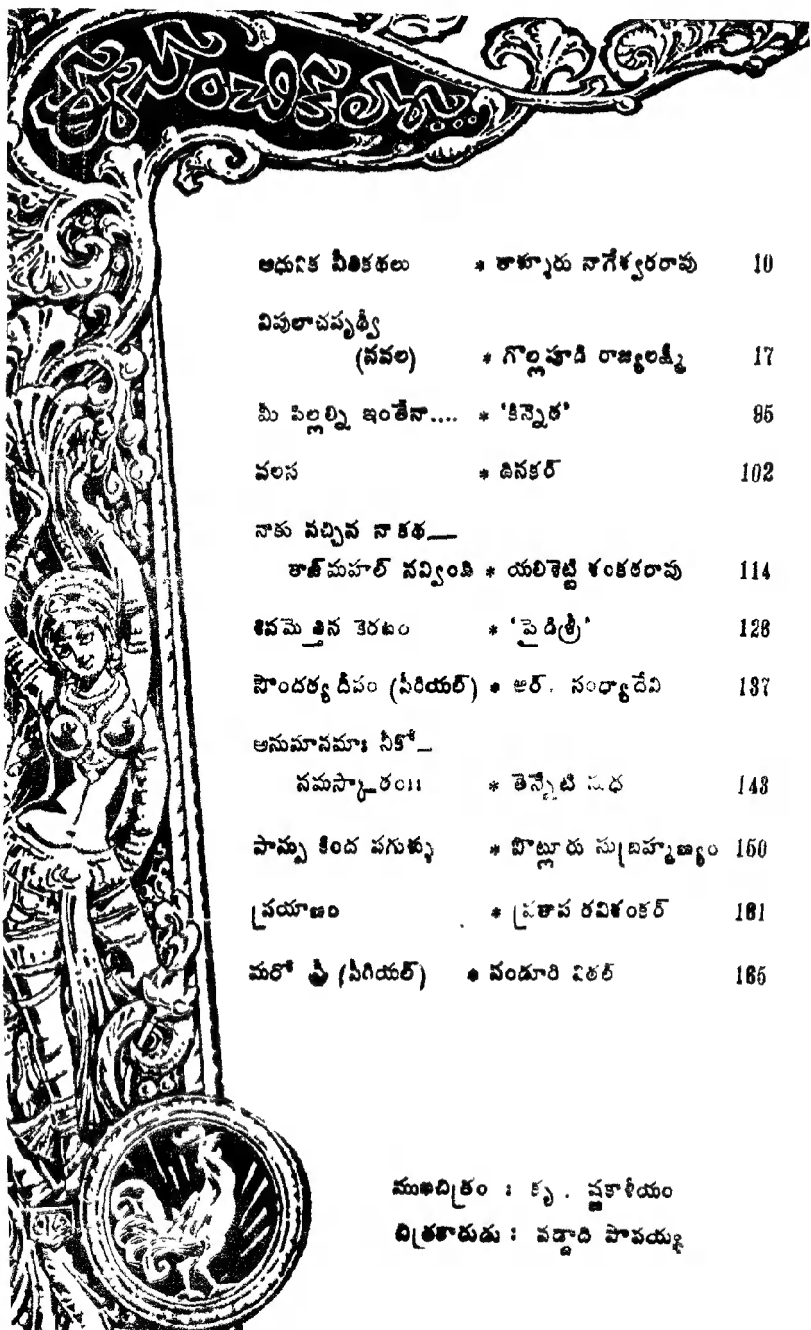
నరసింహారావు రేలంగి
కి.శి.సి.సి.సి.సి.

గోపాలరెడ్డి ఆర్తేయ మహదేవన్

నవంబరు

Yuva, (Telugu Monthly)

August, 1985

అనుచరికలము	* రాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు	10
విపులాచలపూర్వీ (వవల)	* గొల్లపూడి రాజ్యలక్ష్మి	17
మీ పిల్లల్ని ఇంతేనా....	* 'కిన్నెర'	85
వలస	* చినకర్	102
నాకు వచ్చిన నాకథ—		
కాశీమహల్ వన్యంశి	* యలికెట్టి శంకరరావు	114
శివమెత్తిన కెరటం	* 'పైదిశ్రీ'	128
సౌందర్య దీపం (పీరియర్)	* జి. ర. సంద్యారేవి	137
ఆనుమానమాః నీకో—		
నమస్కారం	* తెన్నేటి సుధ	148
పాము కింద పగుళ్ళు	* పొట్లూరు సుబ్రహ్మణ్యం	150
ప్రయాణం	* ప్రతాప రవిశంకర్	181
మరో ప్రి (పీరియర్)	* వందూరి విజయ	185

ముఖచిత్రం : కృ. చక్రవర్తి

చిత్రకారుడు : వడ్డూరి సావయ్య

మీ చిన్నారు పాప సూక్ష్మగు బుగ్గలపైన మీరిచ్చే ముద్దులా సున్నితంగా

పాప చిన్నారు లోలోలో యిమిడి అంటే అది ప్రత్యేకమైన అతి కొద్ది వస్తునల్లో ఒకటి - బాబ్సాప్ బేబీ సాప్.

అసేద దిలికే మీ వుట్టులా మృదువుగా కేయి బాబ్సాప్ బేబీ సాప్ లోని శానలిన అనే సబ్బాం. మరి బానిలోని అ సువాసన మీ పొవ్వు చిలవకుండా, బాంతో యిక పాపకు వర్కగా వసావమైన అ సువాసన.

జొన్సన్ బేబీ సాప్
శుద్ధమై... సొవ్వమై... భ్రతమైనది.

౯౫౫

Johnson & Johnson

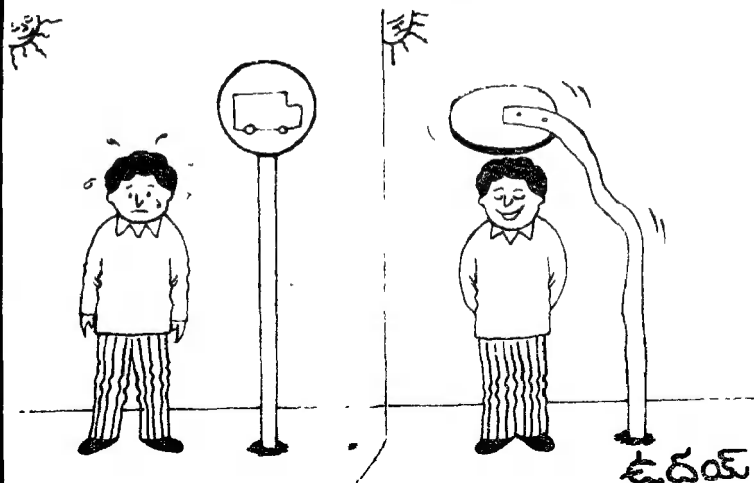
OBM/2193 TEL

Yuva (Telugu Monthly)

August, 1985

ఆగస్టు నెల భావపరిచయ పోటీ

ఐహుమానం రూ. 25-00

ఈ కార్టూనుకు హాస్యయుత వ్యాఖ్య (Caption) కావాలి.

గమనిక : వ్యాఖ్యలు పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి ఆగస్టు 6వ తేదీలోగా పంపాలి

జూలై నెల భావపరిచయ పోటీ

రూ. 25-00 ఐహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య

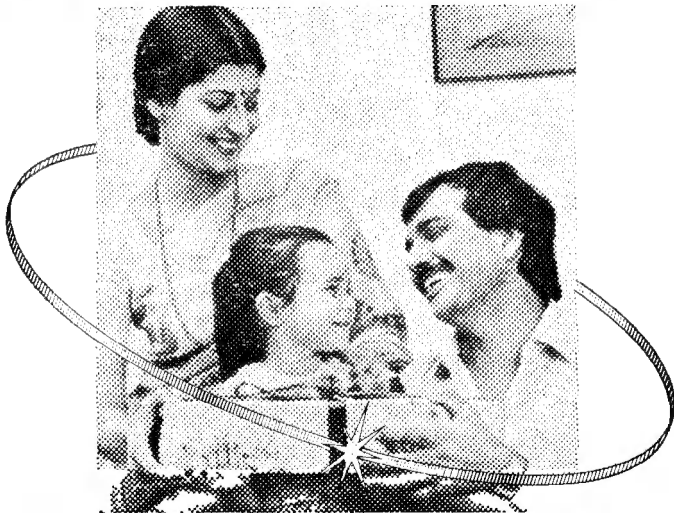
ఎండకు ఎదురు లేదు

మావటికి బెదురు లేదు

—యం. నాగచందర్

హైదరాబాదు.

నోటి దుర్వాసన పోగొట్టుకోండి. దంతక్షయాన్ని ఎదుర్కోండి.

మీ కుటుంబంలోని వారికి కోల్గేట్ రక్షణ చక్రాన్ని ఇవ్వండి!

ప్రపంచ వ్యాపకంగా కోల్గేట్ ని వాడటంతో మీ కుటుంబంలోని వారి నోటి వ్యాధుల కేంద్రంగా, కాటాగా ఉంటుంది, వారి పళ్ళు యివ దృఢంగా, ఆరోగ్యంగా ఉంటాయి. కోల్గేట్ రక్షణ చక్రం చేసేది అదే, వారికి యివ్వడం అందుకే.

మీరు పళ్ళు కోమలమైన ప్రతిసారీ, కోల్గేట్ యివ్వండి. పళ్ళు మృదువుగా ఉంటాయి.

మీ పళ్ళులో యివ్వండి. పోయిన ఆహారపు శవశలో దుర్వాసన, దంతక్షయం కలిగించే నూకర్షితులు పెరుగుతాయి.

కోల్గేట్ తోని అద్వితీయమైన శక్తిగల సురగ లోపలికి రాదు. పోయి, అక్కడ గల దుర్వాసన కలిగించే ఆహారపు మిశ్రమ, దంతక్షయాన్ని కలిగించే నూకర్షితుల కారకమైంది.

ప్రపంచ వ్యాపకంగా కోల్గేట్ పళ్ళు కోమలమై, దాంతో యిక మీకు శుభమైన, కాటా వ్యాధుల, దంతక్షయ వ్యాధులను, ఆరోగ్యమైన పళ్ళును.

వోషింగ్ చేసిన తర్వాత ప్రతిసారి మీ కుటుంబంలో వారంతా కోల్గేట్ తో పళ్ళు కోమలమవుతున్నారని భవనమవుతుంది. నోటి దుర్వాసన పోగొట్టుకోండి. దంతక్షయాన్ని ఎదుర్కోండి. వారి కోల్గేట్ రక్షణ చక్రాన్ని ఇవ్వండి.

B84 55 Tel

దీని తాజా పిప్పరమెంట్ రుచి మీకెంతో నచ్చుతుంది!

యువ

1985 దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక

ఈ దీపావళికి వెలువడే ప్రత్యేక సంచికలో ప్రచురణార్థం రచయితలు, రచయితులు, చిత్రకారులు తమ రచనలను, కావ్యాలను మా కార్యాలయానికి నెట్టెండు 15 తారీఖులోగా పంపగోరుచున్నాము. వారు ఈ క్రింద అంశాలను గమనించ ప్రార్థన.

1. రచన ఫుల్ స్కేప్ నైజులో 10 పేజీలు మించరాదు.
2. కాగితానికి ఒక ప్రక్కనే వ్రాయాలి.
3. కవరు మీద 'దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక కోసం' అని వ్రాయాలి.
4. ప్రచురణకు అంగీకరించబడిన వాటిని త్రిప్పి పంపగోరేవారు తగు పోస్టేజీకోగం స్వంత చిరునామా కవరు జతపరచి పంపాలి.
5. రచన తమ సొంతమేననీ, దేనికి అనుకరణ అనువాదం కాదనీ హామీ పత్రం వ్రాయాలి.
6. దీపావళి సంచిక కోసం పంపినా, స్థలాభివృద్ధి అందులో ప్రచురించక పోతే, తరువాత సంచికలలో ప్రచురించే హక్కు మాకు ఉన్నది.

—సంపాదకుడు

యోవ

సాహిత్యమహాసభత్రిక

సంస్థాపకులు : చ త్ర పాణి

సంపుట 53

అగష్టు 1985

పంచిక 2

తెర్రరిజం లేదా హింసాత్మకం-ప్రపంచంలో ఏ దేశమూ, ఏ ప్రజలూ క్షమించరాని దుశ్చర్య. అయితే ఇటీవల ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఈ తెర్రరిజమ్ కరాళదృష్టాంశాన్ని ములత వ్యాపిస్తూన్నది. దీనిని అరికట్టడానికి అభివృద్ధిచెందిన, చెందుకూన్న దేశాలు కలవరపడుతున్నాయి; చర్యలు తీసుకుంటున్నాయి; పథకాలు ప్రవేశ పెడుతున్నాయి.

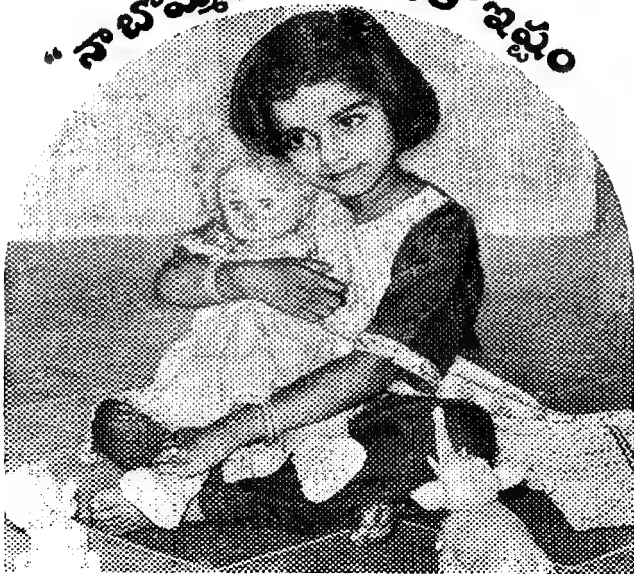
ఈ తెర్రరిజమ్ ప్రత్యేకంగా జాన్ మాసంలో నైరవిహారం చేయసాగిన నట్లు కనబడుకూన్నది. ఏథెన్స్ నుంచి ట్రాన్స్ నవకర్డ్ ఎయిర్ లైన్స్ విమానాన్ని హైదరాబాద్ నుంచి టిరుట్లో ప్రయాణికుల్ని నిలిపివేయడం, బోకో షామ్ లో బాంబు ప్రేలుడు, అట్లాంటిక్ సముద్రంలో ఎయిర్ ఇండియా విమానం 'ఎంపరర్ కనిష్క్' ను కూల్చివేయడం- ఇవన్నీ తెర్రరిజ్టుల చర్యలకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలుగా భావించబడుతున్నాయి. గతంలో ఎయిర్ ఇండియా విమానాలు కొన్ని కూలిపోయినమాట వాస్తవమే. 1978లో 'ఎంపరర్ ఆఫ్ కా' 1955లో 'కాక్కిర్ ప్రెస్సెస్', 1988లో 'కాంచనజంగ' కూలిపోయాయి. అన్నింటిలో 'కనిష్క్' కూలిపోవడం మహా దారుణమైన విషాదం. 929 మంది ప్రయాణికులు మరణించి

చారు డాక్టర్ వై. నాయుడమ్మ ఆ ప్రయాణికల్లో చనిపోవడం ఆంధ్రప్రదేశ్ కే కాకుండా, ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని తీరవిలోలు ఏర్పడింది. 1922లో తెనాలి తాలూకా యంపర్రులో జన్మించిన డా. నాయుడమ్మ చర్మపరిశోధనలో, పరిశోధన నిర్వహణలో, సాంకేతికనైపుణ్యం మార్పిడిలో ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని గడించారు. మన రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి సాంకేతిక సలహాదారుగా ఉండేవారు.

గత మూడేళ్ళనుంచి హింసావాదుల చర్యలు వివిధ రూపాల్లో బహిష్కర మవుతున్నాయని చెప్పవచ్చు. బహిష్కరంగ ప్రదేశాల్లో హత్యలు, గృహదహనాలు, ట్రాన్సిస్టర్ బాంబులు, విమానాల్ని మళ్ళించడం, మోటారువైళ్ళను దోచుకుంటూ చేతి బాంబులు విసరడం ఈ విధంగా దేశంలో పలుచోట్ల భయానకాన్ని సృష్టించడం జరుగుతున్నది. శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ మరణానికి వాళ్లే కారకులని కూడా ప్రతికలు ప్రకటించాయి.

తెర్రరిస్టుల నాశనం అతి స్వల్పం. కాని వాళ్లు సృష్టించే భయానక దృశ్యాలు చరిత్ర పుటలపై కెత్తురు మరకల్లా నిలిపిపోతాయి. పాటిమూలా దగ్గర ఒక గ్రామంలో అకాలీదర్ వారు మూడేళ్ళక్రితం అందోళన ప్రారంభించినప్పుడు, ఆ ఉద్యమం తెర్రరిస్టుల కైవళమవుతుందనీ, అమృతసర్ స్వర్ణదేవాలయంపై సైనికచర్య తీసుకోవాలని ఉంటుందనీ, అప్పటి ప్రధాని శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ హత్య చేయబడుతుందనీ, పలు పట్టణాల్లో దోపిడీలు, దౌర్జన్యాలు, మరణకాండ చెలరేగుతుందనీ ఎవరు ఊహించారు? కొంతమంది వ్యక్తులు తెర్రరిస్టులుగా ఎందుకు మారుతారో, దాన్ని ఉద్యమంగా ఎందుకు వ్యాపింప జేయాలనుకుంటారో, ప్రజల్ని భయపెట్టి వాళ్లు సాధించదలుపుకుంది ఏమిటో, రాజకీయ కారణాలేమిటో- పరిశోధన చేయటానికి ఎంకో సబ్జెక్టు కాగలదు దేశంలో అక్కడక్కడా తలెత్తు తున్నా తెర్రరిస్టు ఉద్యమాన్ని అణచడానికి తీసుకొన్న చర్యలకు ఈ పరిశోధన ఉపయోగపడుతుంది. తెర్రరిస్టుల దీమాండ్లు అతి భయంకరమైనవి. ఏ ప్రజా ప్రభుత్వమూ ప్రజల శ్రేయస్సు దృష్ట్యా వాటిని మన్నించకలదు. తెర్రరిస్టులను అణచివేయడానికి, ప్రజలకు శాంతి తీరకల్ని సమకూర్చడానికి ప్రభుత్వం కట్టు డిట్టమైన, నిర్మాణాత్మకమైన, వ్యూహావిక చర్యల్ని తీసుకోవాలి. ఇందులో ఏ మాత్రం అక్రమ ప్రవర్తనా దేశానికి ముప్పు వాటిల్లుతుంది.

“నా బామ్మలంటే నాకేంతో ఇష్టం

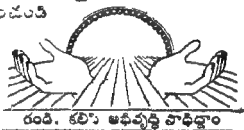
వైస్కాబ్యాంకులో పొదుపుచెయ్యడం అంటే మరింత ఇష్టం!”

ఎందుకో తెలుసా? దాక్షిణ్య కావాలి అని నా ఆశను నిరవేల్చడానికి, మా నాన్న వైస్కాబ్యాంకులో పొదుపు చేస్తున్నారు.

మీ పిన్నారి ఆశలయాలను మీరూ నిరవేల్చొచ్చు వైస్కాబ్యాంకులో క్యూములేటివ్ మరియు అక్షయాదిహజ్జిల్లు ద్వారా

ప్రజా సేవలో 50 సంవత్సరాలకు పైగా అనుభవమున్న వైస్కాబ్యాంకు మీ ప్రతి ఆవసరానికి తగిన అనువైన పదకాలను రూపొందించింది

వెవరాలకు మీ దగ్గరలో యున్న మా ప్రాంచీస్ సలహాదేవంబడి

రెండి, కలిగి ఉన్నప్పటికీ వాటిల్లాం

మా క్యూములేటివ్ మరియు అక్షయా పథకాలలో ఎం పొదుపు ఎలా అభివృద్ధి చెందుతుందో మీరే చూడండి

క్యూములేటివ్ డిహజ్జిల్				అక్షయాదిహజ్జిల్			
నిరవేది డిహజ్జిల్	డిహజ్జిల్ కాలం	మీ పొదుపు మొత్తం	మీ మొత్తం క్యాపి మొత్తం	మీ మొత్తం పొదుపు చేసిన మొత్తం	డిహజ్జిల్ కాలం	మీ మొత్తం క్యాపి మొత్తం	మీ మొత్తం పొదుపు చేసిన మొత్తం
రూ 160/-	120	18,200/-	34,835-20	33,790/-	120	1,00,000	

ది వైస్కా బ్యాంక్ లిమిటెడ్

రిజిస్టర్డ్ అఫీసు

అవన్యూరెడ్ బెంగళూరు 560 002

అడ్మినిస్ట్రేటివ్ అఫీసు

11 వెయిండ్ మార్కెట్ బెంగళూరు 560 001

చైర్మన్ రమేష్ గిర్

KIRON/VBL/85

తాత్పర్యము నాగేశ్వరరావు ఆధునిక నీతికథలు

గోవిందరావు, గోపాలరావు-ఇద్దరూ ఒకవూరి వాళ్లే. వీరి బడినుంచి హైస్కూలుదాకా ఒకేచోట చదువుకున్నారు. ఒకే బెంచీపై కూర్చున్నారు. ఇద్దరినీ చిన్ననాటి స్నేహం. వయస్సు పెరిగినకొద్దీ ఆ స్నేహం కొమ్ములూ రెమ్ములూ లాగా అభివృద్ధి చెందింది.

అయితే గోపాలరావు చదువు స్కూలుపైనేరక భరతవాక్యం వలకల్పి వచ్చింది. తండ్రి మరణంతో నెత్తిమీద మోయలేని బాధ్యతలు వడ్డాయి. గోవింద రావు కాలేజీలో చేరాడు. డి.ఎ. దాకా చదివాడు. ఆ తర్వాత రాజకీయాల్లోకి దిగాడు. తండ్రి ఎరువుల వ్యాపారం చేస్తూ వుండేవాడు. అంతకంటే రాజకీయాల్లో ఎక్కువ లాభసాటి వ్యాపారం చేయొచ్చని గోవిందరావు గ్రామ రాజకీయాల్లో ప్రవేశించాడు. పంచాయతీ బోర్డు మెంబరయ్యాడు. ప్రెసిడెంటుకు పోటీ చేశాడు. అవతలవ్యక్తి మూడుసార్లు నుంచి ప్రెసిడెంటు. అంగణం, ఆర్థికం జాస్తిగా గలవాడు, గోవిందరావుకు చావుబ్రతుకు సమస్య అయింది. నెగ్గితే రాజకీయాల్లో రాణించవచ్చు. ఓడిపోతే నేలకు || ర్చుకున్నట్లే! అట్లాంటి సంక్షోభ సమయంలో గోపాలరావు జన్మలో మర్చిపోలేని సాయం చేశాడు. అతని బావమర్ది ఒక మెంబరు. అతనికి వయానా భయానా చెప్పి, గోవిందరావుకు వోటుచేసేటట్లు చేశాడు. గోవిందరావు ఆ ఒక్క వోటుకోనే పంచాయతీబోర్డు ప్రెసిడెంటు అయ్యాడు. గోపాలరావును అమాంకంగా కౌగిలించుకొని స్నేహ ధర్మంగా, అప్యాయ పూర్వకంగా, కృతజ్ఞతల వర్షం కురిపించి, అజన్మాంతం ఋణపడి వుంటానన్నాడు. గోపాలరావు ఏమాత్రం పొంగిపోలేదు. గోవిందరావు అంత గొప్పగా కృతజ్ఞతలు చెప్పినా, సాధారణమైన చిరునవ్వు ద్వారానే నాటిని స్వీకరించాడు.

గోవిందరావు రాజకీయ జీవితానికి పంచాయతీబోర్డు ప్రెసిడెంటుగా తొలి సారిగానే విజయాన్ని సాధించడం శుభోదయంగా పరిణమించింది. ఆ తర్వాత అంకిపుచ్చుకున్నట్లు పదవుల విచ్చైనమెట్లు ఎక్కిపోయాడు సునాయాసంగా.

సమితికి వైస్ ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు.

ప్రెసిడెంట్ గుండెపోటుకో పోయాక సమితికి ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు.

కోఆపరేటివ్ బ్యాంకుకు ఛైర్మన్ అయ్యాడు.

అయిదేళ్ళ కర్వాక అపీషియల్ ఆఫీస్‌లో నిలిచి, ఆ నియోజకవర్గం నుంచి ఎం.ఎల్.ఎ అయ్యాడు.

మూతన మంత్రివర్గంలో గోవిందరావుకు స్థానం లభించింది — అదృష్టవేషత అలింగనం చేసుకున్నట్లు. పంచాయితీరాజ్ పోర్టుపోలియో లభించింది.

మిత్రుడు గోవిందరావు రాజకీయంగా అవ్వాయి చువ్వలాగా వదలిపై పడవి సంపాదిస్తూ ఎంత పైకిపోయినా గోపాలరావు కనబడినప్పుడల్లా 'కంగ్రాడ్యులేషన్స్' చెబుతూనే వచ్చాడు. రవ్వంత అసూయ పడలేదు. పని గట్టుకుని అతని దగ్గరకు వెళ్ళలేదు.

మంత్రి అయ్యాక గోవిందరావు మనస్తత్వంలో, మాట తిరులో, అర్థిక హోదాలో ఎంతో మార్పు వచ్చింది. కాను జీవితంలో కోరుకున్న పదవిని ఇంత స్వల్పకాలంలో పొందగలడని అతడు ఊహించలేదు. ఊహించని సంఘటనలు జీవితంలో యదార్థంగా తటస్థపడినప్పుడు ఆనందంలో ఉండటం అబ్బురమేమీలేదు.

గోవిందరావు పదవుల సోపానంలో అంత పైకిపోయినా, గోపాలరావు ఎక్కడ వేచిన గొంగళి అక్కడే అనే సామెతను నిరూపిస్తూ అట్లాగే వున్నాడు. ఆ పల్లెటూళ్ళో.

అయితే గోపాలరావు బావమర్రి ఆ వూరికి ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు కొన్ని విచిత్రమైన పరిస్థితులల్లో. ఇరు వర్గాలవారికి పూర్తి మెజారిటీ రాకపోవడంతో రాజీ అభ్యర్థిగా గోపాలరావు బావమర్రిని ఎన్నుకున్నారు.

సంవత్సరంన్నరలో గోపాలరావు బావమర్రి చిక్కుల్లో పడల్చివచ్చింది. కాంట్రాక్టులో ఆకనికి వర్సెంజేజ్ లాభాలున్నాయనీ, ఇళ్ళకు పన్నులు పెంచటంలో అపీషరల్తో కుమ్మక్క అయ్యాడనీ, ఒక వర్గంవారిని అభిమానిస్తూ, మరో వర్గంవారిని అణగదొక్కటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడనీ ఎన్నో ఆరోపణలు, విమర్శలు వెలువడ్డాయి. డాంట్ ఆకన్ను గద్దె దించాలని ఒక వర్గంవారు తీవ్ర ప్రయత్నాలు చేయసాగారు. ఆ ప్రయత్నాల్లో ఒక భాగంగా వందాయితీ మినిస్టర్ గోవిందరావు దగ్గరకు వెళ్లారు. వాళ్ళకు మంత్రిగారు హామీ ఇచ్చారట — గోపాలరావు బావమర్రిని పదవినుంచి తొలగించేందుకు.

ఆ సంగతి తెలిసి గోపాలరావు బావమర్రి గోపాలరావు దగ్గరకొచ్చి వేడుకున్నాడు మినిస్టర్ గోవిందరావుతో చెప్పి తనని గండంనుంచి గట్టెక్కించమని.

ఎట్టకేలకు గోపాలావు ఒప్పుకున్నాడు. హైదరాబాద్ వెళ్లేందుకు బావమర్రి కారు తీసుకురాగా అందులో హైదరాబాద్ వెళ్లాడు గోపాలావు. అదే మొదటిసారి మిత్రుడు గోవిందరావును 'ఫేవర్' అడగబోవడం.

గోపాలావు, ఆతని బావమర్రి ద్వారకా హోటల్లో దిగాడు. ఎప్పుడు రమ్మంటారని టెలిఫోన్లో అడిగాడు గోపాలావు మినిష్టర్ గార్ని. తాను కేబినెట్ సమావేశానికి వెళుతున్నాననీ, సాయంత్రం రమ్మవమనీ, తన ఇంట్లోనే భోజనం చేయమనీ గోవిందరావు చెప్పాడు. 'అట్లాగే' అన్నాడు గోపాలావు.

సాయంత్రం ఆరుగంటలకు కారులో బేగంపేటలో వున్న మినిష్టర్ గారింటికి వెళ్లాడు గోపాలావు. ఆతని బావమర్రి.

అప్పుడు మినిష్టర్ ఇంట్లో లేడు. ఎవరో నన్నాన నభకు అధ్యక్షత వహించడానికి వెళ్లాడట. ఓ గంటలో వస్తారని పి.పి. చెప్పాడు.

వరండాలో ప్రేం కుర్చీలో రెండు గంటలపేపు నిశీలించిన తర్వాత మినిష్టర్ గోవిందరావు వచ్చాడు అయితే ఆయన మరో ద్వారంనుంచి అఫీసు గదిలోకి వెళ్ళడంతే గోపాలావును చూడలేదు.

గోపాలావు తన పేరును చీటిమీద వ్రాసి ఫ్యూనుకిచ్చి పంపించాడు.

అర్థగంటైంది.

గంటైంది.

మినిష్టర్ గారి గదిలోంచి పిలుపు రాలేదు.

ఈ రోపం పాతికమంది దాకా వచ్చి మినిష్టర్ గారితో మాట్లాడి వెళ్ళిపోయారు.

గోపాలావుకు చిరాకేసింది. చేతి గడియారం చూసుకున్నాడు. తొమ్మిది ఇరవై అయింది.

గోపాలావు, ఆతని బావమర్రి ఒక్క మొహాలోకడు చూసుకున్నారు.

మళ్ళీ చేతిమీద తనపేరు వ్రాసి తాను ఎన్ని గంటలనుంచీ బయట వెయిట్ చేస్తున్నాడీ కూడా వ్రాసి పంపించాడు ఫ్యూన్ చేత ఆ ఫ్యూన్ చేతిలో అయిదు రూపాయలు పెట్టాడు గోపాలావు బావమర్రి వెంటనే చీటిని మినిష్టరుగారి కివ్వమని. ఆ ఫ్యూన్ కం ఆడి చాడు.

తొమ్మిది యాభై నిమిషాలైంది మినిష్టర్ గారి దగ్గర్నుంచి పిలుపు రాలేదు.

గోపాలావుకు అపారమ ప్రకమా అగ్రహం వచ్చింది. అయినా ఏం చేయగలడు?

పదిగంటల అయిదు నిమిషాలకు ఆ ఫ్యూన్ కనబడితే - "మినిష్టర్ గారు

ఏమన్నాడు? అవి అదుర్దాగా అడిగాడు గోపాలాపు బావమర్రి.

“ఏమనలేదు సార్. ఆ చీటి తీసుకున్నారు. చూసుకున్నారు. పేపర్ వెయిట్ కింద పెట్టారు. ఇహ ఇవాళ లాభంలేదంటే రేబ్బొద్దునగాని దర్శనభాగ్యం కంగడు” అన్నాడు ఫ్యాన్.

“ఏం?” అన్నాడు గోపాలాపు బావమర్రి ఆశ్చర్యంతో.

“అయ్యోగారు అంతఃపురంలోకి వెళ్ళి ‘మండు’ సేవిస్తున్నారు. మండు సేవించేప్పుడు మామూలు మనసులకు ఇంట్లో ఇవ్వరు.” అన్నాడు ఫ్యాన్.

చివుక్కున కుర్చీలోంచి లేచాడు గోపాలాపు వాళ్ళంతా కుతకుతలాడగా. బావమర్రి కూడా బరువుగా కుర్చీని ఖాళీచేశాడు.

కారులో హోటల్ కి వస్తూండగా, “అనాడు నువ్వు బలవంకం చేయకపోతే నేను వోటు వేసేవాణ్ణి కాదు. గోవిందరావు ఇంకాగా గొప్పవాడు ఆయ్యోవాడు కాదు.”

“ఏం చేస్తాం! అప్పటి గోవిందరావుకి ఇప్పటి గోవిందరావుకి యింత తేడా వుంటుందనుకోలేదు.” అన్నాడు గోపాలాపు ముక్తనరిగా.

పదవిలో ఉన్నప్పుడుగాని మనిషి ప్రవర్తన బయటపడదు.

తెల్లమచ్చలు

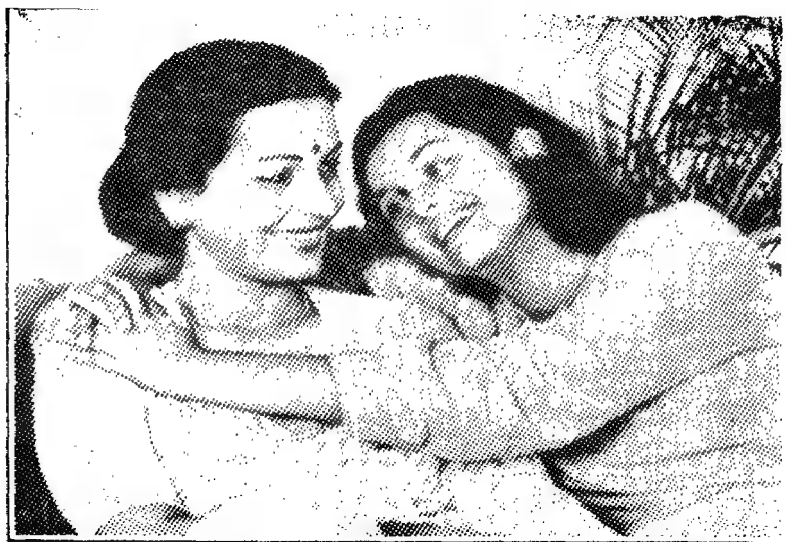
మా మండు ఉపయోగించబడనవల్ల తెల్లమచ్చలు వహజమైన రంగులోకి మారు రోజుల్లో మారుతుంది. అర్బుడు పలపిన వెంటనే ఒక సీసామండు ఉచితంగా ఇవ్వబడుతుంది. వ్యాధి పూర్తిగా నివారించబడుతుంది. మీ ఆద్రష్ యింగ్లీషులోనే వ్రాయండి.

GAZETTED TREATMENT CENTRE (Y.V.)
P.O. KATRISARAI (GAYA)

తెల్లవెంట్రుకలు నలుపు

తెల్లవెంట్రుకలు మా అయిర్వేద రిజర్వ్ ఆయిల్ తో కుదుళ్ళ నుండి నల్లబడతాయి. మనోవికాసము మరియు కళ్ళ ప్రకాశవంతంగా ఉండేందుకు కూడా కోర్కె ఉంటుంది. పుర్ కోర్సు రు॥ 40 పోస్టేజీ ఆదనం. మీ ఆద్రష్ యింగ్లీషులోనే వ్రాయండి.

RESERVE OIL COMPANY (Y.V.)
P.O. KASRISARAI (GAYA)

ఇది తెలిగే ప్రాయం గదా? నా కర్తవ్యమందిగా, వయసులోని
అదేవిల్లట ఎంత యిబ్బంది—అల్లిని గదా మతి.

“మా అమ్మాయి కోసం కేర్ ఫ్రీ ఎందుకు ఎంచుకున్నానంటే”

విదానికి ప్రతి తల్లికీ తెలుసు అసలు,
వయసొచ్చిన కొత్తలో, ఆ కరుణలో,
అవ్వలకు ఎలా యిబ్బంది అన్న సంగతి—
బాల్యం నుంచి యువ్వనంతా అడుగుతే ఆ
కరుణలో పడే తొక్కుపాటు, ఏదోలా
అనిపించే అ యిబ్బందిను.

తల్లిని గదా, నేనూ ఎప్పుడూ ఆ
వయసులో ఉన్నదాళ్ళే గదా, తెలుసును
నాకంటే. మరలంటే తెలుసును నాకు
నెలలోని ఆ అయిదు రోజులా పడే
యిబ్బందీ, తొక్కుపాటును.

నేనైతే ఎప్పుడూ ఆ అయిదు
రోజులకోసం యింట్లో తయారు
చేసుకున్నదే వాడేదాన్ని. ఎంత
ఎప్పట్లో చెప్పలేనిక—అదంతా
చుతకడం, ఆరెయ్యడమూను.

అదంటే సంగతి, యిన్నేళ్ళిబట్టి
యింట్లో తయారుచేసిన దాన్నే వాడేదాన్ని,
ఎంతో ఎక్కువగా ఉండేది—అదంతా
ఆ తరకడం, ఆరెయ్యడమూను.
ఆ రోజులా మళ్ళీ వచ్చాయండోయ్ అని
మట్టుప్రక్కల వాళ్ళందరికీ తెలిసేలా

చేప్పినట్లుండేది. మరి ఎంతెంతో అపారమైనా
పుండకుం... పూర్తిగా రక్షణ పుండనే బిందా
ఉండేదే కాదు...

ఎప్పుడు ఏ 'ఉపసరణం' వస్తున్నది
బదుగుతున్నారనే భయం—మీ కళ్ళముల్లకుంది
అదేదో, చేసే అనవల్పుకున్నాదో.

అయితే యిప్పుడు నాకు ఉపయోగం
అలాపాటేదోయింది అనుకోండి,
యింట్లో చేసింది వాడకుం. అయితే మా
కాలంలో అంతగా నట్లెందుకులేదామో కాదు.
ఎందుకంటే... అయితే... పోయిందో
నువ్వున్నది నువ్వుకు ఉండేదే గదా?

మా రోజులు రోజులు యిప్పుడు...
యీ కాలపు అదే దీర్ఘలు. నెలలో
యిప్పుంది చెప్పే ఆ యిప్పు రోజుల్లా
కూడా చలాకీగా ఉండాలనుకుంటారు.

మా రోజులు రోజులు యిప్పుంది... పడుచు
మాపు, యీ కాలంలో కేర ప్రేమలకు
అదునకమైన, రక్షణనుండి
పుండి గదా. అదేమిటా నేను వున్నా అప్పుడు,
యిప్పుంది మా అమ్మాయి కూడా
వదలుకుపోవడంలో నెలకొంటుంది గదా.
అదేగాక మా అమ్మాయి యిప్పుంది...
కాలానికి మా కాలానికి మేల్కొనిపోతే
పుండి. నెలలో ఆ రోజులు మానా నెలదాగా
చలాకీగా పుండాలనుకుంటారు. యీదాటే
అదేమిటా మా అమ్మాయి నెలకొంటే మాడండి
—మేం ఆ కాలంలో చేసేదామోనన్న
ఎంతెంతో చేసే నిలబడే పుట్టుకలను
వస్తుంది... చదువేమిటి, యితర కార్యకర్త
మాలేమిటి, ఒకటి కాదుమిటి. అది కాకుండా,
ఏ పనున్నులో అ మువ్వకు పుండాలని నా
ఉద్దేశ్యం—ఆ కాలంలో మాటాగ యింట్లో
కూర్చోవడం కాదు.

అందుకే మరి మా అమ్మాయికోసం
ఎందుకున్నా కేర ప్రే. వదుగుం
చేసుదల్పుకున్నా నీవుకోరంగా చేస్తూ,
ఆ భద్రతని పొందుతూ
సంపాదించుకోవాలని.

మరి నాని కోసం కేర ప్రే. వదుగుం
మరినకమందునని? కేర ప్రే. అన్నది కేర—
మేడ్ చేప్పిన, వాడబానికి ఎంతో విలువ,
మార్పుదానికి విలువ. ఇప్పుల్ని మడతపెట్టి,
దాల్తో పత్త పెట్టి వాడరబండిగా సమయం
వృథా చెయ్యనక్కర్లేదు. తల్లిగా నేను
అలాంటిదే చెప్పికుంటే కేర ప్రే. అక్కర్లేకా
మరింత సుద్రమొందని.

కేర ప్రే. పుండి గనక, యిక మా అమ్మాయి,
ఉచితం, గనకపడం అనే యిప్పుందిలో
మడకన్నేమి. పతంగిరీ కొత్త సుద్రమొంద,
తానా చేస్తున్న వాడబండి.

యిప్పుంది అయితే మా కేర—మేడ్ చేప్పిన,
అదనకమైన ఆ రక్షణ యిప్పుందిగాకుండా
అని నెలకొంటుంది—యిప్పుంది మరి మా
అమ్మాయి రింతకాలంగా వాడబండి చేస్తున్న
నాకు తెలియదునుంటే, నీవుకునే లక్షణం
ఉండబానిక, నానుండి కేర ప్రే. అనేది అంత
పుష్టిగా, ముందుగా ఉండవలసినది లేదని
—నీకే లాభమయిన యిప్పుంది పెట్టే
లక్షణం వాడబండి రక్షణ యిప్పుందికిను.
మా అమ్మాయి అందుంది గదా అనినది
ఎంతెంతో మార్పుగా, భద్రంగా ఉండని...
బదుగుతు చెప్పినట్లుండి గదామో. అందుకే
మరింత మా అమ్మాయిని గూర్చి యిక
జెంగేదను.

కేర ప్రే. మా అమ్మాయి చేపకాన్ని
ఎంతో చూయగా, తీరుగా చక్కగా
పుండేలా చెయ్యింది—చెయ్యకుండా
అది ఎంతంతో పులు గనక.

నెలానికి, కేర ప్రే. మా అమ్మాయి జీవితాన్ని
చూయగా, అందుగా చక్కగా పుండేలా చేసిందిక
—ఎందుకనంటే అది ఎంతెంతో విలువ గనక—
నాకు నింతో చూయగా ఉందిక.
మా అమ్మాయికి, మా కాలంలో మాకు తేనెది
యిప్పుందిగానని నాకెంతో సంతోషంగా వుంది.
కేర ప్రే. సాకార్యం, కేర ప్రే. రక్షణ, మరి మనం
నాకు, మాకే కాలంలోనాకు మార్కెట్ యిక.

18 ఎంపి ప్యాకెట్, పావుగ్రాండ్ ■ పుట్టి,
30 ఎంపి ప్యాకెట్, పావుగ్రాండ్ పావుగ్రాండ్.
95 పి ఎంపి ప్యాకెట్ 10
ఎంపి ప్యాకెట్ పావుగ్రాండ్

కేర ప్రే. వదుగుం చేప్పిన—
పూర్తి సాకార్యం, పూర్తి రక్షణ,
మామూలు నడక కాలంలోనం.

Johnson & Johnson

OBM/5070 TE

* పూర్వేలో * యువ కృష్ణ

నేనొక అమ్మాయి వెనక పడ్డ
 అబ్బూస వాళ్ళన్నయ్య నన్నీలా
 చేశాడైర్ ఎలాగేనాసరే
 మీరు వాడి భగవంతులీ!

గంగన్న
 కిరాయి రోడ్డి

ఓస అదంతపని వాడ్ని
 నాకు చూపెట్టు కిట్లు
 విరగొట్టేస్తా!!

అరె మా అబ్బాయిని
 చూపెట్టుస్తాడేంటి?
 ఓహూ పుత్రే
 అదన్నమాట సంగతి!

విరగొట్టారా కిట్లే
 విరగొట్టా!! కాని వాడివి
 కావు నావి!!

విప్రులొడప్పుధ్వ

స్వేచ్ఛ
రాజ్యులక్ష్మి

కాఫీ తాగటం పూర్తిచేసి - సిగరెట్ వెల్గించి పొగ వదులుతూ - కుర్చీలో వెనక్కి వాలి అక్కడికి కాస్త దూరంలో ముందుకు ఉరుకుతూ-వెనక్కి జరుగుతున్న తెరటాల్ని చూడసాగాడు బదరీనాథ్.

వెలుగు ఆస్తమిస్తున్న ఆకాశంవిందా ఎర్రటి మబ్బుతెరటాలు.

దూరంగా వీటిలో నిలిచిపోయిన ఓడలో లెట్టు.

రామకృష్ణా వీచేవిందా రకరకాల మనుషులు ...రంగులు.... పొంగులు-కమ్మల పండుగ్గా-యవజనుల హృదయాలు రంజిల్లేలా:

తెరటాలు అంచువ నిలిబడి-పాప చెయ్యి వట్టుకుని అడుతూ-నవ్వుతూన్న ప్రీతూర్తిమీద పడింది బిరిరి దృష్టి.

తల వెనక్కి వంచి హాయిగా నవ్వుతూన్న అమెను ఎక్కడో చూసినట్లు అన్వించింది-లేచి మెట్లుడిగి అటువైపు అడుగులు వేళాడు.

పాపను తీసుకుని వెనక్కి మరలివస్తూన్న అమె ఎంతో సుపరిచిత

రాలిలా 'తోచింది. హఠాత్తుగా మెరుపు కొట్టినట్లుగా ఆమె జ్ఞాపకాల తెరమీద మెరిసింది.

అమె.... అమె విపుల!

నిశ్చేష్టడిలా అక్కడే నిలబడిపోయాడు బదరి.

అక్కడికి కొంచెం దూరంలో ఇసుకలో కూర్చుని వున్న యువకుడి దగ్గరకెళ్లి - నవ్వుతూ ఏదో చెప్తూ ప్రక్కన కూర్చుండి ఆమె. అతను పాపసు ఒక్కోకి తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకుంటున్నాడు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసి బదరి మనసు ఒక్క క్షణం ఈర్ష్యతో భగ్గుమంటి. దగ్గరకెళ్లి పరికిరిద్దామా.... అన్న అలోచనతో రెండడుగులు వేశాడు.

'నిన్ను చూస్తుంటే నావాళ్లు అసహ్యంతో-సిగ్గుతో జరిగిపోతోంటి... మనుషుల్లో మృగం ఎవరో ఇప్పుడర్థమైంది, వీ ముఖం ఈ జన్మలో నాకు చూపించడం! విపుల గొంతు చెవుల్లో మార్మోగినట్లు నిపించింది. అతని నరనరా ఏదో ఉద్రేకం పేటకు సిద్ధమౌతున్న ఫలితా-అతని సహజ ప్రవృత్తి మేల్కొని వాళ్లు విరుచుకుంది.

ఉన్నపాటువ వెళ్లి చనువుగా పరికిరిస్తే.... ఆమె ముఖంలో కదలాదే భావాల్ని... కళ్లల్లో మెదిలే భయాల్ని.... మొగుడివైపు కంగారుగా చూసే.... చూపుల్ని.... తను ఎంతాయో చేయొద్దు. చేతిలోని సిగరెట్ అవిరుసాగా పీల్చి-దూరంగా విసిరేసి ఆటవైపు వదిలడిగా అడుగులు వేశాడు బదరినాథ్.

"హలో!... విపుల! నేను గుర్తున్నానా?" అనడిగాడు నవ్వుతూ. అతని వైపు చూసింది. ఏదో భయంకర దృశ్యం చూస్తున్నట్లు అట్లాగే కళ్ళప్పజెప్పింది విపుల.

"వేనే విపుల! బదరివి! మర్చిపోయావా? ఆవున్నే.... దాదాపు పదేళ్ల యిండిగా మనం కలసుకుని!"

విపుల చటుక్కున కదిలి-కనలోని భావాల్ని లోలోపల అణిచివేసి.... "నువ్వు! చాలా మారిపోయావు నుమా! అందుకే గుర్తుపట్టలేకపోయాను! ఈ వాళ్ల వుంటున్నావా నువ్వు! ఏం చేస్తున్నావు?" అంది గంభీరం.

"ఉద్యోగాలు నా వంటికి పడవు. అందుకే విజినెనలోకి పోయాను. మెయిన్ రోడ్డులో వున్న 'వానవీ క్లాత్ షోరూం' మాది. అంకే నా భార్యతో వచ్చిన అమ్మి అన్నమాట!" అన్నాడు.

“అట్లాగా ఇతను నా భర్త. మిష్టర్ శౌరి. ఇతను బదరీనాథ్ అని....
వి.వి.లో నా క్లాస్ మేట్....” అంటూ భర్తకు సరిచయంచేసింది.

నైట్ బర్న్స్ కో-కమర్ హాసన్ మీనకట్టకో - ఉత్సాహంగా తిరుగుతూ
ప్రతి అడవిల్లవీ ఆకర్షించే బదరీలో ఎంత మార్పు కనిపించింది విపులకు,
జాబంతా వలచబడి - మీనంలేని నున్నటి గడ్డంతో - నల్లకళ్ళ ద్వారా కోంక
పెద్దమనిషి తరహాగా కనిపించాడు. “నిలబడే పూన్నారేగాని నాల్గోడి మీ
పామ్మిలీ కూడా వచ్చిందా!” అని అడిగినా శౌరి.

“లేదండీ! ఒక్కడే వచ్చాను.” అన్నాడు. తండ్రి వదిలి జూర్యుని
తనకుంక కొత్తగా చూస్తున్న పాపని చిలచాడు బదరీ పాప తండ్రిని మరింత
అక్షయ్యబోయి రాసని తలూపింది.

“వెళ్ళమ్మా! ఆయన మన అంకుల్.” అన్నాడు శౌరి.

“పోతే... కొత్త కదా! పాపా నీ పేరు!” అనడం.

“పింకీ!” అంది ముద్దుగా.

“పాపపేరు సౌందర్య. మేం ముద్దుగా ‘పింకీ’ అని పిలుస్తాం.” అన్నాడు
శౌరి. నల్లటి వస్త్రయిన జాబ్బు బాత్ చేయబడింది విశాలమైన కళ్ళు చూపుతున్న
నల్ల అంతా తల్లిపోలికే.

ఒక్క జీజం బదరీ మనసు బాధగా మూలిగింది.

“ఎంత ముద్దుగా వుండి పాప! సుదతి కెందుకో పిల్లలంటే ఇష్టంలేదు.
రెండుసార్లు ఎవర్నాను చేయించుకుంది - తను వద్దంటున్నా వినకుండా. పిల్లలవల్ల
తన అందం చెడిపోతుందన్న భయం.... ‘స్వేచ్ఛా-హామి, తిరగారంటే
పిల్లలుండరాదను’ అంటుంది.

‘మరి.... బిడ్డకల్లి అయిన విపులలో ఏ మార్పు లేనే! చదువుకునే
రోజుల్లో ఎంత అకర్షణీయంగా వుండేదో.... ఇప్పుడు అదే గ్లామర్. శరీరా
కృతీలో గానీ - ముఖంలో గానీ - బాధగా వుండే ఆ జడలే గానీ ఏ మార్పు
లేదు. ఆనుకున్నాడు బదరీ

‘అవును... నువ్వు ఎమ్.ఎ. చేశావని విన్నాను. ఏదైనా బాత్
చేస్తున్నావా?’ అనడిగాడు బదరీ విపులని.

“కొన్నాళ్లు రెక్కరగా ఉండేవాను. పాప పుట్టాక రెక్కలే చేశాను” అని
“ఎక్కడ మీ ఇల్లు! ఎంతమంది పిల్లలు నీకు!” అని ప్రశ్నించింది.

‘కను ఆకించిన కంగారు, అందోళన మధ్యకై నా లేపు ఆమెలో. కామిద్దరి మధ్య వింజరగనక్లే ఎంకో సహజంగా ప్రవర్తిస్తోంది. అవును మరి... మొగుడికి అనుమానం రాకూడదు కదా’ అనుకున్నాడు బదరి.

చామనచాయ రంగులో ఒడ్డు-బొడుగుకో కళ్ళకు శోడు పెట్టుకుని హుందాగా పున్నాడు కొరి. విపులా-కొరి ఈడూశోడుగా - చూసేవారే నిక్లే ఆకర్షించేంత మంచి జంటగా పున్నారని గమనించిన బదరి మనసు ఈర్ష్యతో విలవిలలాడింది.

విపురికి సమాధానం చెప్పాల్సిన అవసరాన్ని గుర్తించి - “మేడూ! అవ్ లాండ్స్లో వుంటున్నాం. పిల్లలు.... ఆప్పుడే ఇష్టంలేక....” అని నవ్వాడు.

“మేం ద్వారకా నగరంలో వుంటున్నాం. మావారు పనిచేసే బ్యాంక్ ఆక్కడికి దగ్గరే!” అంది విపురి ఆకను అడక్కుండానే.

కావాలని ప్రసంగాన్ని - కాము చదువుకునే రోజుల్లోకి మళ్ళించాడు బదరి.

“కిట్టు వీకు గుర్తున్నాడా?”

విపురి ఒక ఊణం అగి - “గుర్తులేకేం? ఎక్కడుంటున్నా దిస్సుమ?” అనడిగింది.

“బందల్లోనే, ఇంకా వాడి వి.వి. హైస్కూలేదనుకుంటా. అదే రూంలో వుంటున్నాడట!” అన్నాడు ఆమె కళ్ళలోకి గుచ్చుచూస్తూ.

“ఆ రూం వదలితేగానీ, ఆతని అదృష్టం మారడేమో!” అంది ఏ కావాన్నీ కనిపించవీయక.

ఆ మాటలోని శ్లేష అర్థమైంది బదరికి.

“నీతో ఎప్పుడూ వుండే వర్లక్కి ఎక్కడుంది” అనడిగాడు.

గుర్తుచేసుకుంటున్నట్లు అగి - “వాంటేలో అనుకుంటాను. ఉత్తరాలు రాసుకోవటం మానేసే చాలా రోజులైంది. రైవ్లో సెటిలయ్యాక - బిద్దకాన్ని పెంచుకోక ఉత్తరాలు రాసేది చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే. అది చాలా బిద్దకస్తురాలు.” అని నవ్వి - “నీ భార్య రాలేదేం? ఏమిటి అవిడకు ఇంట్లో కాల ఊపం?” అని ప్రశ్నించింది.

చాలా తెలివిగా సంభాషణ తప్పించిందని గ్రహించాడు బదరి.

“అవిడకు కాలక్షేపాలు చాలా పున్నాయి. క్లబ్బులో మెంబరు. కరచ ఆ కార్యకలాపాల్లో పాల్గొంటూ వుంటుంది.”

అమ్మ తనని పట్టించుకోక కబుర్లలో పడటం పింకితి నచ్చలేదు. ఇంటికి పోదామని మారాంచేయటం మొదలెట్టింది. 'ఇంక వస్తా'నంటూ అయిష్టంగానే రేచాటా బదరి.

అతన్ని రబోయే అడివారం తమ ఇంటికి రమ్మని అహ్వానించాడు కొరి. అద్రను తీసుకున్నాడు బదరి. చూస్తూ పూరుకుంది విపుల. బదరి వెళ్లిపోయాడు. స్కూల్ స్టార్ట్ చేస్తూ - "నీ కింత మంచి ఫ్రెండ్ పున్నాడని ఎప్పుడూ చెప్పలేదేం?" అనడిగాడు కొరి.

"గుర్తుంచుకుని చెప్పేంత గొప్ప స్నేహితుడు కాదు". అంది విపుల కొంచెం అగి.

డైనింగ్ టేబుల్ పై కంచాలు అమర్చి - వడ్డిస్తున్న విపులవైపు చూస్తూ - "నిన్ను ... నువ్వు ఎవేంక చనువు పున్నదంటే...." అవి, విపుల తలెత్తి తన వైపు కాస్త ఆశ్చర్యంతో చూడటంతో అగి నవ్వాడు.

"ఎంత ఏముంటే? మూడేళ్లు కలిసి చదువుకున్నాం "

"అదమగ' అని మా మధ్య గిరిగీసుకుని కూర్చోక క్లోక్ గా వుండే వాళ్లం. కాకపోతే అతను ఇంకా ఆప్పటి విపులననుకుని 'నువ్వు' అంటున్నాడు.

పోసింది." అంది కుంచేస్తూ.

అకన్న గురించి ఎక్కువగా మాట్లాడటం విపులకి ఇష్టంలేదని గ్రహించాడు కొరి.

బోజనాలు అయినాక - పింకిని విద్రుమిచ్చి - తన దగ్గరకు వచ్చి కమల పాకులు చిలకలు చుట్టిఇస్తూ-పివేవో విషయాలు మాట్లాడటం విపుల కలవాడు. అమెకోసం ఎదురుచూస్తూ కొరి పుస్తకాలు తిరిగేస్తూ వుంటాడు వచ్చేదాకా.

రోజులా పింకి విద్రుమోయినా ఆక్కర్చింది కదలక ఏదో ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది విపుల. ఉత్సాహమేదో కొరవడినట్లు మనసు చికాగ్గా వుండి. రోజులా భర్తతో కలుద్లుచెప్పే మూడే లేదు. మనసుని ఎంత మరలిద్దామన్నా- బదరిపైపుకే వరుగులు పెట్టేంది.

జీవితంలో ఎప్పుడో ముగిసిపోయిందనుకున్న ఆధ్యాయం, సమాధినుండి బైటపడినట్లు.... దుమ్ముదులుపుకుని తిరిగి తన కళ్లముందు నిలిచినట్లు నిపించింది.

ఉత్సాహమే ఊపిరిగా - సుఖం, సంతోషం జంటగా తమ ఇంటి కాజీరం చేస్తున్నాయి అన్నాట్లు. ఇప్పుడీ బదరి కనిపించటం.... ఏదో అశక్తిగా శక్తిస్కోంది మనసు. చాలావేసటి తర్వాత - లేచి తను గదిలోకెళ్లింది విపుల. విపులని చూస్తూనే పుస్తకం చూసి- "ఏం పింకి చూడాలి పింకి?" అనడిగాడు కొరి. అమె అంభోనకి కారణం చూపాస్తూ.

"లేదు. నాకుంది." అని "లైటు ఆర్పనా?" అడగింది

"చాలావున్నావేం?" అనడిగాడు అమెను పరీక్షగా చూస్తూ.

"ఏలా?"

"ఏదో చూకునా..... బహుళంగా...."

"విద్రుమిస్తోంది." అంది ఆవులింతటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"నలే.... లైటార్చి పడుకో.... అలసినట్లున్నావు" అన్నాడు.

గోగవైపు తిరిగి పడుకున్న విపులకి విద్రురాలేదు. ఏదో అశాంతిగా వుండి. ఏండుకిట్లా అయిపోతున్నాను; బదరి కనిపించినాదా; ఇదను రాకముందు చాలా వున్న వుత్సాహం అకన్న చూడగానే ఎందు కావితైపోయింది; తన మనస్లోంచి తని వ్యూహాలు చెరిపివేసుకుని కొత్త వంపులు, మమకలు నింపుకుని పింకి అరగి ఇంకా అడవి కలపు తనలో నిగూఢమై వుందా;

బదరి:

ఒకప్పుడు ఈ పేరు వింటూనే మనసు పులికించేది.

శరీరం అణునాణువునా రక్తం పురకలు వేసేది. వేణునాదం వింటున్నంత మధురంగా పరవశించిపోయేది.

విపుల మనోనేత్రంముందు అనేక దృశ్యాలు ఒకటొకటిగా మెదులి పొగాయి.

2

కాలేజీ కెళ్లే రోడ్డుపై నిడుస్తున్నార విపులా, వరలక్ష్మి.

"నిన్న నీ బర్తరే అయితే కాలేజీకి ఎందుకు మానటం?" అనడిగింది వరలక్ష్మి.

"ఏం రాకపోతే? మన క్లాసుకేదైనా నష్టమా?" అంది విపుల.

"క్లాసుక్కాదే. పాపం.... నీ అరాధకుడు.... మన బాడిగార్డు నిన్నుకా నిమిత్తాహంగా వున్నాడు!"

"అట్లాగా ఉత్సాహం కూడా మరి ఎక్కువైతే వంటికి మందిది కాదులే! అతనికి మధ్యమధ్య ఇల్లాంటి షాక్ ట్రెట్ మెంట్ ఇవ్వాలనే లాభేదు!" అంది విప్రుకూ.

"అతనిపై నీ కెందుకే మరి ఇంత చిన్న చూపు? పాపం..."

"ఏమిటి మరి ఇన్నిసార్లు 'పాపం'లు వారపోస్తూ తెగ నామతూతి చూపిస్తున్నావు? అను నీకేం చుట్టంకాదే!"

"నాది దయాధర్మ హృదయం మరి!" అని వచ్చి "ఇడిగో.... ఇది నీకివ్వమని నన్ను రిక్వెస్టు చేశాడు నిన్ను." అంటూ తన పుస్తకాల నింది బొందుపుస్తకం తీసింది వరలక్ష్మి.

"ఏమిటి బృహత్ గ్రంథం? కొంపతీసి రోజుకో ప్రేమలేని చొప్పున రాసి బైందుచేయించాడా ఏం?" అంటూ తీసుకుని పేజీ తిప్పింది.

ఒక్క నిమిషం రెస్పవేయడం మర్చిపోయింది.

వొడుగుటి వాలుజడని నయ్యారంగా ముందుకేసుకున్నదిరునివ్వుతో... కళ్ళనిండా విరివికన్నా చివుకుని జీవకళ ఉట్టిపడుతోన్న ఆ చిత్రం ముమ్మారులా కనడే! మన ఇంత అందంగా వుంటుందా?

అతను బొమ్మలు గీస్తాడని తెలుసు. పత్రికలలో పదపాఠకపా అతని కాటాన్లు చూస్తూనే వుంది. కాటాన్లు గీసిన ఆ చేతిలో ఎంత సౌందర్య విహార

వుందని అనుకోలేదు.

“ఏమిటి అట్లా చూస్తుందిపోయావు? నీకు నువ్వే దిష్టి పెట్టుకోకు. అతను మంచి చిత్రకారుడని ఇప్పుడైనా ఒప్పుకుంటావా?” అంది వరలక్ష్మి.

అతని కాదన్నావని గురించి ఎన్నోసార్లు వరలక్ష్మికో హేళనగా విపుల మార్లాడింది. పెరలక్ష్మి ‘అదీ ఒక కళ’ అంటూ నమర్చించేది అతన్ని.

“అ పేజీ మూత్రం ఇస్తోంది తిప్పకు. ఈ రోడ్డుమీద నువ్వు మూర్ఖు బోయినా ఆశ్చర్యం లేదు” అంది వరలక్ష్మి.

“నీ మొహం.. అంత అద్భుతం ఏముందీమిటి?” అంటూ పేజీ తిప్పిన విపుల కళ్ళప్పజెప్పి అట్లాగే నిలబడిపోయింది.

మనసునిండా చిత్రమం, ఉత్సాహం తెరలంలా ఎగసింది.

ఎదురుగా నమ్మోహనంగా నవ్వుతూ కమల్ హాసన్ చిత్రం.

అరుదుగా - ఎప్పుడూ వ్రతీకరిలో చూడనిది. మంచి పోజులో ఆకర్షణీయంగా

గదిగదా పేజీలన్నీ తిప్పింది విపుల. ఆన్నీ కమల్ వే. అనేక చిత్రాల మంచి కళకళలాడుతున్నారో-పోజులలో.

అఖిరి పేజీలో - “అందమే అనందం. ఆ అనందంకోసం జీవించే.... ఎంతోయిష్టం” అని వుంది.

“ఈ ఆర్ట్స్ ... నా కిమ్మన్నాదా?” అంది ఆశ్చర్యంగా విపుల.

“ఓను. నిన్న నీ బర్తదే ఆని తెలుసుకుంటాను. కాలేజీకి నువ్వు వచ్చి వుండే తుదాకా అటు చెప్పి ఇవ్వాలనుకున్నాడు కాబోలు.

విరుత్సాహపడి .. “ఎట్లాగైనా సాయంత్రంలోగా విపులగారి కివ్వండి ఆని నన్ను బ్రతికి రాదా?” అంది వరలక్ష్మి.

“ఇదియిట్ .. మరి ఇప్పుడిచ్చాజేమిటి?” అని కోప్పడింది.

“నావు ది .. ‘ఈ రాయబారాలెప్పుడూ మొదలెట్టావో’ అంటూ నన్ను తిన్నీ కిరేస్తావని అనుకున్నాను. ఇప్పుడైనా ... రోడ్డుమీద నన్నేం చెయ్యి లేవన్న దెవ్వంకో...” అంటూ భయం వలించింది.

“ఏమిటో? ఎందుకు తంతాను? కమల్ నా ప్రాణమని నీకు తెలియదా?” అంటూ ఆ ఆర్టుని పుస్తకాల్లో వుంచుకుంది.

తన ఇష్టానుసారీను తెలుసుకుని ఇంత చక్కగా తనతో పరిచయం లేదు” అని గుర్తొచ్చింది విపులకు.

కాలేజీ యూనివర్శరీ ఫంక్షన్ లో తన వీణ కచేరీ ఏర్పాటు చేశాడు.

ఇంటిదగ్గర హావీగా వాయింబటం తప్పి ఎక్కడా ప్రోగ్రాం రివ్యలేడు అంతమటుకు. ప్లేజీమీద ప్రోగ్రామివ్వటం అదే మొదలు.

అద్భుతంగా వుంటుంటూ అంతా అభినందించారు. ప్రోగ్రాములన్నీ అయ్యాక తను ఇంటికీ రాబోయేముందు- పుష్పగుచ్ఛంతో అతను ఎదురొచ్చాడు.

“చాలా బావుందవీ - అద్భుతంగా వుందవీ, మధురమైన రసజగతిని సృష్టించాకని అతను. ఎందుకంటే అవి చాలా చిన్న మాటలు. మీలో వున్న పంగీత నైపుణ్యానికి కొత్త మాటలు వెదకాలి!” అన్నాడు కళ్ళలోకి చూస్తూ.

“థాంక్స్” చెప్పి - పుష్పగుచ్ఛం తీసుకుని ఇంటికొచ్చేసిందే గానీ అతని గదుపైన మాటలు చాలావేపు మర్చిపోలేకపోయింది. ఎంతోమంది బొగిడినా - అతని ప్రత్యేక అభినందన గుర్తుండిపోయింది.

తను కాలేజీలో చేరిన ఆ నాలుగేళ్ళలో - తనపట్ల అకర్షితులై వెంటబడి వేదించిన స్టూడెంట్లు లేకపోలేదు. వెకిలిచేష్టలు, వెర్రిమాటలతో వాళ్లపట్ల అసహ్యం పెరిగేలా ప్రవర్తించేవాళ్లు తప్ప సభ్యత లేదు. వాళ్ల నంతగా పట్టించు కునేది కాదు. ఐదరిని ఐ.ఎ. పబ్లియర్ లో చూసింది. పసిమఛాయతో సన్నగా - బొడుగ్గా - అందమైన మీసకట్టుతో చూడగానే స్పార్డగ్ వున్నాడనిపించింది. స్పీడ్స్టూలో సార్లంటాడనిపించింది. అంతే. అతని గురించి మరో భావం లేదు. తనపట్ల అకర్షితుడై - అరాధన పెంచుకున్నాడని పెకండియర్ లో కొచ్చాక

తెలిసింది. ప్రతిరోజూ కాలేజీ అవగానే తన వెనకనే వస్తాడు. అతనటువైతే పుంటున్నాడేమో అనుకుంది మొదట. క్రమంగా అతను తనకోసమే వస్తున్నాడని అర్థమైంది. ఆయితే ఎప్పుడూ అనభ్యంతరంగా ప్రవర్తించలేదు. మామూలుగా రోడ్డు మీద నడిచే అనేకమందిలో అతనికడుగా వచ్చేవాడు. అతనితో అప్పుడప్పుడు కిట్టూ, అదారి వుండేవాళ్లు. వాళ్లిద్దరూ ఏదేదో వాగినా ఇతను మాత్రం ఏం కామెంట్ చేయడు, వాళ్లతో ఇతనికి స్నేహనూ, అన్యాయంలేదు.

అప్పుడప్పుడు తను చిరాకుపడేది.

“రోజూ ఈ న్యూసెన్స్ ఏమిటో చూపేవాళ్లు ఏమనుకుంటారు?” అందోరోజూ వరంక్షికో.

“కార్టూనిస్టు కదా! ఇట్లా జనంవెంట పర్తేగాని జోకలు కట్టవేమో!” అంది వరంక్షి.

“కార్టూనిస్టా!” అంది తెల్లబోతూ.

“నీకు తెలీదూ?” “పోకిరి” అన్న కంపేరుతో పత్రికల్లో వస్తుంటాయే... అవి ఇతనివే” అంది వరంక్షి.

“ఆయితే మాత్రం ఇదెక్కడి పేట?” అంది వినుక్కు.

“పోకిర్లూ తన వెనుకవస్తే నవ్వు ఏమంది? ఎల్లరిచేస్తే న్యూసెన్సు వచ్చే...” అంటూ రోసిపుచ్చింది వరంక్షి.

అదీ నిజమే అప్పించింది. తను అనవసరంగా అతనికి ప్రారావ్యత ఇస్తున్నదేమో. అతను తమని అనుసరిస్తున్నాడని అందుకనుకోవాలి. ఎక్కడో చితినింది తను. ‘వయసు వచ్చిన ప్రతి కన్నెపిల్లా ఏ మగాడు తన వెనుక నడిచినా - ‘అది అందానికి ముగ్గుడై వెంటపడుతున్నాడని అవ్వంగా వినుక్కు అంటుంది. ఆ విచిత్రమంతో తను ముగిల్చి అకర్షించాలనే కోరిక వుంది.’

అంతనాంతకాలాల్లో తనలో చూడ అట్లాంటి కోరికవుండటం వల్లనే అతని ఎట్లా ఏ విచిత్రమను ప్రదర్శిస్తున్నదేమో. అన్న అలోచన రాగానే-తను అక్కొ సట్టెచుకోవటం తగ్గించింది.

ఆ తర్వాత పత్రికల్లో విచ్చే అతని కార్టూన్లు అసక్తిగా చూపేవి, ఎక్కువ... అతని స్టూడెంట్లుమీద, లెక్చరర్ల మీద జోకగా గీసేవాడు. ఈ విషయం బాధ రాస్తే వచ్చిందేమి. తన పనిలో అ విధంగా ఓ ప్రత్యేకతను సంపాదించాడు.

కాలేజీలో మిగతా అందరి చూపులో ఆతనికో ప్రత్యేకత వుందని తర్వాత గమనించింది. ఆతని పరిచయంకోసం, స్నేహంకోసం చాలామంది అదవిల్లులు అనక్తి చూపేవాళ్లు. ఆతని కొద్దుగా పడినప్పుడల్లా తన క్లాసులో వాళ్లంతా ఆతనిచుట్టూ చేరి దాని గురించి వాదించటం, తర్కించటం అనేకసార్లు చూసింది.

అయితే తనెప్పుడూ అభినందించనూ లేదు. విమర్శించనూ కేసు. మౌనంగా గమనిస్తూ వుండేది. అంతే.

ఒకరి తనను ప్రత్యేకంగా అభినందిస్తూ - తన ఇష్టాయిష్టాల్ని గురించి తెలుసుకుని ఇల్లాంటి ప్రజంభేషన్ ఇస్తాడని ఎప్పుడూ చూపించలేదు.

కాలేజీకి వెళ్లి క్లాసులు జరుగుతున్నా - విపుల పరధ్యానంగానే వుండిపోయింది. రెండుమూడుసార్లు వరలక్ష్మి హెచ్చరించింది. 'ఏ ఏంటి ఆ పరధ్యానం? ఏ లోకంలో వున్నావు?' అంటూ. ఒకరి లెక్కరర్ చెప్పే పాతాన్ని క్రద్ధగా వింటూ విపులవైపు కన్నెత్తి అయినా చూడకపోవటం గమనించింది విపుల. సాయంత్రం కాలేజీ అయినాక - క్లాసునించి జరుగుతుంటే పోతోతున్న ఒకరిని ఉద్దేశించి - "ఒక్క నిమిషం అగండి మీలో చూట్లాడాలి!" అంది విపుల - ఆతన్ని చూస్తే ఏడిపించాలని. అతను అగిపోయాడు. అలా బైటకి వెళ్లిపోయి వాళ్లద్దరే మిగిలారు.

విపుల ఏం చూట్లాడుతుందా అన్నట్లు చూస్తున్నాడు.

"ఒకరినార్గాలూ ఈవూళ్ల కమర్ అభిమానసంఘాలేమైనా వున్నావా?" అనిదిగింది విపుల.

"వున్నాయి."

"మీకు తెలుసా?"

ఉత్సాహంగా చూపి "తెలుసు" అన్నాడు.

"అయితే... ఇదిగో.... ఈ అల్పం వాళ్లకివ్వండి, సంతోషంతో - మీకు పొదాభినందనం చేస్తారు." అంది ఆతని అల్పం అందిస్తూ.

ఒకరి కింది పెదవి వంటికో నొక్కి పెడుతూ మౌనంగా చూడటం కంటా అక్కల్లో కోసం, గాఢపడిన ఆతని మనసు -

"నిజంగా ఇవ్వనా? ఇందులో వున్న ఈ చిత్రంతో నవనా? వెటకారనా అనేలా చేసింది - అల్పం తీసుకున్నాడు.

తన చిత్రం అందులో వుందన్న సంగతి గుర్తొచ్చి- నాల్గవ రుచుకుని-
 'అది వుందీ కదూ?' అంటూ తిరిగి అల్పం తీసుకోబోయింది.

అమె కందనివ్వక వెనక దాచుకుని 'వుందనివ్వండి. అల్పంకే అలా
 రక్షమైనది మీ చిత్రం!' అన్నాడు నవ్వుతూ.

"నా వర్మిషన్ లేకుండా ఆ చిత్రం ఎందుకు గీశారు?" అంది కాస్త
 కోపంగా.

"అందం సర్వజీవీనమైనదట. అది ఎక్కడున్నా ఆరాధ్యనీయమే.
 కోపాన్ని, నిబంధనలు దానికి వర్తించవు. ముత్యంగా కళాకారులకు."

"మీ రమ్మదీ ప్రకృతికి వంబించిందినంతవరకు. మనుషులకు
 వర్తించదు."

"ప్రకృతి, మనిషి వేరని నేననుకోను. ఇద్దరికీ అవినాశావ సంబంధం
 వుంది. నాలోని కళని రెవ్వగొట్టే అందం మీకు వుండటం నా తప్పకాదు."

"ఏమిటి మీరనేది? నాకు తెలియకుండా నా చిత్రం వేయటమే కాక పైగా
 నిమగ్నం చుకుంటున్నారా?" అంది కాస్త కటువుగా.

"మీన విపులా! మీ అభియోగం అర్థంలేనిది. ఎంతో కష్టపడి ఎన్నో
 కోటాల్నించి మిమ్మల్ని గమనించి - ఏకాగ్రతతో మీ బొమ్మ గీశాను. మీకే
 ప్రతిబింబం - మిమ్మల్నేదో న్యూడ్ గా చిత్రించినట్లు ఎందుకిలా చిరుబురు
 లావాలా? సరే కాలేజీలో ఎంతోమంది అడపిల్లలున్నారు. వాళ్లందరిలో లేని
 ఏదో ప్రత్యేకత మీలో నాకు కన్పించింది. ఆ ప్రేరణతో గీశాను. గొప్ప కళా
 కర్మం నాకు బాగానే వేశాననుకుంటున్నాను. అందాన్ని ఆరాధించటమే
 మీ డ్యూటీలో వేరమైతే తీరవ్యుద్ధి. మిమ్మల్ని బాధించాలనే ఉద్దేశం నాకు
 లేదు. నీవు సత్యంగా - సంతోషంగా వుండాలనేదే నా అకాంక్ష. అందుకే
 అందుకే ఎంతో ప్రయత్నం కమల్ చిత్రాల్ని ఎంతో శ్రమపడి వేకరించి ఈ
 అర్జీ. తయారుచేశాను. మీరు థ్యాంక్స్ చెప్పకపోగా నిందవేస్తున్నారా?"
 అన్న బడరీనాదో

"తనట్లా నిలదీసి మాట్లాడడంతో కాస్త కంగుతింది విపుల 'తప్పయి
 పోయింది తమించండి.' అంటూ వీళ్ళు నమ్రతాదనుకుంటే,

అయినా ఓటమిని అంగీకరించలేక -

"ఈ నిజాయితీ మీరు మొదట్లోనే చూపిస్తే నావుండేది." అంటూ విను
 రుగా వక్కొచ్చింది కదిలి వెళ్ళబోయింది.

“ఒక్క నిమిషం... ఇదిగో అల్పం తీసుకోండి. మీ మనసులో కమల్ పట్ల కొండంత అభిమానం గూడుకట్టుకుని వుందని నాకు తెలుసు. ఇది మీ దగ్గరే వుండకగద్ది.” అంటూ అందించాడు

తిరస్కరించలేక— తిరస్కరించటానికి కారణం కన్పించక తీసుకుని విపుల.

“నా పట్ల ఇంత శ్రద్ధ ఎందుకు మీకు?” అంది.

“ఎందుకంటే.... నేను చెప్పలేను. మీరు వంటరిగా—ప్రశాంతంగా ఇక్కడ వుండి. సమాధానం దొరకవచ్చు.”

ఆ రాత్రంతా ఆలోచించింది విపుల.

‘తనని అభిమానిస్తున్నాడా? అరాధిస్తున్నాడా?’

ఏదైనా.... ఇదా పద్ధతి:

కానీ.... ఈ పద్ధతిలో తనని ఆర్థిరిపెట్టడం, అగౌరవపర్చటం లాంటివే లేవు. ఆతని చర్యలన్నీ మెత్తగా ఆతని ఇష్టాన్ని తెలియబరుస్తున్నాడు.

కానీ.... ఇంతటితో అగుతాడా:

అగకపోతే:

ఎందుకనో ఆతనిపట్ల వైముఖ్యం విసుగులాంటివేం లేవు తనలో.

ఆతని మాటలు— చర్యలు సంస్కారంగా— వినయంగా అనిపిస్తున్నాయి. ప్లేహంగా— ప్రేమగా చూసే ఆ చూపులు.... వచ్చుకున్నప్పుడు మెరిపే ఆ కళ్ళూ, తనపట్ల కనసరిచే ఆ అభిమానం ఎట్లా కాదవటం! ఇదంతా తనను ఇష్టంగానే అనిపిస్తోంది. ఇది అకర్షణ! ప్రేమా!

‘లవ్ ఎట్ వస్ వైట్’ అంటారు. మొదటిచూపులోనే గతమైన ప్రేమ, అనుభూతికి లోనై— ఆతనికోసమే తను ఇన్నాళ్ళూ వేచిచూసిందని— తన తప్ప తమకు వేరే జీవితం వద్దనీ— ఆతనికోసమే వుండని జీవితం అర్హత నీ... తనకు అప్పించలేదు. ఆతనట్లా ఫీరియ్యారేమో! ఇంకా తనను ఆతని పరిశీలించాక కానీ ఏ నిర్ణయానికి రాకూడదు.’ అనుకుంది.

సెకండియర్ ఎగ్జామ్స్ అయ్యాయి. ఈలోగా మౌనంగా ఆరాధనగా చూడటంతప్ప బదరీ విపులతో మాట్లాడానికూడా స్రయత్నించలేదు.

అఖిరి పరీక్ష రాసి బైటపడ్డాక ఆస్పడు పంకరించాడు బదరీ.

“ఎట్లా రావారు?”

“వర్సాలేదు. మీరు?”

“బాగానే రాశాను.”

వరలక్ష్మిని కూడా అడిగాడు.

ముగ్గురూ మాట్లాడుకుంటూ నడవసాగారు.

చౌరస్తా దగ్గర ఆగారు.

విపుల, వరలక్ష్మి అతనితో వస్తామని చెప్పి తమ ఇంటిపండులోకి తిరిగారు

“మిస్ విపులా! ఒక్క నిమిషం!” అంటూ అపాడు బదరి.

ఏవిటన్నట్లు చూసింది.

“మీకో కాస్త....మాట్లాడాలి!”

“చెప్పండి!”

ఏం చెప్పబోతాడా అన్న అశ్రుతతో గుండె స్పందన పెరిగింది.

“ఇక్కడ కాదు!”

అతడు వరలక్ష్మివైపు కాస్త ఇబ్బింటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

“ఎక్కడ?” అంది విపుల.

“నాతో కాస్త అట్లా నడుస్తారా?”

“వద వరం...” అంది విపుల.

“మీరాక్కరే....వలదిరిగా....నాతో నడవటం భయమా?”

“భయమెందుకూ?” అని వరలక్ష్మికో వస్తాననిచెప్పి అతన్ని అనుసరించింది.

నడిచిమిషాలు మౌనంగా నడిచాక...

“ఏదో మాట్లాడాలన్నారు?” అంది విపుల.

“రేపటినుంచి హబీదేస్ కదా! ఇక మీరు కనిపించరు. నా మనసు విప్పి
చెక్కి ఆవకాశం ఇవాళ పోగొట్టుకుంటే మళ్ళీ ఎప్పటికో.... ఆండుకే....”

విపుల మౌనంగా వుండి.

“విపులా! మీరు తెలివైనవారు. నేనేం మాట్లాడాలనుకుంటున్నానో మీకు
తెలుసు.” అన్నాడు.

“నా తెలా తెలుస్తుంది!”

“ఇన్నాళ్ళ నా ప్రవర్తన - మీపట్ల నాలో నిండివున్న ఆరాధన అర్థం
చేసుకోలేనంత పనివారు కారనుకుంటాను.”

“వైయిన్ గా చెప్పండి!”

“అర్ రైట్! విపులా! మీమ్మల్ని సునమ్మూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాను. మీ

SANKAR
SAGAR

అంగీకారంకోసం అర్థిస్తున్నాను. నా గురించి మీ అభిప్రాయం ఏమిటో చెప్పండి!”

విపుల మాట్లాడలేదు.

“ప్లీజ్ మీ మౌనంతో నన్ను కాదించవద్దు.”

“నాకు కొంసెం చెమివ్వండి. ఆలోచించుకోవాలి.”

“సరే.... నాలుగురోజుల తర్వాత....”

మధ్యలో అడ్డుకుని — “రేపు నేను వూరెళ్తున్నాను, కలవులు గడపటానికి. కాబట్టి కాలేజీ తెరిచాక కలుద్దాం. అప్పుడు చెప్తాను!” అంటే.

“ఈ రెండునెలలూ నన్నట్లా సండిగ్గాపిస్తాలో పుంచుకారా?”

“కొండరపెట్టటం వివేకం కాదు. ఈ నిర్ణయంమీదే నా భవిష్యత్ ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆలోచించుకోవటానికి ఈమాత్రం కాలం వుండాలి.” అంటే, తన చేతి గోళ్ళవంక చూసుకుంటూ.

బదలి మౌనంగా అమెరే చూస్తున్నారు.

విపుల తలెత్తి అతని కళ్ళలోకి చూడలేనట్లు అట్లాగే విడియంగా వూది కొట్టుంది.

అతను నిట్టూరుస్తూ — “సరే. ఆ ఇష్టప్రకారమే కాగివ్వండి, మిమ్మల్ని కొండరపెట్టటం దేనికి? కాలేజీ రీటైమింగ్ రోజుకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. ఆ రోజుకి తప్పనిసరిగా మరొక ఇక్కడ వుండాలి, ఓ.కే!”

తల వూపింది అంగీకారంగా.

హఠాత్తుగా ఆమె కుడిచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని — చ్చూచువుగా చూపించి వదిలివేళు.

“మీ నిర్ణయం నాకే అనుకూలంగా వుంటుందని అనుకున్నాను. వస్తాను.

గుద్దె." అతను వెళ్ళిపోయాడు

విపుల ఇంటికొచ్చినా అతని మాటల్ని మర్చిపోలేకపోయింది. తన చెయ్యి వట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నప్పుడు ప్రవహించిన విద్యుత్ ఇంకా అట్లాగే వున్నట్లు అనుభూతి. చేతిని తన పెదవుల కానించుకుండి.

విపుల తన తల్లితో రాజమండ్రి వచ్చి వారంరోజులైంది. అక్కగారింట్లో కాలక్షేపావకేం కొడువశేడు. విపుల అక్క కపిలకు ఇద్దరు కొడుకులు. నెవంత్ సిక్స్ చదువుకున్నారు. వాళ్ళతో కేరమ్మ-షటిల్ అడుతూ- వాళ్ళతో సమానంగా ఇల్లరిచేస్తూ- నెలపుల్ని ఎంతాయచెయ్యటం విపులకు అలవాటే.

కపిల భర్త త్రిగుణ్ ఆ వాళ్ళని జాతీయం చేయబడిన ఓ బ్యాంకు మేనేజర్.

విపుల తల్లి తానకమ్మకు ఈ ఇద్దరే సూతుళ్లు. భర్తతో మనస్వర్థులవచ్చి చాలా ఏళ్ళక్రితమే విడిపోయింది తానకమ్మ. కొన్నాళ్లు స్కూలుటీచరుగా పని చేసి-అరోగ్యం అనుబాలించకపోవడంతో ఆ ఉద్యోగం మానుకుండి. వుట్టినింట తాను ఒక్కతే తూతురవటంతో- కొంత అస్తి - ఉండటానికి ఇల్లు దక్కాయి పిల్లలిద్దరినీ ప్రాణంలా చూసుకుంటూ వాళ్ళకోసమే తన బ్రతుకును ఈడుస్తోంది.

తల్లివద్ద బాధలు, మానసిక వ్యధ తూతుళ్ళిద్దరికీ తెలుసు. అందుకే ఆమె మనసుకు కష్టంకలగకుండా ప్రవర్తిస్తూ తల్లిని ఎప్పుడూ సంతోషంగా వుండేలా చూసుకుంటారు. కపిల భర్త త్రిగుణ్ కూడా ఎంతో యోగ్యుడు. ఆత్మగాని తల్లిగా భావిస్తూ ఆమెకు చేదోడువాదోడుగా వుంటాడు. విపుల ఎప్పటిలా చలాకీగా లేక కాస్త పరధ్యానంగా వుండటం గమనించి-త్రిగుణ్-

"ఏం మరదలుగానూ! ఎందుకలా దివాలాముఖం వేళారు! ఏ కష్టం వచ్చిందేమిటి! నాకు చెప్పండి! ఇంకెలో పోల్చా చేసేస్తాను. ఎంతటిపి ఎగ్జామ్స్ సరిగ్గా రాయలేదా ఏమీ! నడిగాడు నవ్వుతూ - విపులకి త్రిగుణ్ దగ్గర బాగా చినుపు వుంది.

"నాది దివాలాముఖం కాదు. నువ్వే.... ఎక్కడ పేక్యర్ చూపించాల్సి వస్తుందో అని ముఖం చాచేస్తున్నావ్!" అంది నిష్ఠూరంగా.

"హరిహరీ! ఇదొక అపనిందా! బ్రొట్టున్నే ఎవరిముఖం చూశానబ్బా!"

"అద్దంలో నీ ముఖం చూసుకొందామనుకొంటే కోతి ముఖం కన్పించి వుంటుంది.... పాపం!" అంది నవ్వు విగవట్టుకుని.

"నీ సోదరి వరించి మారవేసిన నాది కోతిముఠమా! పేరులో కోతిని దాచుకున్న ఓ అర్థాంగి నీ చెల్లెలి ప్రేలాపన విన్నవా?"

"విన్నవైంది.... దానికి తనువచ్చి పడిరోజులైనా సినిమాకి తీసుకెళ్ళలేదని కోపం." అంది నవ్వుతూ కపిం.

"కమల్ నటించిన పిక్చర్స్ ఏమీ లేవే!" అన్నాడు.

"అదిగో.... చూడక్కా. ఎట్లా తప్పించుకోవాలని చూస్తున్నావో.... నేను వచ్చినప్పుడల్లా తనలో పిక్చర్స్ మాత్రమే చూపిస్తున్నట్లు.... ఎద్దోలోనా!" అంది కేనుకగా.

"ఓ.కె. ఇవళ తెదీగా వుండండి. కొందరగా వచ్చేస్తారు. పట్టావో, పెకండోవో, ఇంకా స్పెషల్ వో లేమైనా వుంటే అవి కూడా చూసేద్దాం. సరేనా?" అన్నాడు త్రిగుణ్.

"అంత శ్రమ నీ కెందుకులే బావా! మేమంతా వెళ్దాం. చువ్వు ఇంటికి కావలా కాస్తే చాలు. అసలే రోజులు బాలేదు. ఇంటికి తాళంపెట్టి వెళితే ప్రమాదం!" అంది నవ్వుతూ విపుం.

"గడుగ్గాయి!" అంటూ అతనూ నవ్వేశాడు. ఆ సాయంత్రం అంతా సినిమాకెళ్ళారు. అందులోని హీరోని చూస్తుంటే బిడరి గుర్తుకొచ్చాడు. తను అతనికిచ్చినమాట గుర్తుకొచ్చింది. ఆ తర్వాత సరిగ్గా సినిమా చూడలేకపోయింది. ఇంటికొచ్చాక చూసిన సినిమా గురించి కాస్తేపు చర్చ జరగటం అంతాకు విషం లకు. త్రిగుణ్ విపుంని రెచ్చగొట్టటానికి కావాలని విపుంకి విరుద్ధంగా మాట్లాడాడు.

వాళ్ళిద్దరి వాదన అంతా సరదాగా వింటారు. ఈరోజు మాత్రం విపుం తల్లికోపాటు తనూ శ్రోతగా మిగిలిపోయింది.

కపిం-త్రిగుణ్ వాదనలు వింటూ మౌనంగా వుండిపోయింది.

"ఏం విపులా! చువ్వు మాట్లాడవేం?" అన్నాడు త్రిగుణ్.

"పోనిద్దూ బావా! వ్యాపారంకోసం వాళ్లు సినిమాలు తీస్తుంటే అదేదో మన జీవిత సమస్యలూ చర్చనభర్తన లెందుకు?" అంది కేలిగ్గా.

"అహా, పురదలుపిల్లకు ఇప్పటికీ జ్ఞానోదయం అయిందన్నమాట," అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు విపుంకు. బిడరి గురించే ఆలోచిస్తూ చాలా రాత్రి గడిపింది.

మరో వారం గడిచింది.

ఆ సాయంత్రం వాకిట్లోనే సన్నజాజి పంపిరికింద కుర్చీ వేసుకుని—
అప్పుడే వచ్చిన కొత్త వారపత్రికను చూస్తూనే విపుల. పేజీ మధ్యలో చాక్స్
కట్టి దేసిన కనిక ఆమెను అకర్షించింది.

'చెరి.....నా హృది - పీల్చావదాం గజ

|| కరుణాకటాక్షం కాకిని సోకితే -

పులికిస్తుంది.... నిన్నే జిపిస్తుంది:

నీ చూడ వీక్షణం రుధిరశ్యాం కాకితే -

జ్వలిస్తుంది... అంతరిస్తుంది:

'బదరీ'

విపుల గుండె లో - తిరిగి కొట్టుకో నాశంబింది.

బదరీ ఏడుగురి కులది మండ్రస్వరంతో ఆ కవికను రస కల్గిస్తోంది.
చూస్తూ చదివిపట్టే తోట చువచు పులకరించింది.

'ఆకను కవికలు కూడా రాస్తారా?' మరోసారి చదివింది.

ఏమిటి దీని కర్తవ్యం? తన నిర్ణయంపైనే ఆకని బ్రతుకు ఆధారపడివుందని
పరోక్షంగా తెలుసుకున్నా: ఎంత అరాధన తనంతే!

ఏమి బదరీ! తనూ ఆకన్నే తలపులో నిలుపుకుందని తెలుస్తే
ఏమోతాదో! ఆ కవికను చుట్టుపెట్టుకో: హృదయానికి హత్తుకుంటు.
ఐ లవ్ యా.... బదరీ!

* * *

కారేజీ ఇంకా పదిహేటారకు తెరుస్తారనగా - తల్లిని ప్రయాణమివ్వమని
తొందరించసాగింది విపుల.

"అప్పుడే ఏం తొందర? వెలవలు ఇంకా చాలా రోజులున్నాయిగా?"
అంది కపిల.

"ఇది పైనలియర్ కూడాను, ముందుగా వెళ్లి ఆ బుక్స్ అవీ చూసు
కోవాలి. ఆదికాక పీజి ప్రాక్టీసు పోకోంది" అంది విపుల.

జానకమ్మ కూడా విపులమారే బలవరద "ఇంకా మమ్మా చూశీ
కొట్టుకుని వుంటుంది. దాగుచేసుకుని - ఇంటిల్లా వచ్చిన నరుకులు తెమ్మ
కోవాలి...." అంది.

కపిల- త్రిగుణ్ ఎంత బలవంతం చేసినా వుండలేదు. మమ్మారే బయల్దేరి
బందరొచ్చేశారు.

రెండ్రోజులు వరంక్షికో పడతెగని కబుర కో గడిచిపోయింది. విషయం ఆ మునుదు బొనవాల్లో బాంసురకి కచేరీ వుందని తెలిసి - బాంసురమొక గా తీసుకు వెళ్ళింది. బిచ్చం వరంక్షి కూడా వచ్చింది. వీళ్లు వెళ్ళేసరికి ఇంక ప్రాకారంమైంది.

మూడు గంటలపాటు సాగిన ఆ మధుర, సహానిలో బాహ్యజగత్తును మరచి ఏదో దివ్యలోకంలో సంచరించినట్లు వీలయ్యారు. చిరిగి వస్తున్నప్పుడు -

“విష్ణు.... ఆడుగోనేవ్.... మన రక్షరభటుడు!” అంది వరంక్షి.

విపుల అత్రుతగా - “అక్కడ?” అంది చుట్టూ చూస్తూ.

“ఆడుగో... అక్కడ! వక్కన ఎవరో వయ్యారిబామ కూడా వుండి!” బదిరి వైకిర పట్టుకుని - ప్రక్కనున్న ఇరవై ఏళ్ల అమ్మాయికో ఏదో మాట్లాడు తున్నా. ఇద్దరూ నవ్వున్నారు.

బదిరి తనను చూస్తే బాగుండుననుకుంది విపుల.

తను వూరినుంచి వచ్చేసినవనీ - అతనికోసమే కొందరవని వచ్చేసినవనీ అక్కడ తెలియజెప్పాడు. బదిరి ఎటు చూడక ఆమెతో నరిసి కొంచెం దూరం నడిచాక చుట్టూలోనే మరో నందులోకి తిరిగిపోయా. కొంచెం అకాభింసించి కల్గింది విపులకు.

గిట్లు రోజుల రైతుల మళ్ళీ బజార్లోకి వెళ్ళింది.

విపుల గొజులు తీసుకుంటోంది పావులో. బదిరి ఎవరికో ఏదో ప్రజం లేవన తీసుకుంటున్నాడు. అతని దంతం గుర్తించి అవైపు తిరిగివీపు విపులకు ప్రజలెవరనో అందంగా స్వాగతం చేయిస్తూ అతను కనబడ్డాడు. విపుల మనసు అకాభింసతో ఉర్రటాలు వేసింది. అతనితో మాట్లాడాలని ఉబలాటపడింది. తనని చూడగా అతని కళ్ళలో మెరిసే ఆనందం, విస్మయం వూహించుకుంది. అతను కన్ను చూసి పంకరంబాలని అతని ముందుకుంచి నడిచి కేవల కొందర దగ్గర నిలిచి - “ఇతిగోండి బిల్లు!” అంది కొత్త పెద్దగా. అతను చూడలేదు. ఉక్కిరిచిపో మిగతా చిల్లర తీసుకుని తైలకొచ్చేసింది. అప్పుడై కోపం. మళ్ళీ అతనెప్పుడు ఉప్పిస్తాడోనన్న బెంగ. నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తోంది.

“ఎప్పుడొద్దామ?” అన్న ప్రశ్న విన్నంది చివ్వున తన తైలకం నవ్వుతూ బదిరి.

అన్నీ మర్చిపోయి - “వారం అవుతోంది!” అంది.

“ఎట్లా గడిచినయో కలవులు!” అన్నాడు కళ్ళలోకి చూచి.

“బాగానే గడిచాయి.”

“నాకు మాత్రం భారంగా....”

“కవికలూ-కార్టూన్లు రాస్తూ కలలు కనేవళ్ళకి కాలం గడవకపోవటమూ” అని నవ్వింది.

“కాలం గడవకే వాటిని అశ్రయించేది!”

“కలపుల్లోనూ ఇంటికి వెళ్లేదేం?”

“నా కిక్కడే బావుంటుంది. నా భవిష్యత్, నా జీవితం అంతా ఇక్కడే. నా కీవూరు విడిచిపోవా రనిపించదు!”

వళ్ళా తెడురుగా కూర్చుండిపో క్ పాపు కన్వించింది. “రండి! ఏదైనా మార్చుకోవాలి తీసుకుందాం!” అంటూ బదరీ పాపులోకి దారితీశాడు. లోపలికెళ్ళి బాదంపేర తీసుకున్నారు.

అతని చేతిలోని ప్యాకెట్టును చూస్తూ - “ఏదైనా పంక్తమువా?” అనడిగింది విపుల.

“ఓ ప్రెండేజీ సెంటాప్ ఇవ్వాలి!”

“మొన్న టౌన్ హాల్లో కన్వించారు: మీకో ఎవరో....”

“ఓ మీరూ వచ్చారా? అమె నా కజిన్.” అన్నాడు.

ఇంకా అమె గురించి ఏదన్నా చెప్తాడేమో అని చూసింది. ఆకాశమాట అక్కడికో తుంచేశాడు. సినిమాం గురించి - తను చదివిన పుస్తకాల గురించి చెప్తున్నాడు.

అవేవీ బుర్రతెక్కటం లేదు విపులకు. ‘విపులా.... మీ నిర్ణయం ఏమిటి?’ అని అడుగుతాడని ఎదురుచూస్తోంది.

ఆకాశ ప్రసక్తి లేనేలేదు. ‘ఆతడు అడగనవ్వడు - తనెందుకు బయట పడటం?’ అనుకుని పూరుకుండి విపుల.

బిల్లు ఆకాశ ఇచ్చాడు. ఇద్దరూ బైటకొచ్చారు.

“మళ్ళీ ఎవ్వరు?” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“కాలేజీ తెరుస్తారుగా!” అంది తనూ నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ విడిపోయారు.

4

కాలేజీ తెరిచారు,

మొదటిరోజు కాలేజీకి వెళ్ళగానే బదరీకోసం చూసింది విపుల. ఆకాశు కన్వించాడు. దూరంగానే వుండిపోయేడు గాని విపుల దగ్గరికొచ్చి-‘నా ప్రశ్నకు’

బదులేని' అని అడగలేదు. అతను అడుగుతే - 'బదరి మీ ప్రేమను అంగీకరిస్తున్నాను. మీరంతా నాకూ ఇష్టమే' అని చెప్పాలనుకుంటి. ఈ రోజుకోసం తను రెండునెలల నుంచి ఎదురుచూస్తున్నది. ఆతని రూపం - మాటలు తనని నదా వెన్నుంచి చక్కగా నలువవీయకుండా చేశాయని.. ఇంకా ఎన్నెన్నో చెప్పాలని తహతహగా వుండి. రెండ్రోజులు గడిచినా బదరి దూరంగా వుండి అమెవంక చూడక - నవ్వుటం తప్ప - దగ్గరకొచ్చి పరికరించలేదు.

విపురకు కోసం వచ్చింది. అతను తనని పరికరించి బ్రతిమాలేదాకా మాట్లాడకూడ దనుకుంటి. వరుసగా బదరి రెండ్రోజులు కాలేజీకి రాకపోయేసరికి విపుర ఓంకం తొరిపోయింది. ఆతనెందుకని కాలేదు! అన్న చింత, అతని లేని కాలేజీ చప్పగా తోచింది.

ఆ సాయంత్రం కిట్టా అమె దగ్గరకొచ్చి - "బదరి మీ కివ్వమన్నాడు!" అంటూ ఓ కాగితం మదత ఇచ్చి వెళ్ళాడు. పుస్తకాల్లో దాచుకుని ఇంటికొచ్చాక - వటికే కేసుకో విప్పిచూసింది.

"మిస్ విపులా!

"నా ప్రేమని ఓ కేనాదో తెలియజేస్తాను. కాలేజీ తెరిచాక మీ నిర్ణయం తెలియజేసిస్తా నన్నాను. ఈ నాలుగు రోజులా మాట్లాడకాలేమో అని ఎదురు చూశాను. మీ మాన - నన్ను బదిస్తోంది. ఇక, ఈ సందిగ్ధావస్థని తరించలేను. కాలేజీలో ఎన్నో ఇతర రక్త మనని పరికిరిస్తాయని మిమ్మల్ని ప్రార్థించలేదు.

లేవు సాయంత్రం నా రూంకి మీరొస్తే - అన్ని విషయాలు మాట్లాడుకోవచ్చు.
రాకపోతే....

ఇదే నా చివరి పీచ్కోలు"

ఆతనుంటే రూం అడ్రస్ వుండి కింద.

మరోసారి ఉత్తరంమంకా చదివి ఆలోచనలో పడింది.

* * *

ఎప్పటిదో పాతకాలంనాటి పెంకుటిల్లు అది. ఇరుగ్గా వున్న నందులో
రోడ్డుపైకి వున్నది ఆ గది. పెంకుటి వరండా నానుకుని వున్న ఆ గది ఇంటిలో
సంబంధం లేకుండా వీధివైపు తలుపు. చిన్న ఆడుగు.

గది తలుపు దగ్గరగా వేసివుంది.

తలుపుమీద చిన్నగా తట్టింది విపుల.

"యన్.... కమిన్"

తలుపున్న నెట్టి లోపలికి ఆడుగుపెట్టింది.

వికారమైన గది. నందులోకి కిటికీ వుంది. కిటికీ దగ్గరగా పేయింట్,
కుర్చీ. కుర్చీలో వెనక్కివారి సిగరెట్ కాలుస్తున్న బదరి విపులను చూసి
చటాక్కున లేచి -

"విల్ కం.... మీన్ విపులా!" అన్నాడు.

క్షణంపాటు ఆతడి కళ్ళల్లో తొంగిచూసిన విస్మయం అమె దృష్టి చాటి
పోలేదు.

ఆతను కుర్చీ అమె దగ్గరకు జరిపి - తను ఓ ప్రక్కన ఎత్తిపెట్టెవున్న
మంచం వాలుకుని కూర్చున్నాడు.

"ఇక్కడుంటున్నారా మీరు?" అంది విపుల.

"ఇది కిట్నూ గది.... చాడీకి వేసు పేయింగ్ గెస్తు?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

గది కొంచెం గోరి-ఎర్రబద్ధ కళ్ళతో - చలిగివట్లున్న ఆన్ని పకిరివగా
చూస్తూ -

"చిట్టచివరేలే" అందిగింది.

"ఎప్పుడు తెలుసు?"

"ఎప్పుడో తె. దుకు న లేదు?"

"అలా అంటే ఎప్పుడు?"

"నేను వస్తానని మాహి చారా?"

“ఊహించాను,.... లేదు!”

“అంటే?”

“అది అంతే!” అని నవ్వాడు.

విపుల ఏదో అలోచిస్తున్నట్లుండిపోయింది.

అకనూ మాట్లాడకుండా అమెను చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

“నా నిర్ణయం ఏమిటని అడగరే?” అంది కాస్త అగి.

“మీ నిర్ణయం నాకు తెలిసింది!”

“తెలిసిందా?”

అవునన్నట్లు చూశాడు.

విపులకు అకను రాసిన ఉత్తరం గుర్తొచ్చి - క్షణం ముఖం ఎర్రబడింది.

“మొత్తానికి.... మీరు తెలివైనవారు!” అంది కలవంతుకుని.

“తాంక్స్. ఈ ప్రశంసాపత్రం కోసమే.... తనన్ను చేస్తున్నాను!”

“మిమ్మల్ని.... నువ్వు అనొచ్చా?”

“మీ ఇష్టం.”

అకను లేచి తీసివున్న తలుపుల్ని చూశాడు.

అమె కొంచెం వెదురుగా చూడటం గమనించి - “ఇంటివాళ్లు ఇతే తిరుగుతూ వుంటారు. వాళ్లదృష్టి ఇటు వదటం ఇష్టంలేక.... ఊహించి తీసుకుంటావు విపులా! కాసీనా, టీనా!” అనడిగాడు.

“ఇప్పుడవేం వాడు. నేను వెళ్లిపోవాలి!”

“అప్పుడేనా!.... నా అతిథ్యం స్వీకరించవూ?”

అకనన్న తీరుకు నవ్వుతూ - “మీ కెందుకు శ్రమ!” అంది.

“శ్రమేముంది! నాకూ ఇప్పుడు టీ కావాలి.” అంటూ ప్లా వెలిగించాడు.

“కీట్టూ ఏదో!” అనడిగింది గోడపైవున్న అకని పోటో చూసి.

“నువ్వెళ్లక వస్తాడు. చుట్టూరి మధ్య.... వుండటం ఎందుకని!” అని నవ్వాడు.

టీ టేసి అమెకో కన్ను ఇచ్చి - తన తీసుకుని సెవేయసాగాడు.

“పో.... మీకు టీ కలవటం వచ్చన్నమాట!” అంది కాగుతూ.

“ఎప్పుడైతే.... అవసరమైతే!”

“వంటి చూడవూ?”

“వంట వచ్చిన మగాడ్ని - తీ ఇవ్వవడదంటారు. అందుకని దాని జోలికి పోలేదు!”

“తీం గురించి చాలా తెలుసే మీకు?” అంది నవ్వుతూ.

“ఈ దేవత ప్రసన్నంకోసం... ఎన్నో తెచ్చుకోవల్సి వచ్చింది!” అన్నాడు ఆమె కళ్ళలోకి గుచ్చుకొస్తూ.

“దేవత ప్రసన్నమైతే చాలా?”

“చాలు. ఇదక్కర్లేనే వలాలిచ్చే దేవత మరీ!”

ఖోకప్ప కింద పెడతూ - “మీ మొదటి వరం ఏమిటో?” అంది.

“రోజూ సాయంత్రాలిట్లా కలుసుకోవటం!”

“కాలేజీలో కలుస్తూనే వుంటాంగా?”

“అట్లా కాదు. ప్రిడమ్ వుండాలి!”

విపుల మాట్లాడలేదు.

“కోరవాడని వరమా?”

“రోజూ అంటే... కష్టమే మరీ!”

“ప్లీజ్ విపులా! ఎట్లాగైనా సరే.... ఎక్కడైనా సరే.... కాన్స్పెషన్ వంటివిగా కలుసుకోవటం, మాట్లాడుకోవడం... నువ్వు తలుపుకుంటే.... నమయం దొరక్కపోడు.”

విపుల కాన్స్పెషన్ మానం. తరువాత - “మన కింకా ఈ సంవత్సరం చదువుంటే, చదువు పూర్తయితే ఏదో ఒక ఉద్యోగం దొరకాలి. అప్పటిదాకా ... నలుగురి దృష్టిలో పడటం బాగుండదు” అంది.

“నలుగురు దృష్టిలో పడకుండా వరులకు దూరంగా....”

“అదెట్లా?”

“మనసుంటే మార్గం వుంటుంది!”

“అదేదో.... మీరే చెప్పండి.”

“నన్ను నువ్వు ఆను. అట్లా ఏమిపించుకోవటమే ఇష్టం.”

“సరే!”

“ప్రతి రోజూ సాయంత్రం కాలేజీ అవగానే ఈ రూంకి వచ్చేద్దాం!”

“ఇక్కడా? ఇంటివాళ్లు ఏం అనుకుంటారు? కిట్టుకూడా ఏదైనా అనుకోవల్సిందే!”

“వాళ్ల నంగతి నాకొదిలెయ్యే నీ నంగతి చెప్పు!”

“రోజూ అంటే ఎట్లా కుదురుతుంది? బోనీ ప్రతి అడివారం కలుసుకుందాం.
ఈ రూమ్ లో కాదు, వేరే ఎక్కడైనా!”

బదరీ కాప్పేపు అలోచించి—

“సరే!... అడివారం - అడివారం కలవారి. మాట తప్పకూడదు,
ఎక్కడో.... ఎప్పుడో.... నేనే నీకు చెప్తాను!”

“సరే!”

“థ్యాంక్స్ విఫులా!....”

“ఇంక నే వెళ్లిరానా?”

“అప్పుడేనా?”

“ఇంటిదగ్గర అమ్మ ఎదురుచూస్తూంటుంది. కాలేజీ వదిలాక నేరుగా
ఇంటికేళ్ళే ఆలవాటు నాకు!”

“ఏదో ఒకటి చెప్పేద్దా!”

“అబద్ధాలా”

“నా కోసం!”

“నీ కోసమైనా అబద్ధాలాడటం నా కిష్టం వుండదు.”

అతని ముఖం నల్లబడింది.

“అరెరైట్....నీ కెలా కోస్తే అలా చెప్పి!” అన్నాడు.

బయట ఆడుగుల చప్పుడైంది.

“వస్తానింక, కిట్టా వచ్చినట్లున్నాడు!” అని లేచింది.

“విఘ్న!”

“ఊహ!”

“ఇది కలా - నిజమా అన్నిస్కోంపి!”

“కవికి నిజంకంటే - కలే జావుంటుందేమో!”

“కొంత ఊహ - కొంత నిజం జావుంటుంది.”

“ఊహ అయితే.... ఇప్పుడు నా మీద ఓ కవిక చెప్పు చూద్దాం!”

బదరీ తనకు కాస్త ఎండలో కూర్చున్న విపులకేసి దీక్షగా చూచాడు.
వికారమైన కళ్లు, చక్కటి ముక్కు, లేత గులాబీరంగు చెక్కిల్లు, లేత ఎరుపు
పేజాలు.... తలంటుకున్న కెరటాలలాంటి జాట్లు, లేత వీరం చీర, జాకెట్టు,
పసిమిఠాయ. ‘నిజంగా విపుల ఎంతో అందమైనది!’ అనుకున్నాడు.

“ఏమిటట్లా చూస్తున్నావు?” అంది,

“ఏం లేదు. కవిక చెప్పమన్నావుగా ఆలోచిస్తున్నాను.”

“అంతేనా? లేక మరో బొమ్మ గీయటానికి - మనసులో రేఖాచిత్రం గీసుకుంటున్నావా?” అంది నవ్వుతూ.

“ఈసారి బొమ్మగీయ కలుగుతుంటే - నిన్ను మోడల్ గా ఎదురుగా వుంచుకునే గీస్తాను.”

“బొమ్మ నరే. కవిక సంగతేమిట?”

“వుండు మరి. నన్ను ఆలోచించనీయి!” మళ్ళీ విపుల వంటికినే చూశాడు. ఎదురుగా వున్న సముద్రంకేసి చూశాడు. ఎండపడి మెరుస్తున్న ఇసుకపైకి చూశాడు. నింగి - నీళ్లా కలిసిన వీరిమత్తైపు చూశాడు.

“ఓహం.... నా మనసు మూగబోయింది. ఏ భావన రావటం లేదు!” అన్నాడు.

“ఎందుకని?”

“నువ్వు నాకు దూరం వుండటంవల్ల కాబోయ్యి!”

“దూరంగా వున్నానా? నీ ఎదుటే వున్నాగా!”

“ఈ దగ్గర చాలాదు!”

“అంటే?”

“ఇంతేనా?” అంటూ చటుక్కున అమె ముఖంమీదికి వంగాడు.

విపుల ముఖాన్ని వెనక్కి తీసుకునేలోగా, రెండు చేతులతో అడిమిపట్టి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

“ఎవరిటేది? ఇలా అయితే మనం కలుసుకోవటం కుదరదు!” అంది కాస్త కోపంగా.

“కవిక కావాలన్నావుగా? ఏ ఆనుభూతి, స్పందన లేనిది ఎట్లా వస్తుంది నాకున్నావు?”

విపుల తల వంచుకుంది - మాట్లాడకుండా.

“కోపమా.... ఇదిగో.... ఇప్పుడు విను.... “నీ ఆరుకొండల స్వరం కాక.... అమరుడనైతి.... ఈ నింగి-నేలా సాడి.

“భో....” అంది కాస్త మాత్రంగా జరుగుతూ.

పైకి అట్లా అన్నదేనానీ-విపుల మనసు పులికించింది. ఏదో మధురమైన వేణువు వింటున్నంత మైమరపు.

మీ ముగ్గురమ్మాయిల్లో ఎవరు నోకు
నచ్చేలా చెబితే సాటి సరిపిస్తా బోయో.

తను కూడా విపులకు దగ్గరగా జరిగి - అమె చెయ్యి నందుకుని - వేళ్ళని
పవరిస్తూ - "విప్రు! గోళ్లెందుకు పెంచుకున్నావు?" అనడిగాడు.

"రక్కెందుకు?" అంటి నవ్వుతూ.

చటుక్కున చెయ్యి వదిలేసి "ఎవర్ని?" అన్నాడు.

"సమాజంలో రకరకాల మనుషుల మధ్య తిరిగేటప్పుడు - కత్తవనం
పరిస్థితిలో - అక్క సంరిక్షణకోసం - కొన్ని పుసాయాలు అడవిల్లో నేర్చుకుని
పుండలం మంచిదట! జండులో తదాక ఆయుధం!"

"ఎవరన్నారూ?"

"మా ఆమ్మ!"

"మీ ఆమ్మగారు ఇలాంటి సలహా ఇస్తారా?"

"జీవితంలో ఆదేశపద్ధతాధలు, కష్టాలనుంచి - నేర్చుకున్న అనుభవం
ఇట్లాంటి జాగ్రత్తల్ని నేర్పమంటోంది మరి!"

"సో... మీ ఆమ్మగారి నెవరి పేరే 'గతం' పుండవ్యమాట!"

"వాదా నం! చెప్పినా!"

"ఇప్పుడొద్దు... మన నూర్ చెడిపోతుంది... మో... అయినా విప్రు!
నీ గోళ్లు ఇంత పొడవు... పెంచుకోవటం నాకే... రాగాలేదు!"

“నాకు బావుంది.... నా గోళ్లు.... నా ఇష్టం!” అంది పెంకిగా.

“స్లీప్ విహు! వాటిని చూస్తుంటే పులికోరలు.... రక్తం మరకలు.... మునిషి కోరికలం గుర్తుస్తున్నాయి. నాలోని అందమైన భావాల్ని హత్య చేస్తున్నాయి!”

“ఇవాళ కొత్తగా పెంచలేదే : ఏకో పరిచయం అయినప్పుడే వచ్చాయిగా?”

“నీ ముఖాన్ని — దాని వెనక నీ మనసుని చూశానిన్నాళ్లు.”

“గోళ్లు ను చూడలేదంటావు?” అంటూ పకపక నవ్వింది.

“ఇప్పుడూ ఆ మనసునే చూస్తే సరిపోతుందిగా?” అంది.

“ఇంక దగ్గరగా వున్నప్పుడు.... కనీసం నీ చెయ్యి కూడా తాకటానికి తోడు.... స్లీప్ విహు! గోళ్లు ను తీసేయమ్మా!”

“చూద్దాం!”

“విహు!”

“మళ్ళీ ఏమిటి?”

“ఒక్కసారి ఏ ఒడిలో తలపెట్టుకుని.... పడుకోనీయహు!”

“కోరికలు పెరిగిపోతున్నాయి. ఇంక వెళ్లి పోదాం బాబూ!”

“నాదెవడు?” అంటూ చుట్టూ చూశాడు.

“వచ్చుకోకు!” అంది ముఖం చిట్టించి.

బదరి కోపంగా చూసి ముఖం తిప్పుకున్నాడు.

రెండుక్షణాలాగి — “కోపం వచ్చిందా?” అనడిగింది.

అతను పలుకలేదు.

“నవ్వు రాకపోయినా నవ్వాలి కాబోలు!” అంది ఆటకగా.

అతను అప్పటికి మాట్లాడకపోయేసరికి — “సారీ బదరి! ఇంక నొచ్చు కుండావనుకోలేదు!” అంది.

అతనట్లాగే విగుసుకుని కూర్చున్నాడు.

“సరే.... నేను మూడు అంతెలు పలికేలోగా-నువ్వు మాట్లాడకపోతే.... నా వళ్ళో తలపెట్టి పడుకొనే భాస్సు పోగొట్టుకుంటావు. ఒకటి....”

చటుక్కున చూసి — నవ్వి- “థ్యాంక్స్.... విహు!” అంటూ అమె వాడిలో తలవారి వేలికిలా పడుకున్నాడు!

విపుల భుజించుటూ చెయ్యివేసి - నగం అమెమీడికి వారి "ఈ ఏడు రోజుల నుండి.... ఎంత కఠినమైన తనబోస్...." అన్నాడు బదరి.

"సరిగ్గా కూర్చో బదరి! ఇది గుడి. ఎవరైనా చూస్తే బావుండదు!" అంటి విపుల.

"బొద్దుటివూట దేవుడు ఎవరికి గుర్తొస్తాడు రెడ్డు. వండుకోటం, తినటం అలా పది కొట్టుకు చస్తుంటారు - పాపపు తీవులు!"

"పాపం వాళ్లకు ప్రేమ తినటం చాకకాదు మరి!" అంటి నవ్వి.

"కరెక్ట్." అంటూ అమెచెయ్యి తన చెంపకడ్డుకుంటూ - "గుడ్ గర్ల్" అని మెచ్చుకున్నాడు.

"ఎందుకు?"

"గోళ్లు తీసేశావుగా!"

".... నీ కోసం ఎంత ప్రాణంగా పెంచుకున్నాను." అంటి తిగులుగా.

"వెదవగోళ్లు. పోనిడ్డు."

చటుక్కున చెయ్యిలాక్కుని - "నావేం వెదవగోళ్లు కాదు" అంటి కోపంగా.

"సారీ.... వెరీసారీ. మా విపులగోళ్లు బంగారువి."

"ఏం పొగడ నక్కరేలేదు!"

"పొగడినా తప్పేనా?"

"పొగడేవాళ్లెప్పుడూ ఎదుటివాళ్ల బొల్తాకొట్టించారని చూస్తుంటారు!"

"నిన్ను బొల్తా కొట్టిస్తే - నాకేం వాడుగుతుందంటావు?"

"ఏమో....ఏం ఆశిస్తున్నావో....నాకేం తెలుస్తుంది?" అంటి ఓరగా చూస్తూ.

"అన్నీ తెలుసు నీకు. నటించకు." అన్నాడు చెంపను ముద్దు పెట్టుకుంటూ.

"ఇది మరి బావుంది...." ఇంకా ఏదో ఆనబోయింది.

"నిజంగానా?" అంటూ మళ్లీ ముద్దుపెట్టుకోబోయాడు.

"ఛ.... ఏమిటిది బదరి! ఎవరైనా చూస్తే బావుండదు. సరిగ్గా కూర్చో" అంటి దూరంగా జరుగుతూ.

"ప్రేమికులన్న తర్వాత.... ఇట్లాంటివి నర్వసాధారణం. నేనేదో తప్పు చేస్తున్నట్లు.... వూరికే పీలవకు."

“నా కిట్లాంటివి ఇష్టం వుండవు బదరీ!....”

“ఎట్లాంటివి? అన్నాడు చిలిపిగా చూస్తూ.

“వదతైం వదకొండన్నరయింది. అమ్మ నాకోసం చూస్తుంటుంది.”

అంటి చూట మార్చిపేస్తూ.

తప్పనిసరిగా ఆతనూ లేచాడు.

“ఏయ్ వివా! నిన్నే!”

“హి....”

“ఏవిటంత వరద్యాన?”

“నీ గురించే!”

“వీ ప్రక్కనే వున్నాగా?”

“అందుకే! ఈ థియేటర్లో ఎవరై నా తెలిసినవాళ్లు మనల్ని చూస్తే?”

“ముచ్చటపడ్డారు!”

“మనం ఇట్లా తిరగటం....”

“అబ్బి వివా! నువ్వు నిజంగా ఎంతో పిరికిదానివి! ఒకసారి చుట్టూ చూడు. మనలాంటివాళ్ళు ఎంతోమంది వున్నారు వీళ్ళల్లో. జీవితంలో ఇట్లాంటి అమోఘవాలు బోగొట్టుకుంటే మళ్ళీ రమ్మన్నా రావు!” అన్నాడు నవ్వుచెప్తున్నట్లు.

విపుల పూరుకుంది.

సినిమా మొదలైంది.

‘మన్మథరీతి’ ఇడివరకోసారి చూసింది విపుల. మళ్ళీ తన అభిమాన నటుడు కమల్ హాసనకోసం బదరీ రమ్మనగానే ఒప్పుకుంది. మార్నింగ్ లో అయినా హౌస్ ఫుల్ అయింది.

ఎంతో ఇంటర్వేగా సినిమా చూస్తున్న విపుల - బదరీ తనకు మరింత దగ్గరగా జరగటం, భుజించుట్టూ చెయ్యివేయటం తెలుస్తున్నా - అచీకట్లో.... చూస్తున్న సినిమా ప్రభావం మనసుని మత్తుగాచేసి ఆదోరకం అనుభూతిని కలిగించగా పూరుకుంది.

ఇంటర్వేల్ లో బదరీ బయటకు వెళ్ళాడు.

కుర్చీలో ఒదిగి కూర్చుని - ఏదో అలోచిస్తున్న విపులకు తను కూర్చున్న వరుసకు రెండు వరుసలు ముందువరుసలో వెనక్కితిరిగి తనవంకే చూస్తున్న ఓ ముఖం పరిచితంగా తోచింది. ఆతను వరలక్ష్మి అన్నయ్య ప్రక్కన

ఎవరో 'ఫ్రెండ్స్' కూడా వున్నట్టున్నాడు. విపుల గుండె అగి కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. 'అతను తనని గుర్తుపట్టి వుంటాడా? గుర్తుపడితే.... వర లక్ష్మిని తనను గురించి ప్రశ్నిస్తాడేమో! వరలక్ష్మి చెప్పేస్తుందా.... చ, వరం అట్లాంటిది కాదు.' అనుకుంది.

'ఒకవేళ వరం చెప్తేమాత్రం ఏమైంది? ఎందుకిట్లా భయపడుతోంది తను? ప్రేమించటం నేరం, పాపం కాదుగదా! ఇప్పుడు కాకపోయినా - ఈ ఏడాది గడిచాక అయినా - బదరీని తను పెళ్ళిచేసుకుంటుంది. అప్పుడైనా అందరికీ తెలియల్సిందేగా? కానీ.... ఈ ఏడాదికాలం తమ ప్రేమ రహస్యంగానే వుంటే బాగుంటుంది.... చదువు సవ్యంగా సాగుతుంది. మరే ఇతర సమస్యలు తలెత్తకూడదనుకుంటే....'

బదరీ కూల్ డ్రింక్స్ తీసుకొచ్చాడు.

విపుల కళ్లు మళ్ళీ ముందువరుసలోకి ఆ 'ముఖం' కోసం చూశాయి. కచ్చించలేదు. అన్యమనస్కంగానే కూల్ డ్రింక్ తాగింది.

మళ్ళీ సినిమా మొదలైంది.

బదరీ చెయ్యి అమె భుజాన్ని చుట్టబోయింది.

వారిస్తూ- "ప్లీజ్" అంది విపుల.

పదినిమిషాలాగి మళ్ళీ చెయ్యివేసి అమె చెంపలు పెదవులతో స్పృశించాడు.

విపులకు కోపం-చిరాకు కలిగాయి.

చటుక్కున లేచి- "వెళ్ళిపోదాం!" అంది.

తెల్లబోయాడు బదరీ. "కూర్చో, సినిమా ఆయాక వెళదాం!" అన్నాడు మెల్లగా.

"వెళ్ళిపోదాం." అంది మళ్ళీ.

"కూర్చో విపూ...." అన్నాడు బ్రతిమాలుతూ.

"నువ్వు వస్తావా? నేను వెళ్ళిపోనా?" అంది కఠినంగా.

అతనికి కోపం వచ్చింది. నిసురుగా లేచాడు. ఇద్దరూ బైటకొచ్చారు. రిజ్ మాట్లాడి అమె కూర్చున్నాక 'వస్తా' అనైనా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాడు బదరీ.

5

నాలుగు వారాలు గడిచినయ్యే.

ఈ నాలుగువారాలు బదరి విపులను కన్నెత్తి ఆయినా చూడలేదు. ఎప్పుట్లా తనని పలానాచోట కలుసుకోమని అడగలేదు. విపుల ఎవరో తెలిసివ్యక్తిలా ప్రవర్తించసాగాడు. విపుల కడి నహింసరావిడిగా వుండి. ఏదో తప్పదేసినట్లు బెంగగా వుంది. వెలితిగా వుంది.

కాలేజీలో చూమూలు పరిచితుల్లాగా వుండాలని, ప్రేమ అన్నది మనసులో వుంటే చాలని ఇన్నాళ్ళూ తనని కాను నమ్మించుకుంది. బదరిని కూడా నమ్మి చాలని చూసింది. తీరా అతను కన్నెత్తి ఆయినా చూడక - మౌనం వహించటం, రాధనీ, దుఃఖాన్నీ కల్గిస్తోంది.

ఆ రోజు సీనిమానించి అట్లా వచ్చివుండాలింది కాదని తనని కాను తిట్టుకుంది.

'అతనన్నట్లు తను పిరిగ్నాడు. ప్రతిదానికి భయం.... భయం - బ్రతుకే భయంగా తలచుకుని వణికిపోవడం తప్ప.... అనుభూతుల్ని పొందటం చేతకాదు. తనని గాఢంగా ప్రేమించి - తన మాటకోసం - చూపుకోసం తహతహలాడే బదరిని నొప్పించింది తన ప్రవర్తనకు ఉమాపతి చెప్పుకోవాలి,' అనుకుంది.

అమి పక్కాత్తానం అతనికి తెలుపాలనుకునేంతలో అతను కాలేజీలో తన పదటం మానేశాడు. రెండురోజులు చూసి ఇక అగలేక కిట్టాని అడిగింది.

"బదరి రావటంలేదేం?"

"జ్వరం."

"ఎప్పుట్నొచ్చి?" అడిగింది అదుర్తగా.

"మొన్నటినుంచి."

"ఎట్లావున్నాడు?"

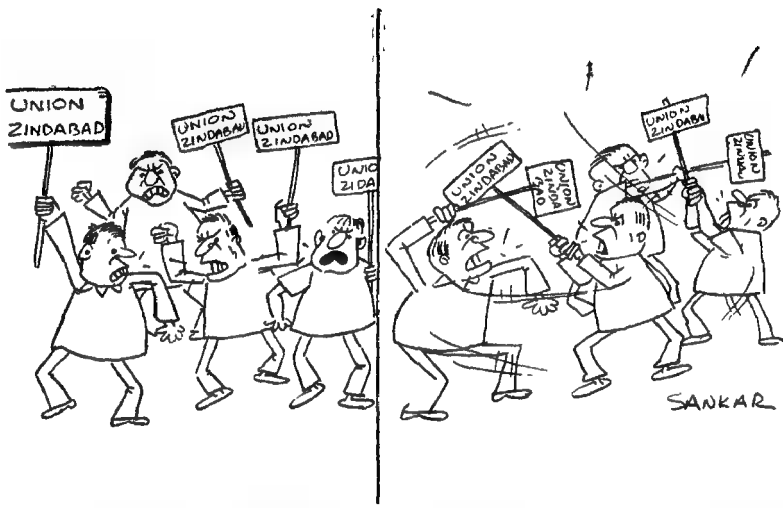
"మీరు చూడాలనుకుంటున్నారా?"

"అవును."

ఆ సాయంత్రం కాలేజీ అవగానే కిట్టా రూంకెళ్ళింది విపుల. గది అంతా చీకటిగా వుంది. లైటు వేసింది. మంచంమీద ముసుగు పెట్టుకుని వున్నాడు బదరి. ఏధివైపున్న తలుపు మూసి - కిటికీ రెక్కలు తెరిచింది. అతని మంచందగ్గరకు కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది.

"బదరి!" నెమ్మదిగా పిలిచింది.

అతను బదులు పలకకపోవటంతో దుప్పటి పక్కకు లాగింది. అప్పుడే నిద్రలోంచి లేచినట్లు కళ్ళు చిట్టించి చూస్తూ - "ఎవరు? ఓ నువ్వా." అన్నాడు

“ఎట్లా వుండి వంట్లో?” అంటూ ఆతని నుడుటిమీద చెయ్యి వేసింది. చల్లగా తాకింది. ఆతని వళ్ళంతా చెమటతో ముద్దగా వుంది.

దుప్పటి పూర్తిగా తీసివేస్తూ — “జ్వరం జారివట్టుంది. చమటలు పోస్తున్నాయి” అంది విపురం.

“ఎందుకొచ్చావు? వెళ్ళిపో. ఎవరైనా చూస్తే బాగుండదు.” అన్నాడు ముఖం చిట్లించి.

“కోపం పోలేదన్నమాట! అరోజు ఆట్లా చేయటం తప్పే—క్షమించు!” అంది.

“నా క్షమకో—ప్రేమకో నీకేం సంబంధం? వెళ్ళిపో విపు!”

“నువ్వెన్నిసార్లు పొమ్మన్నా మరో గంటదాకా కదలను.” అంది నవ్వుతూ.

“నన్ను చూస్తే నీకు నవ్వుగా వుండి కదూ?” అన్నాడు కోపంగా.

“అదేంలేదు.” అంది నవ్వు అపి.

“ప్రేమించిన వాళ్లకే ప్రేమ విలువ తెలుస్తుందంటారు. నా తపనను ఆవేదనను నువ్వు ఆర్థంచేసుకోలేదంటే.... నువ్వు నన్ను ప్రేమించటంలేదేమో అనిపిస్తోంది. నీ మనసు పూర్తిగా తెలుసుకోక గుడ్డిగా ప్రవర్తించాను. సారీ విపులా! వెళ్ళిపో. నా తర్వానికి నన్నిట్లా వదిలెయ్య.” నుడురు వత్తుకుంటూ అలాంటిని సూచిస్తూ కళ్ల మూసుకున్నారు.

అతని మాటలకు విపుల మనసు విరివిరిలాడింది. నేత్రాలు వజం మయ్యాయి. అప్రయత్నంగా లేచి మంచమీద అతనికి చేరువగా కూర్చుని - నుడుటిమీద చెయ్యివేసి అతన్ని వారిస్తూ -

“అట్లా అనకు బదరీ! నువ్వు అక్కర్లేదని - నిన్ను కాదనుకునే దాన్నయితే ఇట్లా వస్తానా.... ఇకనుంచీ ఇష్టమే నా యిష్టం!” అంది మృదువుగా.

“నిజంగా?”

“ప్రామిస్.”

నుడుటిమీద వున్న ఆమె చెయ్యి తీసి తవమీదకు లాక్కున్నాడు. అతని చాతీమీదకు వారిగిబోయిన విపుల ప్రతిఘటించలేదు. ఆమె ముఖాన్ని సైకెత్తి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆమెను చేతులతో చుట్టివేస్తూ - తనకు మరింత దగ్గరగా ఆడుముకున్నాడు. ఏదో మధుర పైవ న్వన్నంలో వున్నట్లు తనమతాను మరిచి అతని ఎదపై విశ్రమించిన విపుల. అతను మరింత చనువు తీసుకోబోవటంతో ఉరిక్కి పడింది. అతని చేతుల్ని క్రోసివేసి లేవబోయింది. ఆమె పమిటచెంగు దొరక వుచ్చుకుని అపాదతను. అతని కళ్లలోకి చూసి - ప్రశ్నిస్తున్న ఆ కళ్లవంక చూడలేనట్లు ముఖం తిప్పికుని - “వదలు!” అంది.

“వదలను. ఇప్పుడేగా మాట ఇచ్చావు!”

“అందుకని.... ఇట్లాగా ప్రవర్తించటం?”

“నిజమే! నీతో ప్రవర్తించే తీరు ఇడికాదు!” అంటూ తమకంతో చూస్తూ తనవైపు ఒక్కసారి గుంతాడు.

“స్లీప్ బదరీ.... అనేకంలో నువ్వేంచేస్తున్నావో తెలుస్తోందా?” అప్పటికే విపులచీరె నగంవూడి అతని చేతుల్లో వుంది.

“అనేకం ఈ వయసుకుందే రిక్షామేగా!”

“అందుకని వివేకాన్ని కోల్పోతావా?”

“గొడవ చెయ్యకు విపులా! ఇట్లా రా. ఇంకలో ఏం కాదు” విపులకు కోపం తీవ్రమైంది. ఆర్థంగాని భయం పెనవేసుకుంది.

“ఇది తగని పని. జ్వరం పడ్డావని చూసిబోదామని వస్తే.... ఇదేనా మర్యాద? ఇట్లా అయితే ఇన్మలో నీ ముఖం చూడను!” అంది తీవ్రంగా.

“నా ముఖం చూడవా! నరే.... ఇదిగో.... నీ చీరెకో.... నీ ఎదుటే వురిదిగించుకుని ప్రాణత్యాగం చేస్తాను. నువ్వు కాదన్నాక నేను బ్రతికుంది

లాభం ఏమిటి? అంటూ అమె చీరకో మెదడుట్టూ విగిందుకుని - గట్టిగా నొక్కుకోసాగారు.

ఆ దృశ్యం చూసి మతిపోయినంత వనయిండి నిపులకు.

భయయో - ప్రేమో అర్థంగాని భావంతో అతనికి చేరువై -

“బదరీ.... ఒడ్డు. ఆగు.” అంటూ అతని చేతుల్లోంచి బలవంతంగా చీరె తీసుకుని దూరంగా విసిరేసి అతన్ని అడ్డుకుపోయింది. “నా కోసం.... వీ ప్రాణాన్ని కాళ్ళగం చేస్తావా?” అంది ప్రేమతో - కరుణతో. అమెను పొదవి పట్టుకుని విజయసూచకంగా నవ్వుకున్నాడు బదరీ.

* * *

ఆ తర్వాత కిట్టూ రూంకి చాలాసార్లు వెళ్ళింది.

వరలక్ష్మి ఆందో రోజు. “నిపులా! నిన్ను చూస్తుంటే నాకు భయ మేస్తోందే!”

“ఎందుకు?”

“నువ్వు చాలా మారిపోతున్నావు. బదరీతో అంత వనువుగా వుండటం...”

“ఒకప్పుడు అతనితో నా ప్రేమని నువ్వేకదే ప్రోత్సహించావు! అప్పు డేమయినదో ఈ నీకులు!”

“ప్రేమద్వేషిని కానే నేను. ప్రేమ కావాలి. కానీ.... ఇట్లా హద్దులు మీరటం కాదు!”

“ప్రేమకి హద్దులేమిటి ఏచ్చిదానా! నువ్వు ప్రేమించి అందులోని లోతుల్ని తరచిచూచాక అప్పుడు మాట్లాడు, వింటాను!”

“ప్రతిదీ అనుభవిస్తేనేనా తెల్పేతి! ఇకదుం అనుభవాల్లోంచి తెలుసుకో కూడదా!”

“ఎందుకు కూడదు? నా అనుభవంలోంచి ఏం తెలుసుకున్నావని హెచ్చ రిస్తున్నావు?”

“నువ్వు చదువుని అక్రద్ధ చేస్తున్నావు. కాలేజీకి సరిగ్గా రావటంలేదు. మీ గురించి అంతా ఏమనుకుంటున్నారో తెలుసా!”

“ఏమనుకుంటే నా కెందుకు? నేను తప్పుచేస్తున్నాననే భావం నాకు లేదు. బదరీ-నేను పెళ్ళి చేసుకున్నాక - ఏళ్లంతా ఏం చేస్తారో?”

“పెళ్ళి చేసుకుంటే మంచిదే. అట్లా జరగాలనే నా కోరిక. అందుకని....

నువ్విట్లా కిట్లా గదికి వెళ్లటం.... మీ ఇద్దరిమధ్య ప్రేమకన్న ఇంకేమీ లేదని అనుకోమంటావా?”

విపుల కొంచెం అగి అంది. “నువ్వు పూపాస్తున్నది విజయ వరం. బదరిని కాదనలేదు. అది నా బలహీనతేమో.... ఈ అర్పెట్లు గదిపై మా పెళ్ళి జరుగుతుంది.... ఆ నమ్మకం వుండి ఆకలిమీద.... ‘ఆదరాని జీవితం అరిటాకు లాంటిదని’ సామెతల్ని-పీతుల్ని గుర్తుచేసి నాలో పిరికిమందు పోయింది.” అంది.

వరంష్టి మరి మాట్లాడలేదు.

పైకి వరంష్టితో అట్లా వాడిందినా - తను లోకవిరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నదేమో అన్న అనుమానం మొదలైంది విపులలో.

‘ఒకవేళ.... తమ ప్రేమకు ఏదైనా విఘ్నం వాటిల్లితే’ అన్న భయం కూడా కలిగింది. ‘బదరి మోసం చేస్తాడా?’ అన్న భావం మెదిలి వణికిపోసాగింది.

‘ఆతను మోసం చేస్తాడేమో-’ అన్న భయం ఎందుకు ఇట్లా అంతరాంతరాల్లో తారట్లాడుతోంది? తను ప్రేమగా జన్మించటం వల్లనా? కిరం అర్పించటం తొందరపాటు అన్న రావన తనలో విరిచివుండటం వల్లనా? తన తల్లి ఇచ్చిన ప్యేచ్చను దుర్వినియోగం చేసుకోలేదు కదా.... అన్న అనుమానంవల్లనా? ఈ భయాలు - ఇట్లాంటి భావాల్లో - ఆధునిక ప్రేమని - చదువు - విజ్ఞానం వున్న వివేకవంతురాలిననీ విర్రవీగే తను ఎందులో ఎక్కువ? ననాతన ప్రేమ కంటే ఎందులో ఉన్నతం?’

ఈ అశ్వవిమర్శవల్ల భయాన్ని జయించకగింది విపుల.

బదరిని కలవటం తగ్గింది - క్లాసులో పాఠాలపై శ్రద్ధ పెంచి చదువు కోవటంలో వదిలింది.

ఆవృదస్పదే చదువుపై ఏకాగ్రత కుదిరి.... ఓ క్రమంలో వదిలిన విపుల జీవితం అనుకోని మలుపు తిరిగింది.

రెండునెలలు దాటినా రాని పీరియడ్-బ్రతుకును ముక్కకంపచేసి సమన్యగా నిలిచింది.

ఇన్నాట్లా అంతర్గతంగా దాగి.... వెనక్కి లాగిన భయానికి రూపం ఏర్పడబోతోంది.

చదువా - పెళ్ళా ఎదో ఒకటి తేల్చుకోవాల్సిన సమయం వచ్చింది.

ఇట్లాంటి అవాంతరం రాకూడదని తీసుకున్న జాగ్రత్తకి సృష్టి వెక్కిరించి నటించింది.

విపుల కిది చాలా షాక్. రెండ్రోజులదాకా మామూలు మనిషి కారేక పోయింది.

ఆ రోజు సాయంత్రం బదరీ రూంకెళ్ళింది.

ఏ కబురూ - ఏమిటా లేకుండానే వచ్చిన విపులను చూసి కన్నుగీటుతూ -
“ఏవెంటింక దయపట్టుకొచ్చింది నామీదా?” అన్నాడు బదరీ.

“వీకో మాట్లాడాలి.”

“కేవలం మాటలేనా?” అన్నాడు నడుంచుట్టూ చెయ్యివేసి.

“బదరీ: ‘పిల్లకి చెలగాటం’ అంటారే? అదేమిదో ఇవ్వడర్థమాకోంది నాకు!” అంది గంభీరంగా.

“ఇవాళ కొత్తగా అర్థాలు వెకక్కోవల్సిన ఆవసరం ఏమొచ్చింది?”

“అది చెప్పాలనే వచ్చాను!”

అమెని వదిలి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. విపుల కూడా కూర్చున్నాక సిగరెట్ వెలిగించి దమ్ములాగి వదులుతూ - “చెప్ప!” అన్నాడు. విపుల అలోచిస్తోంది - ఎట్లా చెప్పాలా అని:

“ఏమైంది?” అడిగాడు మళ్ళీ.

“పాత కథ.... శ్రీ హద్దుదాటి - మగాడికి లొంగిపోతే ఏం జరుగు తుందో.... అదే!”

“అంటే....?” అర్థోక్తిగా చూశాడు.

రెండు నిమిషాలు ఆగి.... “అనలేట్లా జరిగింది ఇది! ఎక్కడో పొరపాటు జరిగిందా.... దీనికింత మూడ్ పాడవేసుకోవాలా?” అన్నాడు.

“నేను దీన్ని సంతోషించే విషయంగా తీసుకోలేను!”

“నువ్వింత.... పిరికిగా....”

“నా పరిస్థితిలో వున్న మరో అడది ఇంతకంటే దైర్యంగా వుంటుం దనుకోను!” అంటి వదునుగా.

“కోసమా!”

“కాదు.... బాధ.”

“అనవసరం!”

కరెత్తి అతని ముఖంలోకి రోతుగా చూస్తూ -

“ఏమిటి నీ ఉద్దేశం?” అనడిగింది.

“ఇంక చిన్న విషయాన్ని నాదాకా తీసుకురావడం.... **ii** బేలకనాన్ని చూపుకోంది. నా దగ్గరకు వచ్చేబదులు దాక్కర్ని కన్నబట్టేస్తే సరిపోయేదిగా!”

సిగరెట్ పొగ రింగులుగా వదులుతూ—కుర్చీ వెనక్కివారి అకనంబున్న తీరులో— ఏదో నిర్లక్ష్యం కోచి.... మనసు బిగ్గమంది విపులకు. “ఆ మాత్రం అలోచన నాకు రాలేదనుకోకు. నా పరిస్థితికి కారణమైన నీకో చెప్పటం బాధ్యతగా కలవాను!” అంది వాడిగా.

“కేకిట్ ఈజీ.... విసులా! ఎందుకంత అవేశం? మంచిసీట్లు కావాలా?”

“వడ్డు.”

“పోనీ కాఫీ ఆయినా.... టీ ఆయినా....?”

“నో థాంక్స్.”

అతను కూడాలోచి సీట్లు గ్లానులో వంపుకుని— విదానంగా తాగుతూ —

“ఈ పరిస్థితికి కారణం.... మువ్వకూడానేమో! ఆలోచించు విపులా!”

అన్నాడు.

అతవివంక అశ్రుర్యంగా చూసింది. అతనికి చీమకుట్టినట్టు కూడా అనిపించక— తాపీగా తవ్వివ్వల బేరీజు వేస్తున్నందుకు అసహనంగా వుంది. ఏదో భయం వెమ్ములోంచి జరజరా సాకింది.

“బదరీ!”

“ఓను. అడదాని సహకారంలేండి— మగవాడేం చేయలేడు. మువ్వ ఇష్టపడి— నన్ను కోరుకుని నాకో సహకరించావు. ఆయినా.... ఈ ప్రమాదం జరక్కూడదని జాగ్రత్తకూడా తీసుకున్నాం కదూ?”

“అంటే?” అయోమయంగా చూసింది.

“అర్థంచేసుకోగల తెలివివుండి నీకు.”

అమె కొయ్యబారిపోయింది.

అతను సిగరెట్ వెంట సిగరెట్ తగలేస్తూ పదార్లు చేస్తున్నాడు.

కిట్టా రెండుసార్లు గదిలోకి తొంగిచూసి మళ్ళీ వెళ్ళిపోయాడు. విపుల తేరుకుని— “ఇదే **iii** సమాధానమా?” అంది.

“జీవితాన్ని ప్రమాదంగా తప్ప—ప్రమాదంగా ఎప్పుడూ కలకనివాడిని. నీ ఈ తారాన్ని డించేకాక.... మళ్ళీ కనపడు.... ఎంజాయ్ చేద్దాం.” వవ్వాడు.

అతన్నోచి భయంకరమైన మనిషిని అప్పుడే చూసింది విపుల.

“బదరీ.... నువ్వు.... నువ్వేనా?” అంది విభ్రమంగా.

“నేనే. ఎందుకా అనుమానం?”

“నువ్వు ఆ బదరీవి కావు.”

“అది భ్రమ.”

“ఏది భ్రమ? గతమా?”

“గతం నా నీ ఇన్నాడు. దాన్నెందుకు తలవడం? ఇప్పటి సంగతి చూడు.”

“చూస్తూనే ఉన్నాను.... నీలోని విశ్వరూపం ఇప్పుడే చూస్తున్నాను. ఇన్నాట్లా.... నువ్వు చెప్పిన మాటలు.... మనం కన్న కలలా.... అన్నీ....”

“కలంని నువ్వే అంటున్నావుగా!”

అతని ఒక్కో నమోదానం ఒక్కో చిరుగు తన నెత్తిన కూలుతున్నట్లు విపుల కనిపిస్తోంది.

బదరీవైపు వరీలనగా చూసింది. గతమంతా గిర్రున తిరిగింది. ‘తనని ఎంత తెలివిగా తనవైపు ఆకర్షించుకుని.... అదిబొమ్మగా మార్చి.... ఎట్లా అడిందాడు.

అయ్యో! ఎంత మోసపోయింది తను!

ఎంతో తెలివిగా - జాగ్రత్తగా అడుగువేస్తున్నా ననుకుంటూనే - ఊచిలో కొలువేసింది.

ఈ మనిషిని - తను ప్రేమించింది!

ఈ మేకవన్నె పులిని నమ్మి మనసిద్ధించి!

ఈ రాక్షసుడికా - తన శీలాన్ని అర్పించింది. ఎంత అపాత్రదానం -
ఎంత అవివేకమైన పని!!

ఎంతగా నమ్మించాడు.... పైవ బై పైవగా ప్లాన్ చేసి- తెలివిగా ట్రాప్
చేశాడు:

ఓ అడవిల్లికోసం ఇంత పకడ్బందీగా.... నటిస్తూ.... ఓహో! అది నటనని
ఎట్లా అనుకోగలడు?

అది నటనే అయితే.... నిజమైన ప్రేమ ఎటువంటిది? ఆ గది విప్పుల
గుండంగా - ఆ చునిపి విషపు బాండంగా రోచింది. అక్కడ ఇంకోక్షణంపుంచే
అతన్ని హత్య చేయాలనిపిస్తుందేమో అనిపించి గిర్రున వెనక్కి తిరిగి గుమ్మం
వైపు నడిచింది.

“వెళ్తున్నావా విపులా? ఎట్లాగూ వచ్చావు.... వో గంట వుండిపోదాడు!”
అని వెక్కిరించి - చచ్చిన సాముని ఇంకా బావగొట్టటమో అర్థం కాలేదు.
వెనక్కితిరిగి అతని ముఖం చూడటానికే అసహ్యం వేసి చరచరా బైటకు
నడిచింది.

ఎప్పుడూ చలాకీగా తిరుగుతూ - గబగదా మాట్లాడే విపుల ఓ ప్రక్క-
మానంగా కూర్చోవటం జానకమ్మకు ఎంతగా రోచింది. రెండ్రోజులు విపులే
ఏదన్నా చెప్తుందేమో అని చూసింది. విపుల కాలేజీకి కూడా పోవటం లేదు.
ఇంక అట్లా చూస్తూ వూరుకోలేకపోయింది. ఆ సాయంత్రం - “దేవీ! అట్లా
వున్నావే?” అనడిగింది.

“ఏం లేదు!”

“ఏదో వుంది. కాలేజీలో ఏదైనా గొడవ అరిగిందా?”

“ఊహం.”

“మరి? ఎందుకలా వుంటున్నావు? కాలేజీకి ఎందుకు వెళ్లటం లేదు?”
తల్లి నెమ్మదిగా - చాలనగా ప్రశ్నించిన తిరుకు కరిగిపోయింది విపుల. తల్లి
గుండెల్లో తల దాచుకుని భోరుతున్నది.

జానకమ్మ మరి ప్రశ్నించక ఓదార్పుగా తల విముదుతూ వుండిపోయింది.

ఆ రాత్రి భోజనం చేస్తున్నప్పుడు - “అమ్మా! నేను క తప్ప చేశాను”.
అంది విపుల.

విపుల చెప్పబోయేది క్రద్దగా వింటున్నట్లు చూసింది జానకమ్మ.

“ఓ మోసగాడి మాటలు నమ్మి - ప్రేమని ప్రమవడి....” కళ్ళు నిండు కున్నాయి నీళ్ళతో.

“ఎవరకన్నా?”

“అతని పేరు నా నోటిలో చెప్పలేవంతగా అనహ్యం వేస్తోందమ్మా ప్రేమించాడని నమ్మాను....”

ప్రకృార్థకంగా చూపింది తానకమ్మ.

కల్లి కళ్ళల్లోకి చూడలేనట్లు - తలపించుకుని అవునన్నట్లు తల వూపింది.

అనిద ఎదురుచూడని అమాతం తగిలినట్లు - చేష్టలు దక్కి కూర్చున్న ఆ తీరులోనే అర్థమైంది విపులకు - తన కల్లి - అందరి కల్లుల్లా ఏడవటం - మొత్తుకోవటం చేయదని తెలుసు. కనీసం తనని వలెత్తి మాటకూడా అనని అమె నుస్కారానికి - సిగ్గుతో చితికిపోయింది. ‘తన కింత స్వేచ్ఛ ఇచ్చి వ్యక్తిత్వంపై నమ్మకముంచిన అమ్మకు తీరని వ్యధను మిగిల్చింది’ అనిపించి మనసు నిస్పృహలో కూరుకుపోయింది.

విపుల కంచంలోని అన్నాన్ని అటూ - ఇటూ తెలుకుతూ - కంటనీరు పెట్టుకోవటం చూస్తూ సహించలేకపోయింది తానకమ్మ.

‘విపు ఎంతో అత్యంతయ్యకం వున్న పిల్ల. ఇంతగా తేలి అయిందంటే.... వాడు బాగా నమ్మించి వుండాలి. నీ సమస్య అయినా తనకు తానే పరిష్కరించు కుంటుంది. తనదాకా వచ్చిందంటే డిక్యుతోచని పరిస్థితిలో వుండి వుంటుంది. కన్నకల్లిగా చేయారనిచ్చి, వెన్నుతల్లటం తన బాధ్యత’ అనుకుంది.

“వూరుకో వేదీ!.... నీ మనసెంతగా గాయపడిందో అర్థమౌతోంది. కానీ.... నీ కంటనీరు మాత్రం సహించలేను. తీసుంచలేను. నా పెంపకంలో ఏదైనా లోపం వుండేమో అని సందేహించాల్సి వస్తుంది. ఇట్లాంటి ఎదురు దెబ్బల్ని నిర్భరంతో భరించాలి. అతన్ని నీ మనసులోంచి దూరంగా తరమేసెయ్యి. అదంతా వీడకం అనుకో!.... ఇదేదో పెద్ద సమస్యగా చిత్రించుకుని నిన్ను నీవు భయపెట్టుకోకు. అంతా సక్రమంగా జరిగేట్టు నేను చూస్తాను.” అంది మెల్లగా దైర్యంచెప్పు.

ఆ కర్వక విపులతో - రాజమండ్రి వెళ్ళింది తానకమ్మ.

అక్కడ కూతురితో - అల్లదితో ఆలోచించి - అక్కడే విపులకు అలాగ్న చేయించింది. విపుల తనలో తాను చిన్నతనంగా పిలవకూడదని - అనుభవం

ఎవరో ఒకరు కనిపెడుతూ - ఏవేవో ఇతర విషయాల్ని గురించి మాట్లాడుతూ - విపుల నా దెబ్బనుంచి కోలుకునేటట్లు చేశారు.

ఇరవై రోజుల తర్వాత - మళ్ళీ కాలేజీకి వెళ్లటం ప్రారంభించింది విపుల.

వరలక్ష్మి ఇదివరకులా విపులతో కలవిడిగా వుండటంలేదు. ఇంట్లో పెద్ద వాళ్లు ఏం చుందలించారో - దూరంగా తప్పకొని పోతోంది. క్లాసులో చాలామంది తనను ఆదోరకంగా చూడటం - వెలిసేసినట్లు ప్రవర్తించటం గమనించింది విపుల.

తన వెనుక స్టూడెంట్స్ హేజనగా జోక్స్ వేసుకోవటం కూడా వింది. అన్ని అవమానాల్ని భరించి నిర్దిష్టతతో వుండి. రోడ్డుమీద వంటరిగా కాలేజీకెళ్ళి వస్తున్నప్పుడు జరిగిన రోజులన్నీ కళ్లముందు గిరున తిరిగేవి.

'ఎంత ప్రేమ నటించాడు.... ఎట్లా ప్రాదేయపడ్డాడు: తను లేకపోతే జీవితమే రేదన్నంత ఆరాధన చూపాడు. తన చూపుకోసం, మాటకోసం ఎన్నో రోజులు వేచి.... తనపై కవితలు అర్పి.... చివరికి తనను గెల్చి, పొంది.... అనవరం తీర్చుకున్నాక - మోజుపోయాక.... మగజంతువు కంటే హీనంగా ప్రవర్తించాడు. ఇవాళ తన ప్రక్కన వరం లేదు. వెనుక దాడిగడ్డలా బదరీ లేడు. వంటరిగా.... తన గమ్యం వెతుక్కుంటూ....' విట్టార్పింది విపుల.

ఇతర జ్ఞాపకాల్ని నొక్కివేసి - సాధ్యమైనంత వరకు మనసుని చదువుపై లగ్నంచేసి వట్టుదలగా కృషిచేయసాగింది విపుల.

బదరీ మామూలుగా కాలేజీకి వస్తున్నాడు.

అతనిప్పుడు 'ప్రేమ' నల్లకుమీద కార్డులు వేస్తున్నాడు. అతని చుట్టూ చేరే స్టూడెంట్లు.... అ నవ్వులు.... జోకులు.... అంకా మామూలే.... అతని ప్రవర్తనలో ఏం తేడాలేదు:

'దీపాన్ని కాశేదాకా తెలియదు కలధారికి అది అగ్నిగుండమని - తనని కాలేస్తుందని.... దీపంలోని వెలుగుకి అకర్షింపబడి పరుగెత్తి కలథంలా తను - ఈ నవ్వులు - మాటలు - అతి వినయంకి మురిసిపోయి మనసు పారేసుకుంది....' తనలా మళ్ళీ....మరో కలథం....'

పైనరో పరీక్షలయినాక రైబ్రరీలో పుస్తకాలివ్వటానికి వెళ్ళింది విపుల. రైబ్రరీయన్తో మాట్లాడుతూ కన్పించాడు బదరీ. లోపలికెళ్ళి పుస్తకాలు బర్లపై వుంది. రాకలోని పుస్తకాల్ని వెతుకుతూ నిలబడింది విపుల.

బదరి విపులదగ్గర కొచ్చారు.

“హలో విహూ....బావున్నావా?”

“ఊ!” అంది తల తిప్పకుండానే.

“నువ్వు పూర్పించి వచ్చాక మళ్ళీ నా రూంకి రానేలేదేం?”

“ఎందుకూ?”

“ఎందుకేమిట?... ఆ రోజున అట్లా అన్నానని....”

“ఓంటాక్ వాన్సెన్స్! గతం నాస్తి. ఈ రోజు నువ్వెవరో-నేవనెరో... మైండిట్.” అంది విప్పలు కురిపేలా చూస్తూ.

“నామాట నాకు వచ్చిచెప్తున్నావా? ఖో. నీకు నాపై కోపం తగ్గలేదన్నమాట! విహూ.... ఎంతైనా అడదానివి. నన్ను ప్రేమించినదానివి.... నీ కోపం పూర్తిగా తగ్గక.... మళ్ళీ నా ఆవసరం నీకు రావచ్చు.... జరిగింది మర్చి పోయి....”

ఆతని మాటలు పూర్తిచేయవీయలేదు విపుల.

“వటవ. నీ ఆవసరం నాకీ జన్మకు లేదు. నిన్ను నీ పేరూ తల్చుకుంటేనే అనన్యం. మనుషుల్లో మృగానివి. ముఖం నాకు చూపించకు....” అక్కర్పించి విసురుగా వచ్చేసింది విపుల.

*

*

*

ఆ తర్వాత అక్కగారి పూరు వచ్చేసింది విపుల. కలవులు అక్కడ గదిపాక- వైలాగలో ఎమ్.ఎలో పీటొచ్చింది. ఆ రెండేళ్ళూ చదువే లోకంగా గడిపింది విపుల. హాస్టలు వదిలి ఎక్కరికీ వెళ్లేది కాదు. ఎవరికోనూ ఎక్కువగా పరిచయం పెంచుకోలేదు. ప్లేహం ముసుగుతో మరో ఉపద్రవాన్ని కొనితెచ్చుకోవటం ఇష్టంలేక.

ఎమ్.ఎ అవగానే అదేపూర్వోప్రయవేద్ కాలేజీలో ఉద్యోగం దొరికింది. తల్లి-తనూ ఓ చిన్న ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని వుండేవాళ్లు.

~~కపిల అత్తగారిపైపు మారపు బంధువు కోరి. అతనూ వైలాగలోనే బ్యాంక్ లో పనిచేస్తున్నాడు.~~

ప్రతిగుణ్ తన మరదలు అక్కడే లెక్చరర్ గా పనిచేస్తోందని ఎప్పుడైనా వెళ్ళి యోగక్షేమాలు విచారించి రమ్మని రాశాడు. అదినారం వెతుక్కుంటూ వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నారు. మంచి సరదా మనిషి. ఎంతో రిజర్వుడుగా వుండే

విపులని కదిలించి- నవ్వించి- వాగించాడు వారానికోసారి వస్తుపోతూ అలవాటు పడ్డాడు.

బీచ్ కి రమ్మనీ, సినిమాకి పెద్దామని రెండుమూడుసార్లు శౌరి అడిగినా- సున్నితంగా క్రోసిపుచ్చి- ఆతన్ని వుంచాల్సిన దూరంలోనే వుండింది.

ఓరోజు హఠాత్తుగా త్రిగుణ్ వూడిపడి - “శౌరిపై నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?” అనడిగాడు విపులను.

విపుల తెల్లబోయి- “నా అభిప్రాయమా? ఎందుకూ?” అనడిగింది.

ఆతనో ఉత్తరం ఇచ్చాడు విపులని చదవమని.

అది శౌరి త్రిగుణ్ కి రాసిన ఉత్తరం.

అందులో తన తెంతగానో విపుల నవ్వించనీ - అమె నడవడీ, ప్రవర్తనా తనని అక్కరించాయనీ- అమె కిష్టమైతే పెళ్ళాడాలని వున్నట్లు రాసాడు.

“నాకు.... పెళ్ళా!” అంది విపుల నమ్మలేనట్లు.

“నీకేం తక్కువని అంత ఆశ్చర్యపోతున్నావు? శౌరి మందివాడు. ఏది కోరి నిన్ను చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు అతను. నీ కిష్టమైతే చెప్పు!” అన్నాడు త్రిగుణ్.

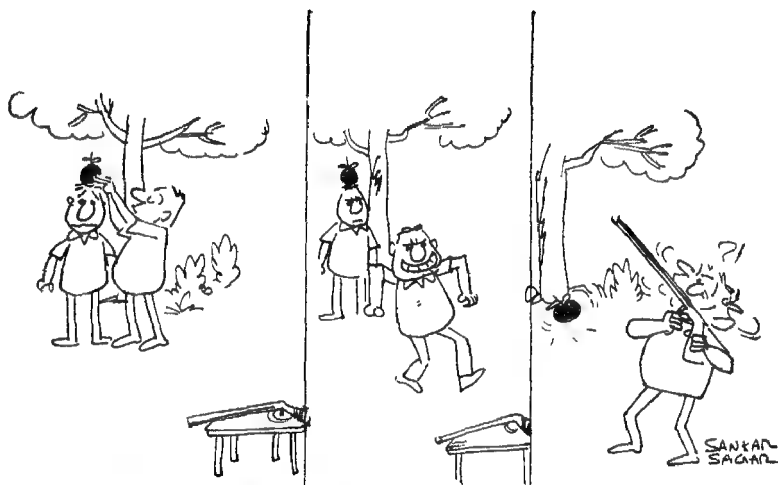
తన వంగతి తెల్సిన ముగ్ధుడూ- తనని పెళ్ళిచేసుకోవని - జీవితాంతం తనిట్లా వుదోగం చేసుకుంటూ వంటరిగా వుండాల్సినస్తుందని అనుకుంది విపుల. అందుకే.... అనుమానంగా - “కానీ.... నేను....” అంటూ ఏదో అనబోయి అగింది.

“చూడు! నీలోని ఆ ఆత్మన్యూవతాభావాన్ని పోగొట్టుకోనిదే సుఖంగా బ్రతకలేవు విపులా! ఆ సంఘటన నీ జీవితంలో జరగనేలేదని అనుకుని మర్చిపో. ఆతనికి తెలియార్చిన పనిలేదు.”

“దావటం.... అన్యాయం కాదా బావా?”

“ఎన్నటికీ కాదు. చిన్నతనంలో ఎన్నో పొరపాట్లు చేస్తుంటాము. తప్పని తెలిసాక పిట్టకుని మరోసారి అట్లాంటి పొరపాట్లు చెయ్యం. ఇదీ అంతే. మవ్వే దాన్ని ఓ పెద్ద అగాధంగా వూహించుకుని మర్చిపోలేకపోవటం.... నిలబడినతని తెలుసుకో.”

అలాంటి అ మాటల్లో ఎంతో నిజం వుందనిపించింది. చిన్న చేదుఅనుభవం ఎదురైందని - నిండు మూరేళ్ళ జీవితాన్ని నిర్లిప్తంగా - నిరర్థకంగా గడిపేయాలనుకోవటం అర్థంలేని పని. తోడుగా-నీడగా ఎవరో ఒకరి సొన్నిహిత్యం

రేనిదే బ్రతుకుటాలో వంటరినం వీడదు. నీడలా వెన్నంటి జీవితంపై మబ్బులు ముసిరేలా చేసిన గతం నీలిచాయల్ని చీల్చి చెందాడే రవికిరణంలా- తనకొక జీవనసహచరుడు కాలి.'

కొరివి మొదటిసారిగా ఆ దృష్టితో చూసి ఆలోచించింది విపుల ధామన చాయ.... కళ్ళతోడు, వికారమైన పాలం. సదా నవ్వే కళ్లు. సౌమ్యత-నహృదయత మూర్తీభవించిన.... ఆ రూపం.... ఆతని మనసులో తిను స్థానం సంపాదించుకోగలగటం గర్వకారణమే. ఆతను నేరుగా తనకో ఈ విషయాన్ని ప్రస్తావించకుండా-త్రిగుణ్ ద్వారా తన వుద్దేశాల్ని బైటపెట్టటం - పెద్దమనిషి తరహాని సూచిస్తోంది.

అభ్యంతరపెట్టి కారణమేదీ దొరక్క- మనసు ఆతనినైపు వొగ్గినా 'వరే' అని త్రిగుణ్ తో అనలేకపోయింది విపుల.

ఆ తర్వాత కల్లి, అక్క వరుసగా నచ్చచెప్పారు.

మరో అనుమానానికి- ఆలోచనకు తావుఇవ్వక శుభకార్యం జరిపించారు. విపుల మనసులో పేరుకుపోయిన స్తబ్ధతనుంచి - చైతన్యంలోకి తీసుకొచ్చి ప్రేమకు కొత్త రూపం, అనుబంధానికి కొత్త అర్థంచెప్పాడు కొరి.

మూడేళ్ళ అన్యోన్య దాంపత్యానికి చిహ్నంగా 'పింకి'.

ఆతనికి ప్రమోషన్.... పింకి సంరక్షణకొసం తను ఉద్యోగానికి రిటైన్ చేయటం వరుసగా వచ్చిన పరిణామాలు.

జీవితం హాయిగా - సాఫీగా సాగిపోతున్న తరుణంలో....

బడరీ భయంకరమైన సీడకలలా....

7

నిట్టూర్చింది విపుల.

'కారం ఎట్లాంటివాళ్ళలోనయినా పరివర్తన తెస్తుందంటారు. ఆతనికీ వెళ్ళింది. బాధ్యతలు - బరువులు తెలిసివుండాలి. ఈ పదేళ్ళకాలం ఆతనిలో మార్పుతెచ్చి - ఆతనిలోని బంహీనతల్ని - తప్పుల్ని దిద్దుకొనేలా చేసిందేమో! ఇంకా ఆతనిలో వెనుకటి భయంకర మనస్తత్వం వుందే వుంటుందనుకుంటూ.. తనెందుకిట్లా బెదిరిపోవటం! ఏరికివాళ్ళను మరింత తరుముకోచ్చే లోకమిది. ఆత్మ స్వయిర్యం నిండుగా వుంటే ఎవరైనా ఏంచేయగలుగుతారు: 'జీవితమంటే అంతు లేని ఒక పోరాటం' అని ఎవరో కవి అననే అన్నాడు. గెలుపు - ఓటమిలను సమానదృష్టితో తీసుకుంటూ ముందుకు సాగిపోవాలి.' విపుల మనసు అడుపులో పెట్టుకుని నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించింది.

తిరిగి విపులకు మెలకువ వచ్చేసరికి చాలా బొద్దెక్కింది.

ముందురూంలో పేపరుచూస్తూ కొఫీ తాగుతున్నాడు శౌరి.

అప్పటికే 'ఏంకీ' లేచి-కండ్రి పాలుకలిపి ఇస్తే తాగి బుద్ధిగా మోవర్లు చేసుకొంటుంది.

బాత్‌రూంలో తెత్తున్న విపులను చూసి- 'గుడ్‌మార్నింగ్' అన్నాడు శౌరి. ఆతని ముఖంలో చిరునవ్వు చూసి మనసు తేటపడింది విపులకు.

పంట ఆయాక - ఏంకీని స్కూలుకు పంపి - శౌరికి వడ్డించి దగ్గర కూర్చుంది విపుల.

"ఏవిటెంత బద్ధకంగా వున్నావు! రాత్రి సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదా?" అడిగాడు శౌరి.

"ఎందుకు పట్టలేదు.... పదిగంటలకే వివరీతమైన నిద్ర వచ్చింది!"

"కళ్ళు ఎర్రగా వుంటే—"

"వేడిచేసి."

"అటూ-ఇటూ మనలుకూనే వున్నావు పక్కలో."

"నిద్రలోనేమో!"

తరుముకోకుండా తన నోటినుంచి వస్తున్న ఆబద్ధాల్ని చూసి తనే విస్తుపోయింది. ఒక్క ఏజెంట్ సమసిపోయే సందేహానికి.... ఎన్ని ఆబద్ధాలు అడాల్సి వస్తోంది! అనుకుంది.

“అ... ఏవిటా పరాకు ఎంత నెయ్యి వంపేశావో....”

స్పృహలోకొచ్చి చూసింది. నేతిగిన్నెలో నెయ్యి సగానికి పైగా అతని కంచంలో వంపేసింది.

“సారీ....” అంది కౌస్త సిగ్గుపడి.

అతడు అమె ముఖంలోకి ఒకటం చూసి మరి మాట్లాడక తోజనం పూర్తిచేశాడు. కంచం తీసి అక్కడ కుక్కలందేసి ఏంకీ విడిచినబట్టలు వబ్బులో పెట్టింది.

“వివూ .. ఈ పద్దుకు గుందీ కుట్టనేలేదా?”

“మర్చిపోయాను. వుండండి ఒక్క నిమిషం.” అంటూ దారపువుండ తీసుకుంది.

“వద్దులే! నాకు పైం అయిపోయింది.” అంటూ హడావుడిగా స్కూటర్ బైకుతీసి విపులకొనం చూశాడు.

ఎప్పట్లా విపుల గుమ్మంలోకి రాలేదు.

అతని భ్రుకుటి ముడిపడింది. స్కూటర్ స్టాండ్ వేసి గబగబా లోపలి కొచ్చాడు.

చేతిలోంచి జారిపడి చిక్కుపడిన దారాన్ని - చిక్కు విడదీసి వుండకు చుట్టాంచి ప్రయత్నిస్తోంది విపుల.

అతను లోపలకు రావటం చూసి “ఏం మర్చిపోయాడు?” అనడిగింది.

“నేనా! నువ్వా! మర్చిపోయింది?”

అర్థంకావట్టు చూసింది.

“గుమ్మందాకా వచ్చి.... రోజూ మవ్వ....”

నొచ్చుకుంటూ.... “సారీ” అంటూ లేచింది. అమెని దగ్గరకు తీసుకుని మృదువుగా నుదురు తుంటించి - “ఇవాళ ఎన్నిసార్లు సారీ చెప్పావో తెలుసా!” అన్నాడు.

అమె అతని మెడవంపులో ముఖాన్ని దాచి జవాబివ్వలేదు.

“వంటో దాగోలేదా?”

‘వంటోకాదు మనసులో.... అహ మనసులోనూ కాదు. ఎక్కడో.... ఏవిటో.... ఎందుకో ఈ అస్థిమితం నాకుమాత్రం తెలిస్తేగా?’ అనుకుంది.

కొరి కేడోవాక జవాబివ్వాలి. లేకపోతే వదలదని తెలుసు.

“ఏవిటో.... బద్ధకంగావుంది. మీరెక్కండి. మళ్ళీ పడుకుంటాను” అంది.

అమె నుదుటిమీద చెంప అన్ని-“ఔంవరేతరేం లేదే. ఎందుకీ బద్ధకం?” అన్నాడు.

“స్నానంచేస్తే పోతుండిలేండి. నాకేంకాదు. ముందు మీ రెళ్ళండి. ఔం అయిపోయింది.” అంటూ అతన్ని బలవంతపెట్టి పంపి- తలుపేసి వచ్చి మంచం మీద వారిపోయింది.

‘తనిట్లా వుండకూడదని తెలుసు, వుండాలనీ లేదు. ఎంత ప్రయత్నించినా- ఉత్సాహాన్ని తెచ్చుకోలేకపోతోంది. ఏం జరిగిందని ఈ దిద్దివ్రతః శౌరి ఏమనుకుంటాడు? ఎన్నింటికని అతనికి సర్ది చెప్తుంటే ఇన్నాళ్ళూ తనెంతో ధీరో దాత్తులారనీ- సాధారణ ప్రితా ప్రతిదానికి చలించే మనస్తత్వం కాదని అనుకుంటి. చిగులాకు రెవరెవలాదీనా చలించిపోయేంత బలహీన మనస్సు అని ఇప్పుడర్థమౌతోంది. అర్థంలేని భయాన్ని పూహించుకుని - లేని సమస్యల్ని సృష్టించుకోవటం- చేతేమలా నరకాన్ని అహ్వానించటమే!’

విపుల మామూలు ఉత్సాహం తెచ్చుకుని లేచింది.

సాయంత్రం శౌరి వచ్చేసరికి - పింకీతో సమానంగా పరిగెత్తుతూ బంతి అడుక్కోంది విపుల.

పింకీ వుట్టినరోజు దగ్గరవడటంతో - ఆ సాయంత్రం షాపింగ్కు బయల్దేరారు శౌరి, విపులలు. రెండుమూడు రెడీమేడ్ షాపులు గాలించి చివరికి వచ్చిన గొను తీసుకున్నారు.

తిరిగివస్తున్నప్పుడు దారిలో ‘వానవీ క్లాత్ షోరూం’ దగ్గరవడగానే ఏదో గుర్తొచ్చి- స్కూటరుపాడు శౌరి.

“విపులా! ఇదేకదూ.... నీ ఫ్రెండ్ షాపు? లోపలికెళ్ళి ఓసారి చూసొద్దామా?” అనడిగాడు.

“పూరికే చూడటం ఎందుకు? ఏదైనా కొనాలనుకున్నప్పుడు వద్దాం. ఇప్పుడింటికెళ్ళిపోదామండీ!” అంది.

“కొనాలని ఏముంది? ఓసారి చూసి అతమంచే పరికరించి వద్దాం. పద.” అన్నాడు స్కూటర్ స్టాండ్ వేస్తూ.

అయిష్టంగానే అతనిపెనుక నడిచింది విపుల.

వికారమైన హాయి. వాటినిండా రకరకాల బట్టలు, పేర్స్మెన్స్, గరల్స్... రంగురంగుల దిద్దెన్నలో వున్న చీరెల్ని గుట్టలుగా కవ్వమర్చుముందు వదేస్తున్నారు. అంతా రద్దీగా వుంది. షాపు బాగానే రవ్వుఅవుతోందని అర్థమౌతోంది.

“ఏం కావాలి సార్?” అడిగాడు పేర్వమాన్.

“మీ పొప్రయిటర్ ఏదీ?”

“లేదు సార్.”

“ఎప్పుడొస్తాడు?”

“తెలిదు సార్.”

“సరే. పోదాం పద విపులా!” అన్నాడు శౌరి కాస్త నిరుత్సాహంగా.

“చీరలేం వద్దాసార్?”

“వద్దు.”

“అయినకేమన్నా చెప్పాలా సార్?” అన్నాడు వదలకుండా.

విపుల వారించేలోగా - “అయిన చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్ వచ్చారని చెప్పు!” అన్నాడు శౌరి.

మరునాటి మర్యాహ్నం రెండుగంటల సమయంలో కాలింగ్ బెల్లు మోగింది.

విపుల విశ్రాంతిగా పడుకుని ‘చలం’ నవల చదువుకుంటోంది. ఎవరై పుంటారా.... ఆసుకుంటూ లేచి తలుపు తీసింది.

బదరీ!

“నువ్వా!” అంది.

అమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం, కళ్ళల్లో అయివ్వక గమనించాడు బదరీ. “శౌరిగారు లేరా?” అనడిగాడు.

శౌరికి తనకి ఎంతో పరివయం వున్నట్లు - ఆతనికోసమే వచ్చినట్లు.... అన్న విని ముఖం చిట్లించింది.

“ఈ సమయంలో ఇంట్లో వుంటారనుకునే వచ్చాలా?” అంది వచ్చటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

“ఓ.... అవును కనీసం అయవకు. నాకంటే విజినెస్ కలిగి ఉన్నావు వుండదు.... అయినకట్లా రాదుగా....” అని నవ్వేసి - “ఏమిటి వాకిట్లోనే ఉన్నావెచ్చేకావు? లోపలికి రాకుదదా!” అన్నాడు అదోలా చూస్తూ.

అమె అడ్డుకొంగి లతనికి దారి ఇస్తూ - విజినెస్ మ్యాన్ వి. లక్షనమ్మండోచ్చు.... కూర్చునే తీరిక ఎంటుందో వుండదో అని.... రా, కూర్చో!” అంది.

అతను ముందుగదిలోని సోఫాలో కూర్చున్నాడు. గదిని పరిశీలనగా

చూస్తున్నాడు. “నువ్వొక్కడనితే పున్నావా ఇంట్లో? ఏం చేస్తుంటావు ఈ తిరిగి సమయంలో?” అనడిగాడు.

“ఇంటపట్టన వుండే గృహిణులంతా పిందెల్లో ఉండే. పుట్టకాలం... రేడియో... కుట్ట... ఆర్థికతలు.”

“నిన్ను చూస్తుంటే నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది!” అన్నాడు నవ్వుతూ. చటుక్కున అతని కళ్ళల్లోకి నూటిగా చూస్తూ.

“ఎందుకూ?” అంది.

“చదువుకున్నావు. అధునికతావాలుండే నీవు... ఉద్యోగం చూసుకుని తర్రవాటు ఇల్లాలగా మారిపోయి... కేవలం ఇంటికే పరిమితం అయిపోయి...”

“ఏం అయితే? నా కిందులోనే కాంతి. తృప్తి ఉన్నాయి. ముఖ్యంగా నా వాల్చిని ఈ రెండే. తోకాన్ని పుద్గరిస్తానని నీతో చెప్పడూ ప్రగల్భాలు వచ్చి-రేనే!” అంది నవ్వుతూ.

“అలాంటి నా భావం... ఈనాడు చదువుకున్న ప్రతి-అర్థికస్వాతంత్ర్యం కోసం ఉద్యోగం. భావస్వాతంత్ర్యంకోసం తనకంటూ వేరే వ్యాసకాలు... సాంఘికజీవ... మహిళామండలివ్యాధి... దీనబివోధ్యత... వగైరాలన్న మాట!”

“నువ్వు చెప్పే వ్యాసకాలన్నీ ఉన్నతవర్గంలోని ప్రీతు కావాలి. నేను చుట్టూకరిగతి ప్రీతి అయినా... నాకు అన్ని స్వాతంత్ర్యాలు ఉన్నాయి. వాటి కోసం దెంపర్లాడాల్సిన పనిలేదు... ఆ... అన్నట్లు ఏంతిసుకుంటావు? కాఫీయూ టీనూ?”

“ఈ సమయంలో తీసుకొంటే బావుంటుంది.”

విపుల వంటగదిలో కెక్కింది.

టీపాయ్మీద పున్న మాగజైన్స్ తిరగేస్తూ కూర్చున్నాడు బదరి. అయిదు నిమిషాల్లో కప్పులకో తిరిగొచ్చింది విపుల.

అతనికో కప్పు ఇల్లి-తను తీసుకుని ఎదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చుండి.

టీ కాగుకూ విపులనే పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు బదరి. కొద్దిగా రేగిన జాట్లు ముఖంమీద పడ్తోంది. అప్పటిదాకా పడుకుని వుండేమో కొంచెం నలిగి వుండి చీరె. నిర్మలంగా వున్న ఆ ముఖం... శరీరాకృతి ... నమ్మోహనంగా వుండి. తనను మామూలు పరిచితుడిలా చూస్తూ - తమ మధ్య ఏం జరగనట్లే మాట్లాడటం అతనికి ప్రోత్సాహకరంగా వుండి. యావనం తొలిదశలో మనసిద్ధి

అతనికి తన కన్యాత్వం దారపోసిన ఏ ప్రతి అతన్ని తొందరగా మర్చిపోలేదని బదరి నమ్మకం.

'అప్పటికంటే ఇతను మరింత ఉన్నతస్థితిలో వున్నాడ. రూపంలో కూడా హంబాతనం వచ్చింది అడపా-తడపా కథలు రాస్తున్నాడు. ఇప్పటికీ తనకి విపులపై వ్యామోహం తగ్గలేదని తెలిస్తే.... ఎట్లా ప్రవర్తిస్తుందో....' అనుకున్నాడి. కనవంకే రెప్పవేయకుండా చూడటం గమనించి-

"ఏమిటి వంటిది? వచ్చావు? నీ మిసెస్ ను కూడా తెస్తే బాగుండేదిగా!" అంది.

"అమెరికీ తీరకక్కడ? ఉమెన్స్ క్లబ్ సెక్రటరీ కావటంవల్ల పిసేవో బాధ్యతలు. వల్లెటాళ్ళకెళ్ళి 'ఉచిత సేత్ర చికిత్సాగిదిన్ని' నిర్వహిస్తున్నాడు.... ఆ మాదావుదీ.... ఇంట్లో వుండేదే కట్కువ."

"అయితే మీ అవిద్యు చూడటం కష్టమన్నమాట!"

"అవిదకి తీరిక వున్నప్పుడు చెప్తాను. నువ్వే ఓసారి మా యింటికి రాలావా?"

ఆ అహ్వనాన్ని ఎట్లా అర్థంచేసుకోవాలో తెలిలేదు విపులకి. 'ఇతను తమలో సాన్నిహిత్యాన్ని పెంచుకోవాలి' చూస్తున్నాడా? ఎందుకూ ఏ ఉద్దేశంతో? గతంలో తను చేసిన తప్పుని దిద్దుకుని- మంచి మనసుతో స్నేహాన్ని అభివృద్ధి పన్నాడా? లేక ఏదన్నా దురుద్దేశంతోనా?

"నిన్న మీ పొపుకొచ్చాము" అంది.

"అం, ఓనట. గుమాస్తా చెప్పాడు. ముఖ్యమైన మీటింగ్ కి వెళ్ళటంవల్ల ఆ సమయంలో అక్కడ వుండలేకపోయాను. పోనీ...."

"దానికేంటే. మేము వస్తామని నువ్వేం కంగనలేదు గదా!"

"నువ్వేంకో మంచిదానివి కనుక.... అట్లా అంటున్నావు."

"అంటే!"

"మరొకరైతే దీనప్పాయింట్ ఆయి నన్ను తిట్టుకొనేవారు!" అని నవ్వాడు.

'ఇతను మారాడా? లేక ఇంకా అప్పటి సంగివేషాలు మార్చుకోలేదా?' అన్నది తేల్చుకోలేకపోతోంది విపుల.

"అన్నట్లు నువ్వే ఇప్పుడేమన్నా రాస్తున్నావా? నీ కాథూన్లు మాదా ఎక్కడా కన్పించటంలేదే?" అనడిగింది మాట మారుస్తూ.

“అవన్నీ ఎప్పుడో మారేకాను. ఆ రోజులు, ఆ జీవితం కేడు.... ఆపట్నాల్లో.... నా కవితకు ప్రేరణ, నా ఎవరుకు స్ఫూర్తి. నా భావాలు ఆరంభమయ్యాయి. నువ్వే కదా విన్ను పోగొట్టావు. ఇంకా నీ కవితలు? ఆ రోజు అట్లా ఎందుకు ప్రసరించానో నీ ఆ కవితక ఎంత విచారిస్తావు.”

“ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు?” అంది అబ్బింది.

“కానీ....”

“చూడు బదరీ! ఇద్దరం జీవితంలో పెటెరియాం. ఇప్పుడా విషమాలి. తెలుక్కోవటం నావుండదు.” అంది గంభీరంగా.

బదరీ తన విజినెస్ గురించి... అందులో వస్తున్న లాభాల గురించి చెప్ప సాగాడు.

నాలుగున్నర అవుతుండగా పింకి కాన్వేంటునుంచి వచ్చింది.

బదరీని చూసి గుర్తుపట్టి- “అంకుల్ ఎందుకొచ్చాడమ్మా!” అడగింది. విపుల ఏదో చెప్పేలోగా- “మీ చుట్టూని చూడాలని” అనేకాడు వచ్చుతూ.

“అయితే నువ్వు చెడ్డవాడివన్నమాట!” అంది వెంటనే.

ఉలిక్కిపడ్డట్టయి- “చెడ్డవాడినా?” అన్నాడు వింతగా.

“మా దాడీ చెప్పారు. చెడ్డపెద్ద.... అడవాళ్ళని గుడ్లగూబలా చూసే వాళ్ళంతా చెడ్డవాళ్ళట!”

అరిందాలా చేతులు తిప్పతూ- ‘చుట్టిక’ కార్డువ్వలోని బేరీలా వరుసగా... బెదురూ లేకుండా ఆనేస్తున్న ‘పింకి’ని చూస్తుంటే ముచ్చట వేసింది బదరీకి.

విపుల ‘పింకి’ని అలా ఆనందాడగది నుండలింది తోపలి కేళి గొప్పించి. ఇక అప్పుడు లేచి- “వస్తా విపులా. బాబాసేనయింది వచ్చి!” అన్నాడు.

*

*

*

కొరి అపీనునించి వచ్చాడు.

వంట ప్రయత్నంలో వుంది విపుల.

అతను స్నానంచేసి విశ్రాంతిగా కూర్చున్నాక కాపి అందించి మళ్ళీ వంటగదిలో కెళ్ళింది విపుల.

‘పింకి’ తండ్రిదగ్గర హార్పుని కబుర్లు చెప్తోంది.

“దాడీ .. ఇండాక అంకుల్ వచ్చాడు.” అంది గుర్తుకొచ్చి.

“అంకులా.... ఎవరమ్మా? త్రిశుణ్ణా?”

“ఉహూ. ఈ అంకుల్ చెడ్డవాడు దాడీ!”

మంత్ర

“ఏంచేశాడు?”

“నుమ్మిని....” అంటూ ఏదో చెప్పబోయిన పింకిని కేకేసింది విపురి.

పింకి వచ్చాక “ఏమిటా పిచ్చిమాటలు? వెళ్లు.... రోజాలో అడుక్కో.”

అంటూ సంపేసింది విపురి.

అది గమనించిన శౌరి ట్రుకుటిముడిచాడు.

వంటపని పూర్తిచేసి - స్నానంచేసి - తరి దువ్వుకుంటూన్న విపురి నుద్దేశించి—

“మనింటికి ఎవరైనా వచ్చారా?” అనడీగాడు.

“అఁ బదరీనాద్ వచ్చాడు. విన్న పాపుకు మనం వచ్చివెళ్ళినట్లు తెలిసి..”

“పింకి చెప్పిన చెడ్డవాడకనేనా?”

“ఊఁ..”

“ఏమన్నాడే?” అన్నాడు నవ్వుతూ. అది కుతూహలమో—అనుమానమో అర్థంకాలేదు.

“ఏమంటాడు?” అని పూరుకుంది.

అతను మరి ప్రశ్నించలేదు. విపురి ఏదన్నా చెప్తుండేమో అని ఎదురు చూశాడు. విపురి మరి ఆ విషయాలు ఎత్తక పేసర్ చూస్తూ రాజకీయాలు గురించి మాట్లాడసాగింది. శౌరి అనత్తి చూపించలేదు. కొంచెం అలిగినట్లు లేచి పీడిరోక్క పింకిని పిలిచి— ఇద్దరూ బంతి అడదం ప్రారంభించారు.

విపురి పేసర్ చదవటం పూర్తిచేసి అక్కడే కూర్చుండిపోయింది. రోజాలా కండ్రి—కూతుళ్ళ అట చూడలేదు. రేడియో అన్ చేసి వరద్యానంగా వింటూండిపోయింది.

రాత్రి తోజనాలప్పుడు కూడా ఇద్దరిమధ్యా ఎక్కువగా మాటలు జరుగలేదు. పింకి పడుకున్నాక గదిలోకొచ్చింది విపుల.

గుండెలమీద పుస్తకం పుండుకుని సీలింగ్ వంక చూస్తూ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు కౌరి.

“ఇంకా మీరు పడుకోలేదూ?” అంది.

“ఉహూ. వీకోనమే చూస్తున్నాను.”

“లైటు పుంచనా.... తీయనా?”

“వుండు.”

రేడియోలో గానసుధలో చిట్టిబాటు వీణ వస్తోంది. విపుల కళ్ళు మూసుకుని ఎంటూ పడుకుంటే.

“విపులా?”

“ఊ..”

“నిన్నో ప్రశ్న అడగనా?”

కళ్ళ తెరిచి చూసింది. “అడగండి?” అంది.

“సరే న సమాధానం చెప్పాలి?”

“ఊ..” ఊపిరిబిగపట్టి ఆతనడగబోయేదానికోసం ఎదురుచూసింది.

“సాయంత్రంనుంచి ఎంతో పరాకుగా వున్నావు. ఎందుకని?”

తేలిగ్గా నిట్టూరుస్తూ- “ఎందుకనుకుంటున్నారు?” అంది.

“ప్రశ్నకి ప్రశ్న సమాధానమా?”

“మీరేం అనుకుంటున్నారో తెలుసుకోవాలని?”

“విజం చెప్పనా?”

“మీరు.... అబద్ధాలు కూడా చెప్తారా?”

“అవసరాన్ని బట్టి.”

“సరే. విజం చెప్పండి.”

“బదరీనాథ్ ని చూసి-నువ్వేందుకో భయపడున్నావు.” పక్కలో బాంబు పడ్డట్టే అదిరిపడింది విపుల.

“ఓనా?”

“నా కెందుకు భయం?”

“ఎందుకో నువ్వే చెప్పాలి?”

“మీరూహించింది శుద్ధ తప్పు?”

“మరి.... ఇప్పు ఏమిటో?”

“మీరూ, పింకి బయటకెళ్ళిపోయాక ఒంటరితనంగా అన్పించి బోర్ కొద్దూండి. ఏదైనా మార్పు కావాలనిపిస్తోంది!”

“ఎలాంటి మార్పు?”

“మళ్ళీ ఉద్యోగంలో.... చేరుదామా అని....”

“వున్న ఉద్యోగం వద్దనుకుని—కావాలని ఇంట్లో వుండిపోయావు. ఇప్పుడు మళ్ళీ....”

“అప్పుడు పింకి మరీ వసిడి. దాని సంతకాకోసం అట్లా చేయాలనిపించింది. ఇప్పుడు నా అవసరం దానికి అంతగా లేదు. స్కూలు, ప్రైవేట్.... అటలు.... కావాలి ఓ ప్రశంసం ఏర్పడింది!”

“ఉద్యోగం చెయ్యటం—మానటం అన్నది పూర్తిగా ■ వ్యక్తిగత విషయం. ■ ఇష్టం.”

“మీ అభిప్రాయం చెప్పకూడదా?”

అతను వెంటనే జవాబివ్వక ఓ నిమిషం ఆగి అన్నాడు.

“నా అభిప్రాయం.... మువ్వెట్లా వుంటేనే బాగుంటుందని, ఇంట్లో వుండటం అలవాటయిపోయింది నీకు. ఆఫీస్ శ్రమను తట్టుకోలేనేమో! అదీకాక... నా సంపాదన మనకు బాగానే సరిపోతోంది.”

“మీరు చెప్పింది నిజమే.... అయినా.... నా వంటరితనం....”

“నా ఉద్దేశం చెప్పాను. అంతే. నిర్బంధం కాదుగా!”

“మీ ఉద్దేశానికి వ్యతిరేకంగా వదిలే కత్తి నాకు లేదు.”

“నీ దోరణి వింతగా వుండి విపులా! నీ ఇష్టప్రకారం చెయ్యమంటే నా అభిప్రాయం కావాలన్నావు. సరే అని వెల్లడిస్తే— నాకు వ్యతిరేకంగా నడవనంటున్నావు. అంటే.... నీ ఇష్టాన్ని.... స్వేచ్ఛను అడ్డుకున్నవాడిని చేసి— నన్ను విరంతులుగా నింజేడుతున్నావన్నమాట!” అన్నాడు కాస్త తీవ్రంగా.

అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి—

“కొరీ! అట్లా అనుకోవద్దు. మిమ్మల్ని — మీ అభిప్రాయాన్ని నేను గౌరవిస్తున్నాను!” అంది.

“విపులా! ఈ గౌరవం నాకు సంకోషాన్నివ్వదు!”

“మీ సంకోషంకోసం ఏం చెయ్యమంటారు?”

“ఏం చెయ్యొద్దు.. నీ మనసుని స్వచ్ఛంగా వుంచుకో!”

చెళ్లన చెంపమీద కొట్టనట్లయింది విపులకు. చెయ్యి వెనక్కి తీసుకుని మౌనంగా పులిపోయింది.

గిరి కూడా మళ్ళీ పంకరించలేదు.

3

నూపర్ మామ్రెక్కెల్ నెలలో మొదటివారం కావటంవల్ల కద్దీగావుంది. లిప్టు చాపిన కాగితం తీసి ఏదైనా మర్చిపోయానా అని ఆలోచిస్తోంది విపుల.

“కూలో....”

తలెత్తింది. బదరి:

ఎవర్ని మర్చిపోవామనుకుంటుందో ఆతను:

“పదుకులకోసమా?”

“హీ..”

“కూ చాలా వుంది. ఈలోగా నాకో చిన్న హెల్ప్ చెయ్యాలి!”

“ఏమిటో?”

“ఓ ఫ్రెండ్ కి మంచి ప్రజంటేషన్. . నువ్వు నెలక్లదేసి పెట్టాలి.”

“నేనా? ..నా. ఇక్కడి కూ పోతుంది.”

“జస్ట్ టెన్ మినిట్స్. ఇంతలో ఏం కొంపమునగదులేదూ.”

“సారీ . . నాకు ఇంట్లో ఉన్నాను. వేను రాను!”

“స్టేట్ విఫ్లా....”

అప్పటికే అక్కడున్నవాళ్ళంతా వీళ్ళిద్దరివంకా చూస్తున్నారు. విపులకు కోపంగా వుంది. “ఏంటిట్లా ఇరకాటంలో పడేస్తాడు? ఇష్టంలేదని చెప్పినా అర్థం చేసుకోలేరా?” అనుకుంది.

“విఫ్లా.... ఇప్పుడే వచ్చేద్దాం రా.”

ఆతను ‘విఫ్లా’ అని పిలవటం దుర్మరంగా వుంది. మరోసారి అట్లా పిలిచే అవకాశం ఇవ్వకూడదని విధిలేక ఆతనితో నడిచింది. ప్యాస్సీ వస్తువులున్న కొంటర్ డూంట్లు జగ్గి అక్కడున్నతనితో తనకు కావాల్సినవి చెప్పాడు బదరి. ఆతడు బోర్డులో వున్న వస్తువులన్నీ తీసి ఆతినిముందు పెరుస్తున్నారు.

“చూడ . . ఏమి వుండో!” అన్నాడు విపుల సుద్దేకించి.

“ఫ్రెండ్ అంటున్నావు.... వాళ్ళ రేప్ట ఏమిటో నాకేం తెలుస్తుంది?”

“నీకున్న ఎనిమిది ప్రకారం ఎన్నికచేయి.”

“పందర్బం ఏమిటో?”

“సందర్భమా?” అని కొంచెం అలోచించి - “చిరకాలం తర్వాత కలి కాము. నా గుర్తుగా.... సంకోషంగా.... అఁ..... ఇదిగో. ఈ పీసప్ ఎట్లా వుంది?” అని చూపాడది.

నగం జారిపోయిన వస్త్రంతో అర్థనగ్నంగా వున్న ఆ మెటల్ బొమ్మవంక చూపింది.

చేతుల్ని కట్టుకుని నిగూఢంగా చూస్తున్న వివేకానందుడ్ని చేతిలోకి తీసు తని “ఇది చూడు” అంది.

“బాగుంది.... ఎవరికైనా తాళగారికిస్తే బాగుంటుంది కదూ? చూడు.... ఇది ఎట్లావుందంటావు?” అనడిగాడు - పూర్తి నగ్నంగా శూర్పుని స్నానమాడు తున్న వయ్యారిని చూపిస్తూ.

“దానికన్నా ఈ మీరాబాయి ఎంతో నిర్మలంగా వుంది!” తంబుర మీటుతూ - అర్థనిమితికనే క్రమై వున్న మీరాను ముగ్ధంగా చూస్తూ అంది విపుల.

“ఇది చాలా బావుంది కదూ విపూ.... ఓహ్.... ఫెంటాస్టిక్.” అన్నాడు ఓ అర్థనగ్న ప్రి-నిటారుగా నిలబడి ఓ చెయ్యి తయ్యారంగా పైకెత్తి వుండి. ఆ చేతితో ప్లగ్ పాయింట్ వుంది. టేబిల్ లైట్ కింద ఉపయోగపడుతోంది.

“వెడదూంకీ అందంగా వుంటుందిది. ఇది తీసుకుందాం!” అని విపులతో అని. సేక్ చెయ్యమన్నాడు బదరి.

విపులకు కోపం బుస్సున పొంగింది. ‘తనని అవమానించటానికా రమ్మ ద్వాడు?’ అనిపించింది.

“నేను వెళ్తున్నాను!” అంది.

“అగు.... అంత తొందరేమిటి?” అని వారిస్తూ - ప్యాకెట్ తీసుకుని దమ్ము చెల్లింది ‘సద’ అన్నాడు.

తిరిగి విపుల తన క్యూవైపు నడవబోయింది.

“అటుకాడు.... అట్లా క్యాంటీన్ కెళ్ళి కాస్త కాఫీ తాగుదాం.”

“ఇవ్వడా? వద్దు.”

“అరే!.... ఎందుకంత అదుర్దా విపూ?”

“నన్ను ‘విపూ’ అని పిలవకు.” అంది చిరాకుగా.

“ఓ.... కూడదు కదూ? అలాంటి చొప్పున....”

“మర్చిపోయిన అంబుల్లను.... సంఘటనల్ని మళ్ళీ గుర్తుచేసుకోవటం ఓమంకాదు బదరి!”

“కాఫీ తాగుతూ మాట్లాడుకుందాం పద!”

ఏదో నిశ్చయించుకున్నదానిలా అతనివెంట నడిచింది. అతను టిఫిన్ కి అర్థరిచ్చి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

“బదరీ.... నీకో ■ విషయం చెప్పదల్చుకున్నాను!”

ఏమిటన్నట్లు చూశాడు.

“నీకో ఇట్లా చదువు పెంచుకోవటం నా కిష్టంలేదు. మంచికో—చెడుకో— మన దారులు వేరైనాయి. తప్పు వీడైనా—నాదైనా గతించిన జ్ఞాపకాల్ని తిరిగి తోడుకుని.... మన మధ్య అవహతిమైన స్నేహం పెంచుకోవటం నా కిష్టం లేదు. దయచేసి.... నువ్వు నన్ను ఎరగనట్లే ప్రవర్తించు. నాకో మాట్లాడాలని గానీ— నా ఇంటికి రావాలనిగానీ ప్రయత్నించకు. నా దారి నన్నిట్లా బ్రతక వీడు.”

“ఏమైంది? శౌరి ఏమన్నా....”

విపుల ముఖం కోపంకో తేవురించింది.

“అతనంత కుసంస్కారుడు కాదు.”

“మరి నీ మాటల కర్థం?”

“శ్రేష్ఠత పరిచయం నా కిష్టంగాలేదు. అర్థమైందనుకుంటామా? గుడ్ బై.” లేవబోయింది.

“అగు.... ఇదే చివరి కలయిక అంటున్నావు.... కాఫీ తాగి వెళ్ళు నాకోసం!”

విపుల కాఫీ మాత్రం తీసుకుంది.

ఇద్దరూ బైటకొచ్చారు.

తన చేతిలోని ప్యాకెట్టు అమెచేతిలో వుంచబోయాడు.

“నాకిస్తున్నావేమిటి?” అంది చేతులు వెనక్కి లాక్కుని.

“వీకోసమే కొన్నాను!”

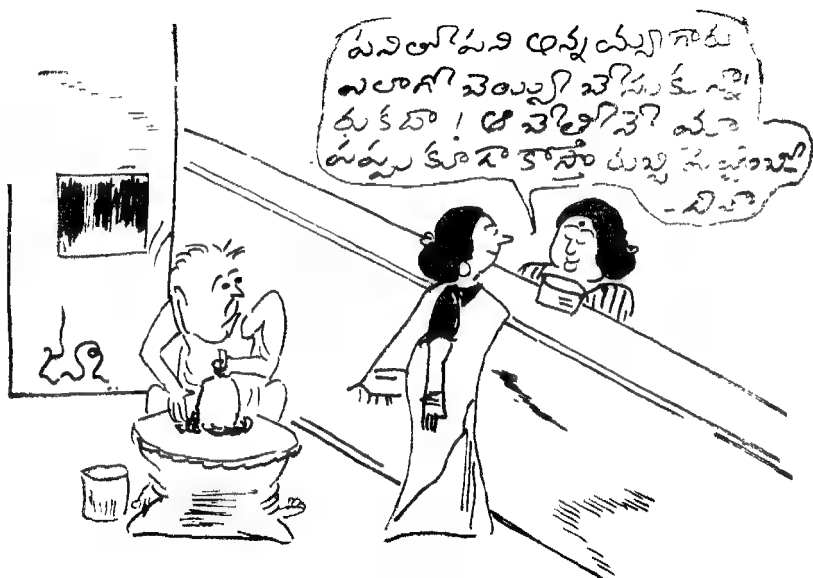
“ఒద్దు. ఇలాంటివి నా కిష్టంవుండదు.”

“నా గుర్తుగా.... మన పరిచయానికి....”

“ఒద్దు.... ఒద్దు. నీకు సంబంధించినవేవీ నా ఇంట్లో వుండకూడదు.”

“మంచి మనసుకో ఇస్తుంటే....”

“నిజంగా నీది ఆట్లాంటి మనసే అయితే—నేనీపూళ్ళో వున్నానన్నవంగతి మరచిపో. వస్తాను.”

అమె వదివడిగా వెళ్ళిపోయింది.

బదరికి తన చేతిలోని ప్యాకెట్ వెక్కిరించినట్లయింది. సిగరెట్ నిసు దుగా పారేసి - 'దామిట్' అనుకున్నాడు.

చేతికండినట్టే అంది జారిపోతున్న విపులవైపు సాలోచనగా చూస్తుండి పోయాడు. 'నిన్ను మర్చిపోవాలా? ఇంక సులభంగానా?' అనుకున్నాడు. స్టూటర్ ప్లార్డ్ చేసి పాపుక్కాడు. పాపులోపం చిన్న రూం తనకు పర్సనల్ గా వుండు కున్నాడు. అదపా-తదపా స్నేహితుల్ని పిలిచి - అక్కడ డ్రింక్ తీసుకోవటం అలవాటు దానిక్కావల్సిన సామగ్రి అంతా అక్కడ సిద్ధంగా వుంటుంది.

నేరుగా తన గదిలోకి వెళ్ళి కలుపు మూసుకున్నాడు. రెండుమూడు పెస్టలు తీసుకున్నాక తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు.

'ఎంకో' వినయంగా - స్నేహంగా మంచిగా వున్నా - ఎందుకిట్లా దూరంగా కోసివేసిం దా బిచ్? తనేదో పత్రిక అయినట్లు వెధవపోవాలా అదీ! నిన్నా మొన్నటిదాకా నాకో కురికి.

...బాసె...అదే భయం కాబోలు.... మొగుడికి తెలిస్తే....తన కాపురం ఖాళిపోతుందేమో అని బెదురు.... నూటయిదు తగలేసి బొమ్మకొంటే.. వద్దం టుందా? ఇక దీంకో లాభంలేదు.... అట్నుంచి నరుక్కురావాలి:

అతని అలోచనలకు భంగం కలిగింది.

తలుపుమీద చిన్నగా తట్టి - "అయ్యో! మీకు ఫోన్ అచ్చింది!" అన్నాడు గుమాస్తా. వెళ్ళి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

నుదతి అటునుంది... "నువ్వేనా?" అనడిగింది.

"ఊ.... ఏమిటి?"

"ఇందాక ఫోన్ చేసే నువ్వు లేవన్నాడు. ఎక్కడిక్కావా?"

"ఎందుకు?"

"సాయంత్రం త్వరగా ఇంటికి రా.... బాండేనుంచి హరీష్ వచ్చాడు."

"డాక్టర్ దగ్గరి కెళ్ళావా?"

"వెళ్ళాను. మామూలే.... రేపు నర్సింగ్ హోంలో వుండాల్సి రావాల్సి."

"అన్ని ఇష్టాలూ - నిర్ణయాలూ నీవేనా?" అన్నాడు కాస్త అసహనంగా.

"నా జీవితం.... నా ఇష్టం.... దీన్ని గురించి మాటలు పెంచకు!" ఫోను పెట్టేసింది.

కోపంతో వళ్ళుకొరుక్కున్నాడు బదరి.

స్కూలురెక్కి బజార్లన్నీ పిచ్చిగా తిరిగాడు. మండుతున్న ఎండలో చీర కెళ్ళి ఇసుకలో పడుకున్నాడు.

కసి....కసి.... తనమీద.... నుదతిమీద.... విపులమీద.... లోకంమీద:

■ గంటలర్యాత లేచి నేరుగా శౌరి వనిచేసే బ్యాంక్ కెళ్ళాడు. శౌరి ఎవరి కోసో ఫోన్ లో మాట్లాడుతున్నాడు.

బదరిని చూసి నవ్వి ఫోన్ పెట్టేసి.... "హలో.... ఏమిటిలావచ్చాడు?" అనడిగాడు.

"ఎంతేడు.... మిమ్మల్ని చూడాలనిపించి." అన్నాడు నవ్వుతూ.

శౌరి ఇద్దరికీ కాఫీలు తెప్పించాడు.

"ఉదయం సూపర్ బజార్లో విపుల కన్పించింది.... పరుగులకోసం వచ్చింది ఊగా.... నేనూ హెల్ప్ చేశానైంది.... తొందరరో ఈ ప్యాకెట్ మర్చిపోయింది. ఇంటికెళ్ళి ఇద్దామనుకున్నాను కానీ...కుదరలేదు." అంటూ ప్యాకెట్టు అందించాడు.

"థాంక్స్." అంటూ తీసుకున్నాడు శౌరి.

"మాయంటి కొస్తానన్నాడు.... రానేలేదు!" అన్నాడు శౌరి.

"వచ్చాను కానీ.... మీరు లేరవ్వుడు." అన్నాడు నవ్వి.

పావుగంటనేపు అమాట - ఈమాటా మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు బదరి.

*

*

*

కాపికప్పుకో వచ్చింది విపుల.

“ఇవాళ సూపర్ బజార్ తెళ్ళావా?” అనడిగాడు శౌరి.

“అన్ని వస్తువులు వచ్చాయా?” యధాలాపంగా అడిగినట్లు అడిగాడు.

“అవును”

“సరిగ్గా చూసుకున్నావా?”

“చూశాను!” అంది కాస్త అక్కర్లంగా.”

“లాభంలేదు విపు. నీకు మతిమరుపు ఎక్కువైంది.”

“ఏంచేశాను?”

“పరద్యాస—ఇంట్లోనూ—వియటా.”

“ఏంచేశానో చెప్పరాదూ?”

“ఏంచేశావా? అటు చూడు.” అన్నాడు టిపాయ్ వైపు చెయ్యి చూపిస్తూ.

చూసింది విపుల. అర్థనగ్నసుందరి:

సర్పాన్ని చూసినట్లే బెడిరి— “ఇక్కడికెట్లా వచ్చింది?” అంది.

“నిన్ను అక్కడ బదరీ కలిశాడుటగా?”

“మీదగ్గర కొచ్చాడా?”

“వచ్చాడు. ఇది కౌంటర్ మీదే మర్చిపోయావట! ఇచ్చి వెళ్ళాడు!”

విపుల ఏం కోచనట్లు నిలబడిపోయింది. దాన్ని తీసి పెంటడిబ్బలో పతే యాలన్నంత కోపం వచ్చింది.

‘తను మంచిగా వుంటూన్నకొద్దీ మితిమీరుతున్నాడు. గట్టిగా బుద్ధి చెప్పాల్సివచ్చేట్టుంది. ఈ మితిమీరిన అభిమానం చూసి పొంగి బోల్లాపనుకా ననుకున్నాడు కాబోలు! గట్టిగా హెచ్చరించాలి.’ అనుకుంది.

దానివంటే తీవ్రంగా చూస్తూ నిలబడ్డ విపులవంక చూసి—

“ఎవరిది పెంక న్న? నీదా? బదరిదా? ఇద్దరిదా? ఎవరిదైనా బావుందోయ్, కాబీ.... వెల మాత్రం కాస్త హెచ్చే! ఇప్పుడంత అరీదు పెట్టి....” అతడికి అను మానమే. అది విపుల కొన్నాదా? బదరీ కొన్నాదా? అని.

‘నే నది కొనలేదు. అది తీసి దూరంగా పారేయో’ అని అతవాంఛించింది విపులకు.

ఏదో అళక్తత. బదరీ కుటిల మనస్తత్వం గురించి చెప్తే — తిగ లాగితే తొంకంతా కడిలినట్లు తన గతజీవితపు వీరినీడల్ని పైకి తోడవలసివస్తుందేమో. దీనవదనంతో — ఏదో అపరాధం చేసినట్లు — దోషిగా తను శౌరిముందు నిలవ

లేదు.... కావీ.... ఎన్నోళ్ళా నిర్మలంగా సాగిపోతున్న తన సంసారాన్ని కల్లోలపర్వతానికా అన్నట్లు ఈ బదరీ మళ్ళీ దాపురించాడే.

విపుల ఆక్కర్షించి మౌనంగా వెళ్ళిపోయింది.

రాత్రి పడుకోవటానికి బెడ్ రూంలో కడుగుపెట్టిన విపుల శిలావ్రతమే అయింది.

అర్థనగ్నసుందరి చేతికి బల్బు తగిలింది- వెలిగింది- = వెలుగులో చదుపుకూ.... శౌరీ:

బల్బు వెలుగు ఆ సుందరి నిమోగ్నశాలమీద పడి వెండిలా మెరుపు....

శౌరీ పుస్తకంలోంచి దృష్టి మళ్ళించి - “రా. ఆక్కడే అగిపోయావేం? ఎలావుంది లాంపు?” అనడిగాడు.

“అదిక్కడొద్దు. తీసేయండి.” అంటూ విసురుగా వచ్చి స్విచ్ ఆఫ్ చేయబోయింది. అమె చెయ్యిపట్టి ఆపుకూ - “ఎందుకూ తీసేయటం? వుండవీ. నాకు చదువుకోవటానికి బావుంది!” అన్నాడు.

నిన్నహాయిరాలిలా చూస్తుండిపోయింది విపుల.

‘దాన్ని చూస్తూ.... చూసినప్పుడల్లా బదరీ గుర్తుకొస్తూ.... ఓహో.... ఎంత నరకం అది! ముందే ఈ విషయం గుర్తించి ఎంత తెలివిగా ఇచ్చాడు! పదగ్గడిలో శౌరీకో’ పున్నప్పుడు కూడా.... ఆతన్ని చుర్చిపోతూడదనా? ఆ నమయంలోకూడా ప్రశాంతతని వుండనీయక అడ్డుగా నిలవాలనా?’ దాన్ని విసిరిపారేయాలన్నంత కోపాన్ని- బలవంతంగా అణచుకుంది.

‘తను ఆనవసరంగా లేనిపోనివన్నీ పూహించి భయపడుతున్నదేమో! బదరీకో తన ఆఖిప్రాయాన్ని స్పష్టంగా చెప్పింది కనుక.... ఇక తన జోలికి రాకపోవచ్చు. మానసికంగా తను పడున్న నరకయాతనకి విముక్తి కలిగినట్లే, బదరీ మళ్ళీ కనపడనట్లే భావించి-ఆ జ్ఞానకాల్ని దూరంగా తరిమేయాలి మళ్ళీ.. తన మామూలు సంసారం.... సరదాలు.... భగవంతుడా నన్నీ అదృష్టాన్నించి హారంచేయకు,’ అనుకుంది. మనసు కొంచెం తేలికపడినట్లయింది. శౌరీకి దగ్గరగా జరిగి భుజంమీద తలఆవి- “ఏం చదువుతున్నాడు?” అనడిగిందే మృదువుగా.

బదరీ స్కూటర్ స్టాండ్ వేసి వరండా మెట్లెక్కుతుంటే - హల్లోంచి నవ్వులు వినిపించాయి. అందులో అడగొంతు సుదతిది. రెండోది ఎవరా అన్నట్లు ముఖం చిట్టించాడు.

లోవలికి అడుగుపెట్టాడు. హాల్లో పోపాల్లో ప్రక్కప్రక్కన కూర్చున్నా రిద్దరూ. ఆ ఆపరిచితుడికి అర్బంలో ఏదో చూపిస్తూ పగలబడి నవ్వుకోండి సుదతి. ఆ నవ్వుటంలో పమిట చెదరినా నరిచేసుకోవాలన్న తెలివి లేనట్లువుంది.

బదరీని చూసి.... "అయ్యో.... వచ్చారు...." అంటూ—

"బొంబాయినుంచి వచ్చారని చెప్పలేదూ? వీరే హరీష్." అంటూ పరిచయం చేసింది.

మర్యాదకోసమన్నట్లు షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చి—తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు బదరి. మరో గంటకర్వాక అతన్ని పంపించి వచ్చింది సుదతి. మంచంమీద తడుకుని సిగరెట్ కాలుస్తున్న బదరీని చూసి—"త్వరగా రమ్మని ఫోన్ చేసానా.... ఇప్పుడెంతయిందనుకుంటున్నావు? వీకు మరీ నిర్లక్ష్యం ఎక్కువైంది." అంది కోపంగా.

"ఎందుకు రావటం? నీ బాయ్ ఫ్రెండ్ ని చూస్తూ హుర్పవటానికా?" అన్నాడు బదరి.

"తెలపి మాత్రం వుంది! అత నెవరనుకున్నావు?"

"నీ బాయ్ ఫ్రెండ్స్ లో ఒకడు!"

"అంతకంటే బుర్ర అలోదించడు! ఆ ఆలోచనే వుంటే వ్యాపారా న్నట్లా గుమాస్తానికి వదిలి— పూరంతా బలాదూర్ గా తిరగవు."

బదరీ మాట్లాడలేదు. అమె డ్రస్ మార్చుకుని— "పద ఫోజనం చేద్దావు!" అంది.

"మవ్వు?"

"నా డిన్నర్ హరికో డార్లినలో అయిపోయింది."

"నా కాకలి లేదు!"

"అలకా?"

"అలకలా — ప్రణయకలహలా — ఈ ఇంటి దరిదాపులకు కూడా రావని నాకు తెలుసు."

"తెలుసు కదా! అర్థంలేని కోవంతో కడుపు మాడ్చుకోక వెళ్ళి తినరా."

"వాడ్లు. వన్ను విసిగించకు."

"సరే.... ఖర్క." అనేసి ఏదో ఇంగ్లీష్ మాగజైన్ తీసుకుని చదువుకూ పడుకుంది సుదతి.

"లేప్ట హాస్పిటల్ లో వుండాలన్నావు?" అడిగాడు బదరి.

“రెండ్రోజుల తర్వాత వెళ్తును. ఇవాళ రేపా హరి వుంటాడు.”

“ఓ అతనికోసం నీ ప్రోగ్రాం మార్చుకున్నావా?”

“ఓను. లాభంలేనిదే నేను ఏ పని చెయ్యను. అతని విజినెస్ మాగ్నెట్, అతని మిల్లునుంచి ఉత్పత్తి అయే బట్టలకు మార్కెట్ లో మంచి డిమాండ్ వుంది. అందుకే అతనితో ఒప్పదం కుదుర్చుకుని.... మన పాపుని ‘షీరూం’ చెయ్యమని.... న్యాయంగా ఇవన్నీ మళ్ళీ చూసుకోవాలి. ఎంతసేపూ ఫ్రెండ్స్ ని పెంతుకుని - డబ్బుని తగలేయటం తప్ప విజినెస్ మెంటాలిటీ లేదు.”

“బంగారు బాతులాంటి నువ్వండగా నా కెండుకా వెడదా?”

“షుట్. అమాట అనటానికి సిగ్గుండాలి!”

“సిగ్గు, లజ్జా వదిలేసి - నీ ఇష్టంవచ్చిన మగాడితో వూరేగేడి నువ్వు.... నాకెందుకు సిగ్గు?”

“నువ్వో ప్రవరాణ్యుడైనట్లు మాట్లాడకు. నన్ను నువ్వు చుంకన చేపేడి నా తెలివీ, డబ్బూ లేకపోతే - నువ్వు బిజినెస్ వికారిగా నిలిచిపోవు వస్తుందని గుర్తు పెట్టుకో!” అంది మండిపడుతూ.

బదరి మాట్లాడలేదు.

‘ఇప్పటికీ రెండుసార్లు ఎటర్నల్ చేయించుకున్నావ్.... ఈసారైనా పూరుకుని ఓ బేబీని కంటే బావుంటుంది. మనిద్దరం ఎన్నాళ్ళిట్లా?’ అని అడగాలనుకున్న అతని మాటలు అతనిలోనే అణగిపోయినయ్యాయి. సుదతినుంచి ఎట్లాంటి సమాధానం వస్తుందో తెలుసు.

‘దోంటాక్ నాన్నెన్స్! హాయిగా బ్రతకటానికి లేకుండా.... అదొక వెధవ మ్యానెన్స్.... వీకంత ముచ్చటగా వుంటే - ఓ బేబీని తెచ్చుకుని పెంచుకో!’ అనేస్తుందని తెలుసు. అవమానంగా అక్కర్లేనని కదిలి ప్రిట్ తెరిచి - బాటిల్ తీసుకున్నాడు.

నానర్రోజులతర్వాత ఓ ఆదివారం ఉదయాన్నే తలుపుతట్టి లోపలి కొస్తున్న బదరీవంక విపుల విమోచనంగా చూస్తుందిపోయింది.

“రండి....రండి....” అంటూ శౌరీ సాదరంగా అహ్వానించాడు.

విపుల అక్కర్లేనని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుతూ కూర్చున్నారు. శౌరీతోపాటు బదరీకి కూడా కాఫీ-టిఫిన్ ఇవ్వక తప్పలేదు విపులకు. టిఫిన్ తిని కాఫీ తాగాక ఇద్దరూ పేక ముందేసుకుని కూర్చున్నారు.

పంటపని పూర్తిచేసి స్నానంచేసి - పుస్తకం చూస్తూ కూర్చుండి విపుల.
దృష్టి దానిపై నింపలేదు.

తను ఆరోజు ఇంటికి రావద్దనీ - తనని మర్చిపోయింది అంత స్పష్టంగా
చెప్పినా బదరి పదిలిపెట్టక ఎందుకొచ్చినట్లో అర్థంకాలేదు. అని తోచుకొన్నాడు
అప్పుడు - ఆ ముఖం చూడగానే అతనిలో అనిపించింది. ఇప్పుడు తెలుసుకున్నాను -
కొరి స్నానానికి కూడా లేవలేదు. అక తప్పనిసరై వెళ్ళింది విపుల.

ఇద్దరూ సిగరెట్ పై సిగరెట్ తగలేస్తూ - ఉత్సాహంగా మాట్లాడుకుంటూ
అడుగున్నారు. కొరి సిగరెట్లు అలవాటుగా కార్చాడు. ఎప్పుడైనా ఒకటి.... అదా....
అది విపుల కిష్టంలేదని తెలుసుకొన్నాడు. ఇవాళ ఇంట్లో బదరితోపాటు వగం
పెట్టె వాళిచేశాడు.

విపులని చూస్తూ - “ఏంచేస్తున్నావు లోనల! సరదాగా నువ్వు ఓ అట
అడకూడదూ?” అన్నాడు బదరి.

ఆ మాటలు విన్నందుకోసం.... “మీరిక లేది స్నానంచేయండి. రెండు
గంటలు దాటింది కూడాను——” అంది భర్తతో.

“ఇంకేం స్నానంలేదూ.... అన్నం వడ్డించేయ్. అన్నట్లు.... బదరి! మీ
తోజనం కూడా ఇక్కడే!” అన్నాడు కొరి.

“విపుల నిద్రించిపెట్టటం ఎందుకులేండి? నే వెళ్తాను!” అన్నాడు.

“ఇద్దరినీ ఏమిందీ ఏం విపూ?” అన్నాడు భార్యవంక చూస్తూ.

“అతనికోసం వాళ్ళావిధ మదురుచూస్తూ వుంటుందేమో! వెళ్ళనివ్వండి!”
అంది.

“ఆ బాధేం లేదు. కాత్రిక్ల తప్ప - వగలు కలిసి తినటానికి చూ ఇద్దరి
పైములూ కలవ్వు!” అన్నాడు బదరి.

ఇక తప్పనిసరిగా అతనిహక్కుగా వడ్డించింది. సాయంత్రం వంట బాటక
బదరి వెళ్ళిపోయాడు.

“ఈ అధివారం చాలా తొందరగా గడిచిపోయింది!” అన్నాడు విపులతో
కొరి. విపుల ఏం మాట్లాడలేదు.

కొరి ఎప్పుడన్నా రనతో సరదాగా పేకాడటం తెలుసు కానీ ఇన్నిగంటలు
భార్యనిద్రించి కూడా మిరిచిపోయి అతేంక మోజు వుందని అప్పుడే తెలిసింది
విపులకు. ‘ఈ అధివారం ఎంత భారంగా గడిచింది!’ అనుకుంది. బదరితో
స్నేహం పెంచుకోవద్దని ఎట్లా చెప్పాలో తెలిక వూరుకుంది.

మరో రెండు అదినారాలు కూడా ఇదే పద్ధతిలో గడిచిపోయినయ్యాయి. ఈ పద్ధతి ఇట్లాగే కొనసాగిస్తే అదొక వ్యసనంగా మారినా అక్కర్యం లేదనిపించింది విషయం.

ఆ అదినారం ఉదయాన్నే - 'మనం సింహాచలం వెళ్ళొద్దామంటే' అంది విషయం.

"ఇంత హఠాత్తుగా భక్తి పుట్టుకొచ్చిందేమిటి?" అన్నాడు శౌరి.

"శరపురోజుల్లో మనిద్దరం కలిసి బయటకెళ్ళి చాలా రోజులైంది!"

"సరే. త్వరగా తయారుకో." అన్నాడు.

విషయం పుత్రాహంగా వసులు ముగించుకుని తయారయినరికి బదరి వచ్చాడు.

విషయం తెలిసి - "నేను వెళ్ళిపోతాను." అన్నాడు.

"సరదాగా.... మీరూ రారాదూ?" అన్నాడు శౌరి.

విషయం బదరి ఏంచెప్తాడా అని అడుర్దగా చూసింది.

"ఓ.కె. పదండి. నేనూ వెళ్ళి చాలారోజులైంది!" అన్నాడు.

విషయం ఉత్సాహం నీరుకారిపోయింది. గిరుక్కున్న బెడ్రూంలోకెళ్ళిపోయి పీఠ మార్చుకుంది. కొంచెం అలిగినదాన్లా మంచంమీద పడుకుంది.

శౌరి ఎంతకీ విషయం బయటకి రాకపోవటంతో బెడ్రూంలో కెళ్ళాడు.

"అదేమిటి పడుకున్నావే?" అనడిగాడు.

"వండ్లో బాగాలేదు."

"ఏమైంది?"

"ఏంలేదు.... మనం ఎక్కడికీ వెళ్ళటంలేదు!"

"ఏమైంది విషయం?"

"నాకు చాలా తలనొప్పిగా వుంది!"

శౌరి వెళ్ళిపోయి బ్రోగ్రాం మారిపోయిన విషయం చెప్పి-బదరితో మళ్ళి పేక ఆడుతూ కూర్చున్నాడు.

విషయం ఉక్రోశం, దుఃఖం ముంచుకొచ్చాయి.

'ఇట్లా మారిపోయిందేమిటి తన బ్రతుకు? ఇదినరకు అదినారాలు ఎంతో ఉత్సాహంగా గడిచిపోయేవి. ఇప్పుడు అదినారం వస్తోందంటే భయంగా వుంది. ఇట్లా ఎంతకాలం? బదరిని ఇంటికి రాకుండా అవటం ఎట్లా? జనుకుంది.

సాయంత్రం బదరి వెళ్ళిపోయాక శౌరితో అంది.

"అతన్నిక మన ఇంటికి రావద్దని చెప్పండి!"

“ఎందుకని?”

“అదివారం వస్తూనే తయారవుతున్నాడు. ఏ సరదా, ముఖం లేకుండా పోతోంది!”

“ప్రాద్దున వెళ్తామని తయారై నువ్వే మానేశావుగా?”

“మనిద్దరిమధ్య అకిసుండటం ఇష్టంలేక!”

“మనిద్దరం కొత్తగా పెళ్ళయిన జంట కాము ప్రేమయాత్రగా వెళ్ళటం లేదు. పైగా ఆతను వీక్లోజ్ ప్రెండ్ కూడాను. ఇష్టంలేదనటానికి అర్థంవుందా?”

“ఇష్టం ఎందుకు వుండాలి? కూడా అర్థంవుందా? ఎప్పుడో ప్రెండ్ అయినంతమాత్రాన మనం వెళ్ళే ప్రతిచోటుకీ వెంటేసుకు తీసుకెళ్ళాలా?”

“అంటే ఏమిటి? ఉద్దేశం!”

“ఆతను మనింటికి దావటం నా ఇష్టంలేదు!”

“ఎందుకని?”

“ఆతని స్వభావం మ చిది కాదు కాబట్టి!”

“ఏ విషయంలో?”

“ప్రేమిషయంలో!”

“అట్లాంటివాడు నీకు ప్రెండ్ ఎట్లా అయ్యాడ?”

“ప్రెండ్ ప్రెండ్ అని పదిసార్లు అనకండి, కాలేజీరోజుల్లో కాస్త తనువుగా వున్నంతమాత్రాన ప్రెండ్ అయిపోయి!”

“మీ ఇద్దరిమధ్యా వున్న ఆ చనువు ఏమిటో?”

విపులకు కోపం వచ్చింది. “ఏమిటి ప్రశ్నలు? మీ మనసులో ఏ వుద్దేశం పెట్టుకుని అడుగుతున్నారూ?” అంది.

“ఏదో ఉద్దేశం వుందని అనుకుంటే ఈ నా తప్పు కాదు. ఆతను మొదటి సారిగా కన్పించినప్పటినుంచీ నీ ప్రవర్తనలో వచ్చిన మార్పు నాలో కన్పించి వుద్దేశాన్ని కల్పించి వుండొచ్చుగా?” విపుల తనలో కానీ అర్జునలోనీ తొలి మంచి ఇట్లాంటి జవాబుకు చూపించలేదు. “ఇతని మనసులో ఇట్లాంటి అనుమానం వుందా? బదరి విషయం వున్నప్పుడు ముచ్చేయనా?” అనుకుంటున్నాడు.

విపుల మానం చూసి - "విపులా! నైమిత్తగా మార్తాదేవార్కాదే న
కిష్టమని నీకు తెలుసు!" అన్నాడు.

శౌరి వూరుకున్నాడు.

‘ఏనిటిది: ఎంతకాలమిట్టా: కేవలం తిండికోసం తనూ శతన్నివంబుకోసం
అతను తనని అక్రయించుకుని వున్నట్లు... ఎవరినెట్లు వాళ్లు యాంత్రికంగా చేసు
కుంటూ...ఎందుకింత భారంగా ఆర్థికహితంగా గడపాలి: యావనాశంధంలో చేసిన
పొరపాటు.... అది తప్పే అయితే... ఆ తప్పును అతనికిచెప్పి....అతను నెప్పే
తిరుక్కుకోసం తను ముద్రాయగా నిలిచాలా: ఇది తనని బాధించే తిరుక్కు బయితే:

‘విష్ణుం తింత మొందితన పోయెడు జగతింతి తనీ నాని చిన్న నాననీ
తన ద్వేషించి కారణం చెప్పొద్దుగా. తన పునరుద్ధా తనకేమోత్రం నిజమ
లేదని తెలిసి బలికి పునరుద్ధవవడు: తన పునరీశాని పునరుద్ధాతగా

నిర్వికారంగా వుండటానికి? ఎన్నిసార్లు అడిగినా పెదవి విప్పదు. కట్టుకున్న భర్తదగ్గర కూడా ఇంత గుంభనంచే.... చూద్దాం ఎన్నొళ్ళిట్లా దాటవేస్తుందో.... ఎప్పుడో ఒక సమయానికి.... బైటపడకపోదు! అనుకున్నాడు శౌరి.

ఇట్లా ఇద్దరూ ఎంతకాలం పంకంగా వుండేవారో.... ఓ రోజు మర్యాదాహ్లాసం వూట బదరి వచ్చాడు. శౌరితో విపుల బదరిగురించి ఘర్షణపడ్డాక శౌరి అతనికి ఏం చెప్పాడో... బదరి రావటం మానేశాడు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ శౌరి ఇంట్లో లేని సమయం చూసి వచ్చాడు.

అతన్ని చూస్తూనే విపుల ముఖం చిట్టించింది.

“ఎందుకొచ్చావు?” అంది.

ముఖమీద గుడ్డినట్లయి- “లోపలికి రానీయ్ చెప్తాను!” అన్నాడు.

“అవసరంలేదు.... ఏం పనిమీద వచ్చావో చెప్పు!” అంది నిర్మోహ మాటంగా.

“ఏదీలో నిల్చుని మాట్లాడుకుంటే నీకే నష్టం. నీ ఇరుగు-బొరుక్కీ మంచి కాలక్షేపం కల్గించాలనుకుంటే.... ఇట్లాగే కానియ్....” అని భుజాలెగరేసి- “మనం చదువుకునే రోజుల్లో.... నువ్వు నాకొక లవ్ లెటర్ రాశావు... గుర్తుందా?” అనడిగాడు కావాలని స్వరం పెంచి.

తనని అల్లరిపెట్టటానికి వచ్చాడని అర్థమైంది విపులకి. కోపంతో ముఖం ఎరుపెక్కింది. చాచి రెంపకాయ కొట్టాలన్నంత అగ్రహాన్ని అతికష్టమీద అపు కుండి.

ప్రక్కకు తప్పుకుని- “రా లోపలికి!” అంది నిగ్రహంతో.

“ఈ మర్యాద ముందే ఇచ్చివుంటే ఎంత బావుండేది చెప్పు!” అంటూ లోపలికొచ్చి కూర్చున్నాడు.

“ఇప్పుడు చెప్పు!” ఎందుకొచ్చావో? అంది సూటిగా చూస్తూ.

“ఏంపుర్.... ఎంలేదు.... నా మనసులో ఏ మారుమూలో ఇంకా వీసై మోజా కాస్త దాగివుంది. అందుకే సదేపదే నీకోసం నా కాళ్ళని నీ ఇంటివైపు రాక్కొస్తోంది.... ఒక్కసారి మవ్వమగ్రపాస్తే నా రోవన నేను పోతాను.” అన్నాడు తన నిజస్వరూపాన్ని బహిర్గతం చేస్తూ.

“షుట.... ఏం మాట్లాడుతున్నావో పట్ల తెలుస్తోందా? ముందు నా ఇంట్లోంచి బైటకు నడు!” అంది అవేళంతో పూగిపోతూ.

“కొందరవడకు. అవేళం అనర్థాలకు మూలం అంటారు. నేనేం నువ్వు తీర్చలేని కోరిక కోరలేదే?” ఒకప్పుడు మనం ప్రేయసిప్రియలమే! అప్పుడు నువ్వు ఎబాక్షన్ చేయించుకోకుండా వుండివుంటే.... నా బిడ్డకు కల్లివయి వుండే దానివి కూడా! అవునా?”

“అవన్నీ గతించిపోయినవి. నీ మోసపుమాటలు, కవట ప్రేమాభినయంకి తెలివితక్కువగా లొంగిపోయాను. ఇప్పుడు కూడా అప్పటి విపులనే అనుకుంటే పొరపాటుపడ్డావు!”

“పొరపాటూ ఇన్నేక్కు గడిచినా—నన్ను చూడగానే నీ కళ్ళల్లో మెరిసిన మెరుపులు.... అప్యాయంగా మాట్లాడిన మాటలు.... నీ శరీరం, మనసు ఇంకా నన్ను కోరుతున్నాయనటానికి నిదర్శనాలు. నన్ను ద్వేషించి అసహ్యించు కుంటున్న దానివైతే—నా ముఖాన్ని చూపేదానివి కావు. ఎవర్నో తెలియనట్టే ప్రవర్తించేదానివి!” అన్నారు చిన్నగా నవ్వుతూ.

విపుల నిర్బంధపోయింది. అతని ఆధాండాలు వింటుంటే వంటికి కారం లాడుతున్నట్టే వెర్రెత్తిపోయింది.

మనుషుల్లో మంచివాళ్లు—చెడ్డవాళ్లు అనే రెండు స్వభావాలే వుంటాయని తెలుసు. మరి ఇంత దారుణంగా ఎదుటిమనిషిని మాటలతో హింసించే ప్రవృత్తిని ఇప్పుడే చూస్తోంది. అతినివేతిలో మోసపోయినతర్వాత—ఆ అనర్థానికి కొద్దో గొప్పో తన పాత్రకూడా వుందని అనుకుందే గానీ—బదరిలో మరి ఇంత వీచత్వం దాగివుందని అనుకోలేడు.

బదరి విజవ్వరూపం తెలికాక కలతపడింది.... భయం కూడా వేసింది.

‘ఏం చేస్తాడితిను? వచ్చని తన కాపురంలో చిచ్చుపెట్టబోతున్నాడా? దుష్టులకు దూరంగా వుండమన్నారు. ఇన్నాళ్ళూ నభ్యతకోసం—అతన్ని ఇంటికి రానిచ్చి తన చేటు చేతులారా తెచ్చుకుందా?’

విపుల మౌనంచూసి అతడు విరాసంగా నవ్వుతూ—

“మాట్లాడనేం? నేను అన్నది నిజమే కదూ?” అన్నారు.

“ఘోరిగా పొరపాటు. నీ అతితెలివితేటలకి బోల్తాపడతావనుకోకు. జరిగిందానికి పక్కాత్రావంచెంది—నాకో నిర్మలమైన స్నేహాన్ని కోరుతున్నావని భ్రమపడ్డాను. ఇంక కుత్సితం కరువులో పెట్టుకున్నావనుకోలేదు. మహ్వా పెళ్ళయినవారిని, ఉచితానుచితాలు వదిలేసి ఇష్టంవచ్చినట్లు మాట్లాడకు! భార్యని ఇట్లా వరాయిమగాడు హింసిస్తే వీకెట్లా వుంటుంది?”

బిడరి ముఖం వల్ల బడింది. కూర్చున్నవాడల్లా లేచి అటూ ఇటూ వచ్చారు చేయసాగాడు.

“నా భార్యకి.... పరాయి మగ్గారు. మా నా భార్య ఎట్లాంటిదో ప్రిం తెలుసు. మీ ఆడవాళ్ళల్లో ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలసి. అవిడలా మరో ప్రేమండడు.... వుండలేదు... ఆల్లాంటివ్వుడు నీ స్థితిలో అవిప్పి ఎట్లా పూహించేది?” అన్నాడు వ్యంగ్యంగా. ఆ వ్యంగ్యం అతనికి తప్ప ఎవరికీ అర్థంకాదు.

“నీలాంటి సరసమవు అవిడకి తారసపడి వుండకపోవటంవల్ల అవిడ పతి ప్రతే కావచ్చు. అంతమాత్రాన నీ దృష్టిలో మిగతా ప్రీంకా సతికలేనా?”

“సతికలు.... భ్రష్టులు.... మొగుడ్ని అడ్డం పెట్టుకుని నాటకమోడే కుంటుంటుంది. అందరొస్తాందో ఉవాహరణకు నువ్వు. నువ్వు నాకు మనసిచ్చావు. ఆ తర్వాత పూర్తిగా నాదనవైనావు. మనసా-వాచా నన్నే కోరి నాకోవున్న నీవు.... ఇప్పుడు మరొకడి కట్టుకుని ‘నా భర్త’ అంటూ నీకులు చెప్తున్నావ్. ప్రీ ఒకడికే మనసిస్తుందనీ- చావైనా-బ్రతుకైనా అతనితోనే అనీ మీ ఆడవాళ్ళ అడ్డమైన దైలా గులూ చెప్తారే ఇప్పుడు నువ్వు చేసిందేమిటి?”

“నా ఈ పరిస్థితికి కారణమైన నువ్వు.... నన్ను తప్ప వద్దున్నావా? నీ బుద్ధి నేర్పరికలలు వేసినట్లుంది. ఏం మాట్లాడుతున్నావో వచ్చు తెలిసే అంటున్నావా? నీ తిరస్కారంతో దెబ్బతిని కాలప్రవాహంలో గాయం మామ్రుకుని.... మళ్ళీ మామూలుమనిషినై జీవితాన్ని నిస్వారంగా తాక - పడదీకలర్ని వండించుకున్నాను. ఈనాడు నువ్వు వచ్చి కోరగానే లొంగిపోయేంత హీనులాల్ని కాను. ఇష్టాయిష్టాలనేవి ఎల్లకాలమూ ఒక్కతరుగా వుండవు. ఇప్పుడు నిన్ను చూస్తుంటే పరమ అసహ్యంగా వుంది. నా దరిదాపుల్లో పూడా వహించలేదు. ఇంకో క్షణం నువ్విక్కడుంటే ఏంచేస్తావో నాకే తెలిదు. తక్షణం మర్యాదగా వెళ్ళిపో.... వెళ్ళిపోకావా లేదా?” అంది కాకితలా గర్జిస్తూ.

బిడరి అమెనిహస్తా అట్లాగే ఓ క్షణం నిలిచాడు. తర్వాత మౌనంగా దైరికి నడిచాడు.

ఉద్రేకం, అగ్రహం, అనేకం చల్లారివ విపుల అరిసిపోయినదానిలా సోపాలో కూర్చుంది. తం వెనక్కివార్చి కళ్ళు మూసుకుంది.

బూట్లకట్టం విని ఉలిక్కిపడింది.

బిడరి వెళ్ళలేదా వెళ్ళినట్లు వటింది మళ్ళీ వస్తున్నాడా ఇంకా గతని పీ విధంగా హింసించాలని కళ్లతెరిచి అతనిముఖం చూడాలన్నా అసహ్యం చేసింది.

“మళ్ళీ ఎందుకొచ్చావ్?” అంది ముఖం తిప్పి చూడకుండా.

“విపూ.... నేను!” అన్న కొరి కంఠస్వరం విని చటుక్కున లేచి....

“మీరా.... ఆవ్వుదేవచ్చారేమిటివాళా?” అంది.

అమె ముఖంలోకి చూస్తూ—

“బదరీ ఎందుకు వచ్చాడ?” అనడంగాదు.

వళ్ళంకా చెమటలతో తడిసి— ఆలసివున్న విపులరూపం ఆతనిలో అనేక ఆలోచనల్ని రేపింది.

“తర్వాత చెప్తాను ముందు మీకు కాఫీ వట్టుకొస్తానుండండి!” అంటూ లోపలికి వెళ్ళబోయింది.

“అను!” అన్నాడు కొరి.

అగి ఆతనివంక అశ్రురక్తంగా చూసింది.

“తీరిగ్గా కలిసింది .. అందమైన కథ అల్లి నమ్మ మధ్య పెట్టాలని చూడక. ఇప్పుడే నాకు సమాధానం కావాలి!” ఆతనల్లా నిలదీయటంతో మతి పోయినంత సనయింది విపులకు

“మీరు.... మీరేనా?” అంది.

“నేనే.... ఏం? నాటకం బైటవడిందని తెల్లబోతున్నావా?”

“నాటకమీ!”

“బదరీ.... నువ్వు ప్రేమించుకోవటం నిజంకాదా? పెళ్ళిచేసుకోవాలను కోవటం నిజంకాదా? ఆతనికి చదువుకన్న చిల్లిగవ్వైనా అప్తి లేదని తెలిసి— ఆతన్ని కాదని.... తర్వాత నమ్మ పెళ్ళిచేసుకుని....”

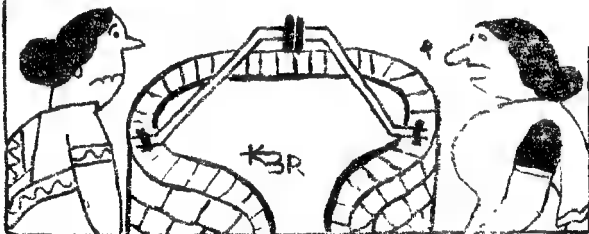
“స్టాపిట్; ఏమిటి దోరణి? ఎవరల్లాగే అసత్యాల కోరడాన్ని?”

“ఏమీ ఎరుగనట్లు ఎందుకీ నటన? మర్చింకా ఆతన్నే కోరుకుంటున్నట్లయితే.... నే నడ్డురాను; నిరభ్యంతరంగా అతని దగ్గరకు వెళ్ళిపోవచ్చు. నా జీవిత సమాయకత్వం నటిస్తూ ఇన్ని కంటాలు పడనక్కర్లేదు!”

విపుల విడగుసాటూ తిన్నదానిలా కూలిపోయింది. జరుగుతోంది కలో— నిజమే తెలిసి అయోమయవస్తోంది. ఇన్ని మాటలంది తన భర్తకాక తరతరాల పురుషాధిక్యత ముందు నిలిచి అహంకారంతో— అనుమానంతో గర్జిస్తున్నట్లు....

నెమ్మదిగా వంటగదిలోకి వెళ్ళి - ప్రక్కగా గోడనానుకుని కూర్చుంది. తన జీవితం.... ఆ ఇల్లా.... భర్త.... పిల్లా.... అంకా అనిద్దమైనట్లు ఇన్నాళ్లు ఏదో ప్రాంతికో బ్రతుకుతున్నట్లు అన్వించసాగింది.

మా వారు బకెట్ జిక్సావరి
బూవిలా దిగి గంటయింది
నా కేండా భరియంగా ఉంది
పిన్నగారూ !

ఈ 'అరేళ్ళ వైవాహిక జీవితంలో కొరిని తను ఓ ప్రక్క మాత్రమే చూసింది. ఆ కొరిలో ప్రేమ, అస్థాయత, అనురాగం తప్ప మరో అవలక్షణం ఎరుగదు. ఎట్లాంటిది. అతనిలో ఒక్కసారిగా తనవల్ల ఇంకా విముఖత్వం ఎట్లాకల్గింది? ఇన్నాళ్ళూ అతనితో చెప్పకుండా దాచిన తన గతం....పున్నట్లాంటి అగ్నిపర్యవంలా బ్రధ్దలై.... లానామై తనను ముందుకుందని అనుకోలేదు. చెప్పకుండా దాచటం విషయంలో తను మీరపాటు చేసిందా? ఈ పరిస్థితి ఎట్లాంటి పరిణామాలకు దారితీస్తుందో' అని పరిపరివిధాల అలోచిస్తుందిపోయింది విపుల.

'మనిషి జీవితంలో ఈ అటపాటలు పర్వసాధారణమైనవే. నిందొక్కు కుప్పి ప్రయాణించడమే తప్ప ఇట్లా ఎందుకు జరిగిందని అనేకపడుతూ - వాద పడుతూ అక్కడే నిలిచిపోతే ప్రయోజనం ఏముంది?' ఈ అలోచన కొంత పూరణవిచ్చింది విపులకు. నెమ్మడిగా లేచి దైన్యంన కొర్యక్రమంలో పడింది. పింకి మూలుసుంచి వచ్చింది. తండ్రి ఇంట్లోనే వుండటంతో అతనితో స్థూలు కబుర్లు చెప్తూ కూర్చుంది. విపుల సిరిచినా 'పుండమ్మా!' అంటూ రానేలేదు. సాయంత్రం వంటలోకి కూరలు లేవు. మామూలుగా కొరి అపేనుసుంచి వస్తూ కూరలు తెస్తాడు. ఇవాళ త్వరగా ఇంటికి రావటంవల్ల తేలేదు. కూరలబుట్ట తీసుకుని విపుల మార్కెట్ బయల్దేరింది. కొరి ఆమెవెళ్ళటం చూసి చూడనట్టు పూరుకున్నాడు.

విపుల కూరలుతీసుకుని తిరిగి వచ్చేసరికి ఇల్లు తాళంపెట్టి వుండి. తెల్ల బోయినట్టు ఆక్కడే నిలబడిపోయింది. 'తను కూరలు తీసుకురావటానికి వెళ్ళిందని తెలిసీ.... ఎక్కడికెళ్ళినట్లు? పింకి ఏమైంది?' రెండునిమిషాలు ఆక్కడే నిలబడి ఇక తప్పనిసరిగా ప్రక్కఇంటికెళ్ళింది విపుల. మంచినిక్క అడిగి తాగి 'తాళంచెవి ఇచ్చారా?' అని అడిగింది. 'లేదే' అందామె. వింతగా చూస్తూ.. ప్రక్కఇంట్లో తాళంచెవి ఇచ్చిపోవటం అలవాటులేదు. అయినా ఆకకొద్దీ అడిగింది. అమెకోనే ఏదో విచ్చాపాటి మాట్లాడుతూ కూర్చుండి. గంటన్నర తర్వాత కొరి స్కూటర్ కబ్బం విప్పించింది. విపుల లేచి వచ్చింది.

"మమ్మీ! మేం వీచికెళ్ళాం. అక్కర్లేంది హోటల్ కెళ్ళాం!" అంది సంతోషంగా పింకి.

విపుల మౌనంగా వంటగదిలో కెళ్ళింది. వంట పూర్తిచేసింది.

రాత్రి పదిగంటలవుతున్నా - కొరి బోజనానికి లేవలేదు. పింకి అకల్లేదని పెందరాడే నిద్రపోయింది.

"అన్నం వద్దించనా?" అయిదోసారి అడిగింది విపుల.

అతను కనీసం తలైనా తిప్పి చూడలేదు.

"మిమ్మల్నే?"

"నా కాకలిలేదు. నన్ను విసిగించకు!"

విపుల మనసు చివుక్కుమంది.

"మిమ్మల్ని విసిగిస్తున్నానా? మీరే నన్నిట్లా రంపపుకోత పెడున్నారు!"

"నిజంగా నిన్నట్లా కిషించారనేవుంది. కానీ.... అది నా చేతకావటం లేదు!" అన్నాడు తీవ్రంగా.

"ఏదో అనబోయింది విపుల. "ప్లీజ్ గెటవుట్!" అన్నాడు.

"వెళ్తాను.... మీ కళ్ళపడుట వుండటం అంత కష్టంగావుంటే ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతాను! వెళ్ళేముందు ఓ ప్రక్క అడుగుతాను. జవాబు చెప్తారా?"

"ఏమిటో?"

"నేను చేసిన తప్పేమిటో?"

"ఆ ప్రక్క అడగటానికి సిగ్గులేదూ?"

"ఎందుకు?"

"ఎందుకా? పెళ్ళిముందు విచ్చలవిడిగా తిరిగి.... ఏమీ ఎరుగనట్లు నన్ను మోసంచేసి.... ఇప్పుడు మళ్ళీ వాణ్ని ఇంటికి రప్పించుకుని.... చీ!"

“ఎవరు చెప్పారు మీకివి? బదరీయేనా?”

“ఏం? నువ్వు చెప్పనంతమాత్రాన నిజాలు తెలివా? తప్పులు దాగుతాయా?”

“నేనేతప్ప చేయలేదు. తప్పు అంటే నా దృష్టిలో - తెలిసి కూడనిదని చెయ్యటం ఆప్పట్లో నేను తెలియక చేసిన పొరపాటు అది తెల్లవన్నీ పాలు అనీ, నల్లనివి నీళ్ళని నమ్మే అమాయకత్వం నాది....”

“బరితెగించినవాళ్ళంటే నా కనహ్యాం.”

“ఏది బరితెగించినతన మంటారు? కట్టుకున్న భర్తని గౌరవించటం మనసా-వాదా ఆకనే కావాని - అతనే లోకమని అనుకోవటం. తెగించిన తనమా? మన ఈ చిన్న సంసారం కాంతిసాగరంలా ఉండాలన్నకోవటం బరి తెగించిన లక్షణమా? నీ భర్తవాటిన నిన్ని ఘాతుకాలైనా చేయొచ్చు.... ఆన్న వీరుడికి బుద్ధిచేప్పి బైటికిగెంటటం బరితెగించినతనమా? ఏదీ?”

“నిన్ను నీవు నమర్చించుకోకు.”

“నన్ను నేనే నమర్చించుకోవాలి. ఏ తప్పు చేయనప్పుడు.... ఎవరికీ ఆప చారం తలపెట్టనప్పుడు... ఎవరికీ భయపడను.”

“నువ్వు చెప్పేవన్నీ నిజాంటాయో? నువ్వు వరమ సార్వీమణినంటావు అంతేనా?”

■ గొంతులోని విటకారం కూలంగా గుండెల్లో గుచ్చుకొంది ఉనికి వస్తున్న దుఃఖాన్ని - ఉద్రేకాన్ని - రోషాన్ని అణచుకొంది.

“మిమ్మల్ని నమ్మించాల్సిన ఆవసరం నాకుంది కాదు ఇవన్నీ చెప్తోంది. అరేళ్లు మనం కల్పిస్తున్న దగ్గరితనం నాచేత వాగిస్తోంది. సరే మీరా ఆపో హం మైకంలోనే వుండండి. మిమ్మల్నిక నమ్మించను! విసిగించను!” వెనక్కి తిరిగి ఇవతలికి వచ్చేసింది. కొరి చూస్తూ వుండిపోయాడు.

ఆ మరునాడు ఆతను లేచేసరికి - విపుల సూటోకేస్ కో, పింకిని ఒక్కో వుండుకుని ఆతనికోసమే చూస్తోంది.

“నేను వెళ్తున్నాను!” అంది.

“ఎక్కడికి?”

“ఈ ఇంట్లోనించి ఎక్కడికై నా?”

“అంటే?”

“అవి మీ కనవసరం అనుకుంటాను!”

“ఈ తలవిరుసువల్లే ఇందాకా తెచ్చుకున్నావు!”

“మీకు కలవిరుసు అన్నింటా. నాది ఇది అత్యవిశ్వాసం!”

కొరిందంతా ఆయోమయంగా ఉంది. అతడిట్లాంటి పరిణామం వూహించలేదు. తన పరిణామం విసిరికొట్టిన ఇంటిని ఎంటిపెట్టుకుని బయటకీర్చినా... చూరుపట్టుకుని తేదలకి.... “మీ పాదాలదగ్గర పడివుండనీంది.... మీరు కాదంటే ఇంక నా బ్రతుకేం కాదు... అంటూ విపుల దాపోహమనటం కావాలి. రెండ్రోజులు పెట్టుగా పెడిన దానిని పురిచేతన కాళ్ళపైబడి కన్నీళ్లు కారుస్తుందనుకున్నాడు.

“విపుల వెళ్ళిపోతే.... తనూ.... పింకి.... ఈ ఇల్లు....” అతనికొంచెం గాఢంగా వేసింది.

“ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవటం ఎందుకు?” అన్నాడు.

“ఎందుకు పుండలో అర్థంకాక వెళ్ళిపోతున్నాను. ఇక్కడ నాకు స్థానం లేదు. తెలికాక ఇంకా ఇక్కడే పడిఉండటానికి నునస్కరించక వెళ్ళిపోతున్నాను?”

“జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇకనుంచి బుద్ధిగా పుంటాను. నన్ను ఊహించమని చెబగొచ్చుగా!”

“అదిగితే జరిగిందంతా మానపోతుందా? ఈ క్షమాపణలూ వేదీకోళ్ళూ... నాపై మీకున్న అపోహల్ని-నిందల్ని మాపుతాయా? అప్పుడు నేను పరమ సోద్యమమేనా?”

“నీతో వాదించటానికి నాకు వోపికలేదు!” అన్నారు ముఖం గంట పెట్టుకుని

“ఓపిక లేకపోవటం కాదు. నా ప్రశ్నకు జవాబు మీదగ్గర లేదు!”

“ఈ ప్రశ్నలు.... జవాబులు అనవసరం....”

“నరే!” లేచింది. సూట్ కేస్ తీసుకుంది. పింకి చెయ్యిపట్టుకుంది.

“వెళ్ళటానికే నిశ్చయించుకున్నావా?”

“అంటే మీ నిరాదరణని భరిస్తూ- ఇక్కడే పుంటాననుకున్నారా?”

“మరోసారి ఆలోచించు. మొగుడ్ని కాదనుకున్న ప్రీతి సంఘంలో ఎంక విలక్షణ పుంటుందో నీకూ తెలుసు. అహంకారంతో వెళ్ళిపోతే తర్వాత పశ్చాత్తాపం పడ్రావు!”

అతని వైఖరి, మాటలు అతనిపట్ల మరింత విముఖత్వాన్ని కల్గించినయ్యే.

‘విపులా! నేనే కొందరపడ్డాను. తెలిపి తెలియని వయసులో ఎన్నో పొరపాట్లు చేస్తాడు నునిషి. ఏ బలహీనతలూ లేనివాడు దేవుడేకాని నునిషి కాదు. నాలోమాత్రం బలహీనతలు లేవా? నిన్ను అర్థంచేసుకోగలను. నాకోసం.... పింకి కోసం మనసు మార్చుకో. నువ్వులేని ఇల్లు కళాకాంతులుండవు. నన్ను విడిచి

పోతు! అంటూ ప్రాదేయపడకపోగా బెదిరిస్తున్నాడు. అకారణంగా అనుమానించి అవమానించింది ఆతను. నిజానిజాలు తెల్పుకోకుండా తనతో జీవితాంతం తోడూ... నీడగా నిలిచి కష్టసుఖాల్లో పాలుపంచుకునే అర్థాంగిని అనరానిమాటలన్నాడు. తను శివమాసం చెప్పవద్దనిపోయి తను చెప్పాలిట! నైనా ఆతను లేకపోతే తనకు గౌరవమూ, జీవితమే లేదని ఎంత ధీమాగా అంటున్నాడు!

ఆతనితో పెళ్ళికాకముందు తను జీవించిలేదా? అతనిచేత మెళ్ళో మూడు ముళ్ళూ వేయించుకున్నంతమాత్రాన తనకు జీవితమే లేకుండా పోవాలా? ఆత నెంత అవమానించినా...తిట్టినా...బెదిరించినా ఇదే జీవితం 'అనుకోవాలా?' విషయం హృదయం భగభగా మండసాగింది. ఆతనితో సురొక్కమాట కూడా మట్లాడా లన్నింటలేదు. మానంగా వీధిగుమ్మంవైపు నడవసాగింది.

కొరి ఆ తిరస్కారంతో...రెద్దిపోయి అగ్రహంతో వళ్ళుమరిచిపోయాడు. గబగబా విషుదగ్గరికి నడిచి పింకిని చెయ్యిపట్టి తనవైపు లాక్కున్నాడు.

"పింకి ఇక్కడే వుంటుంది!" అన్నాడు.

"ఇది చాలా అన్యాయం!"

"నువ్వు చేసిన అన్యాయంకంటేనా?"

"తల్లినించి నిద్రను వేరుచేస్తారా?"

"తల్లికంటే.... తండ్రి అవసరమే పిల్లలకెక్కువ."

‘కొరి.... ఎంత కఠినంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు! ఇప్పటికీ నాకు నమ్మకక్యం కావటంలేదు!’

“నన్నిట్లా మార్చింది మవ్వే!”

“ఓను.... మీలో వచ్చే ప్రతి మార్పుకీ కారణం నేనే. అట్లా అనుకుంటే మీకు తృప్తి.... మీ కాళ్ళపట్టుకుని నేను చేసింది తప్పే అని ఒప్పుకుంటే మీ కానందం. అవునా?”

“అవునేమో!”

“పింకిని నాకో రానివ్వండి. అది బెంగపెట్టుకుంటుంది. అడవిల్లకి తల్లి అనవరమే ఎక్కువ.”

“పింకి.... కావాలనుకుంటే.... జరిగినదానికి ఉమాపతి చెప్పి ఇక్కడే వుండిపోవచ్చు.”

పింకి కండ్రిమెడనుదుట్టి ఇద్దరివంకా ఆయోమయంగా చూస్తోంది.

విపుల మనసు రగిలిపోతోంది. ‘ఎంత నిర్ణయం. బాస్టి ఎరగా చూపి... తన అత్తాభిమానాన్ని అణగగొట్టి అతని పాదాక్రమణి చేసుకోవాలని ఎంత తపన!’

“ఇదేనా నిర్ణయం:

“ఆ ప్రశ్న నేను అడుగుతున్నాను:”

చాచి చెప్పకేసి కొట్టాలన్నంత అగ్రహాన్ని ఎట్లాగో విగ్రహించుకుని గిరుక్కున వెనక్కితిరిగి చరచరా బయటకొచ్చింది. వెనకనుంచి పింకి ‘అమ్మా!’ అని పిలుస్తున్నా రక్ష్య పెట్టలేదు.

‘అదనించి మగాడు ప్రేమిని ఈ బలహీనతనే అనరా చేసుకుని ప్రేమ తన గుప్పెట్లో పెట్టుకుని నిస్సహాయుడై చీస్తున్నారు. మమతకు, కరుణకు ప్రతి రూపమైన ప్రేమ ఈ అనుబంధాన్ని జయించలేక - తనలోని వ్యతిరేకమైన భావాన్ని చంపుకుని పురుషుడికి దాసోహమంటోంది. దీన్ని జయించగలిగితే.... ఎంతో వికారప్రసవం.... పట్టదల- ఉత్సాహం వుంటే.... ఎన్నో అవకాశాలు.... ఇల్లు సంసారం, మొగుడు, పిల్లలు.... ఇదే లోకమని.... జన్మకు సార్వకమనీ.... ఇది తప్ప ప్రేమ వేరే గత్యంతరం లేదనీ భావించుకుని బలంగా నమ్మకాన్ని పెంచుకోవటంవల్ల ఎంత కష్టమైనా- నరకమైనా.... జీవచ్ఛవంలా సంసారాన్నే అంటి పెట్టుకుని బ్రతకాలనుకుంటుంది ప్రేమ. ఆ బంధనావలయం దాటి-మనసుని వేరే వ్యావకారపై చుక్కిస్తే నిజమైన జీవితసార్వక్యం ఏవిటో తెలుస్తుంది. ఎందరో సంఘసేవికలు, దయామూర్తులు, త్యాగధనులు తయారవుతారు. మానవసేవలో, తాదీక, పీడిత జనావళి సేవలో అత్యుత్తమిని పొందగలుగుతారు. అప్పుడే ఈ లోకంలో మానవతాదృక్పథం పెరిగి దారుణాలు, హింసాప్రవృత్తి, తగ్గుముఖం పడ్తాయి. తను ఆ ఎత్తుకు ఎదగాలి....’ కళ్ళనించి జారిపడ్తున్న అశ్రువుల్ని తుడుచుకుని.... దూరమౌతున్న వికాశని చూస్తూ దృఢంగా అనుకుంది విపుల. ✕✕

మిసిల్లల్లి ఫిలేనో...

'కెక్సెం'

అండోళన -

కంగారు -

చిరాకు -

సత్యమూర్తికి -

అలోచనలో తల్లి, తల్లికోపాటు ఇంకా
రాని విన్ను....

సత్యమూర్తి బిప్పెక్కి చాలా
రోజులైంది. మూడేళ్ళపైనే అవుతుంది.
మళ్ళీ ఇప్పుడు.... తణుకు.

వాడు పదేళ్ళప్పుడు కాడేపల్లి గూడెం
మేనమామగారింటికి వచ్చాడు చదువు
కునేందుకని. కూలిపని చేసుకునే తల్లిని
విడిచి. తమ వచ్చేదనే కంటే తల్లై
పంపించిందని చెప్పడం నదిలు. అయితే
పెళ్ళించాటన చవటలా బతికే మేన
మామ పెళ్ళాం సరిహాకో సత్యమూర్తిని-
చదువు చెప్పించే వంకనే అయినా-

ఒక పనికుర్రాడిలా తీసుకొచ్చాడు.
ఆ ఇంటి చాకిరీ అంతా వాడే
చేయాలి. అయినా చదువుమీద పట్టుదంతో
తల్లిని పెద్దయి మరిపెట్టారనే కాపత్ర
యంతో స్కూలుకి విడవకుండా వెడుతూ
ఆ ఇంటిచాకిరీ అంతా వాడే చేస్తున్నాడు.

'తణుకె'ళ్ళి మూడేళ్ళయినా ఆ వూరు
ఎలావుందో అన్న అలోచనే లేదు....
తల్లి ఎలావుందో అన్న అలోచనే....
ఆ అలోచన ఇందాక తణుకు నుంచి-
తమ గుడిసెపక్క గుడిసెలో ఉంటున్న
నర్సిగాదొచ్చినప్పట్నుంచి. ఆ నర్సిగాడు
అక్కడ్నుంచి ఊరికే రాలేదు. 'మీ
అమ్మ ఆరోగ్యం ఏమాత్రం బావుండ
లేదు. చావుకి దగ్గర్లో ఉంది' అన్న
దుర్వార్త మోసుకుని మరీ వచ్చాడు. ఆ
వార్త విన్న వెంటనే హోంవర్కు చేసు

కుంటున్నవాడల్లా ఓ కుక్కన లేచి
అత్తయ్య దగ్గరకెళ్ళి తల్లిదగ్గరకెడతావని
చెప్పాడు.

అవిడ వాడివంక చూసింది...

“ఇంతరాత్రి ఎక్కడికి వెడతావ్ —
మీ మామయ్యకూడా లేడు” అని కనురు
కుంది.

ముందు కాస్త తటపటాయించాడు.
కాని తల్లిని చూడాలన్న కోరిక వాణ్ణి
చోట నిలబడనిచ్చింది కాదు.

మళ్ళీ అత్తయ్యదగ్గర కెళ్ళి-

“నే నిప్పుదే వెళ్తాను” నిశ్చయంగా
చెప్పాడు. బహుశా వాడు మేనమామ
ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత ఇదేనేమో
మొదటి సారి అంత బచ్చితంగా
మాట్లాడింది.

అవిడ ముందు ఆశ్చర్యపోయింది —
‘ఏదికింత తెగింపు ఎలా వచ్చిందా’ అని.
ఏమనుకుందో -

“దబ్బులున్నాయా?” అని అడిగింది.

‘నాతగ్గరెక్కడివి?’ అనలేదు. అవిడికి
మరీ కోతం తెప్పించటం వాడికిష్టంలేదు.

తల అడ్డంగా ఊపాడు.

“నా దగ్గర రూపాయ ఉంది. వెళ్ళ
దానికి సరిపోతుందిలే.... వచ్చేటప్పుడు
మీ అమ్మనడిగి తెచ్చుకో....”

అలాగే అని ఆ రూపాయి తీసుకుని
కళ్ళకద్దుకుని మరీ బస్టాండుకు వచ్చాడు.

బస్టాండుకి వాడొచ్చాడు కాని -

తణుకుళ్ళే బిన్నుమాత్రం లేదు.

ఎవరో అడిగితే ‘పాసింజర్
బిన్నుంది, రావాలి’ అన్నాడు.

అమాట విని అరగంతైంది.

అయినా ఆ బిన్ను రాలేదు.

జారిపోతున్న నిక్కరుని పైకి
లాక్కున్నాడు. శేబులో ఉన్న రూపాయి
తాగ్రతగ ఉందో లేదో చూసుకున్నాడు.
అంతలో అక్కడున్న వాళ్ళల్లో
కదలిక:

‘బిన్ను వస్తోందన్నమాట — తణు
కెళ్ళే సరికి పడి దాటిపోతుందేమో’
అనుకున్నాడు.

అనలే పెద్దవైన కళ్ళని మరీ పెద్దవి
చేసుకుని చూశాడు. ఆ వచ్చేడి తణుకు
వెళ్ళే బిన్నే!

రోగంకో బాదపడుతున్న మనిషిలా
వచ్చిందా బిన్ను.

బిన్ను అగగానే జనం రోసుకుంటూ..

‘ఏళ్ళంతా ‘క్యూ’ ఎందుకు పాటించ
చరో’ అనుకున్నాడు తన క్లాసు పుస్త
కాలలో చదువుకున్నది జ్ఞాపకం వచ్చి.

వాడికి తెలిదు - వాళ్ళలో చదువుకోని
వాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారని. అంతేకాదు
చదువుకున్న మూర్ఖులు కూడా ఉన్నారని.

రోసుకుని రొక్కుకుని - ఉన్నత
తక్కువమందే అయినా జనం బిన్ను
ఎక్కారు.

తనూ చివరగా ఎక్కారు.

కాస్త ముందు కెళ్ళాడు. నీటు
ఎక్కడా ఖాళీగా లేదు. కద్దీ పట్టుకు

నిలిబడ్డాడు. ఓ చేత్తో ఎక్కరు జేబుకూడా
తాగ్రతగా పట్టుకున్నాడు - రూపాయి
పదిపొతుందేమో అన్న భయాన్ని
మనసునుండి ఆకచేతివరకు పాకింది.

ఆ రూపాయితెంత విలువుందో నాటికి
తెలుసు - అదే తనవి తన తల్లిదగ్గరకు
చేర్చేడి.

బస్సు నడుస్తోంది.

కండక్టర్ తన ద్యూటీలో....

దబ్బులు తీసుకుంటూ ... టికెట్లు
పంచీస్తూ కొంతమందికి చిల్లర

ఇస్తూ.... కొంతమందికి ఇవ్వక....

బస్సు అగింది - అవి ప్లేటీకాదు—
ఊరుచివర — బస్సులోని పాసింజర్లు
అందరికీ టికెట్లు ఇవ్వనిదే అక్కర్లుండి
కదల్చాకీ వీలలేదు.

“టికెట్లు అందరూ తీసుకోవాలి
ముందు చెకింగ్ వుంది.... టికెట్లుకూడా
తాగ్రతగా ఉంచుకోవాలి....” కండక్టర్
ఆరుస్తూ ముందుకొస్తున్నాడు.

“కణాక్కి ఓ అరటికెట్ ఇవ్వండి”
రూపాయి కండక్టర్ చేతిలో పెట్టాడు.

“అరటికెట్టా!” వాడి వయసును అంచనాపేస్తూ అడిగింది.

“అవునండీ....”

“ఎన్నేళ్ళు?”

“పద్మాచ. గు”

“పద్మాచుగా?” రెట్టించాడు.

“అవునండీ.”

“అయితే ఇంకా డెబ్బై పైసలివ్వు - వీళ్ళ పురటికెట్.”

“పుల్లా?” కంగారు పడ్డాడు.

“అవును - వన్నెండు చాటితే పుల్లే” విసుగ్గా అన్నాడు కండక్టర్ చిల్లర ఇమ్మన్నట్లుగా.

సత్యమూర్తికి ఏంకోచలేదు. తేబులో ఇంకొక్క పైసా కూడా లేదు. ఇప్పుడెలా?

అత్యయమీద నివారకమైన కోపం వచ్చింది. ఏం చేయగలను. ఇప్పుడేం చేయాలో అర్థం కావలసిలేదు. చావు బతుకుల్లో ఉన్న తల్లి జ్ఞాపకం వస్తోంది.

“డబ్బులేవండీ” దీ పం గా అన్నాడు.

కండక్టర్ కేం జారి కలగలేదు. అతని కిటువంటివన్నీ మూమూలే. రూపాయి వెనక్కి ఇచ్చేస్తూ - “డబ్బులేకపోతే దిగి వెనక్కెళ్ళు” అని ముందుకు నడిచాడు మిగిలినవాళ్ళకి టికెట్లు ఇవ్వడానికి.

సత్యమూర్తి పరిస్థితి అయోమయం..

అందరికీ టికెట్స్ ఇవ్వడం అయ్యాక

వీట్లో కూర్చోబోతున్న కండక్టర్ కి ‘కుర్రాడే స గతి’ జ్ఞాపకమొచ్చింది.

“ఇంకా నింబిడి ఉన్నావేంటి?” అన్నాడు. అలా అడగటంతో సత్యమూర్తి బస్సులో ఉన్న చాలామందిని అకర్షించాడు.

సత్యమూర్తిని ఇందాకట్టుంచి గమనిస్తున్న ఓ పాసింజర్ -

“కుర్రాడే కదా పొపిండి అరటికెట్ ఇచ్చేయండి” అన్నాడు.

“మామూలుగా అయితే ఇచ్చేవాడే - పైస చెకింగ్ ఉందని తెల్పింది.”

“చెకింగ్ కి వచ్చినప్పుడు అడిగితే ‘వన్నెందేళ్ళు’ అని చెప్పమనండి” మళ్ళీ ఆ పాసింజరే అన్నాడు.

“సరే! ఇంగ్ అబ్బాయ్, వీళ్ళ టికెట్స్ ఇస్తానుగాని ఎవరైనా అడిగితే ‘వన్నెందేళ్ళు’ అని చెప్పాలి. సరేనా” అన్నాడు కండక్టర్.

“అలాగేనండీ - అలాగే చెప్తా” అని అనందంగా తల ఊపలేదు.

“నేను చెప్పనండి” అన్నాడు.

“ఏం?”

“నాకు పద్మాచుగైతే వన్నెందని ఎందుకు చెప్పాలి?”

“వీ దగ్గర డబ్బులేవుగా అందుకని”

“నే నబద్ధం అడను” చాలా

విక్కుచ్చిగా చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

“అబ్బ! దిగాడండి సత్యమూర్తి

శృంగుడు" ఓ పాసింజర్ హాళనగా అన్నాడు.

ఆ మాటకి బాధ కలిగింది వాడికి— ఆతనివైపు సూటిగా చూశాడు. 'నేను సత్యహరిశృంగుడ్ని కాదుగాని నా పేరు సత్యమూర్తి' అని చెప్పాలనిపించింది. కాని చెప్పలేదు.

"ఇడిగో ఆ బ్లాయ్ చిన్నబద్ధం అదవయ్యా కుర్రంగా నువ్వు తణుకెళ్ళి పోవచ్చు లేకపోతే ఇక్కడే దిగి ఈ చీకట్లో వెనక్కి వెళ్ళాలి" ఓ 'బద్ధరు చొక్కా'వాణ్ని తెలిపింది అబద్ధమాడించాలనుకుంది.

వాడికి వెనక్కి వెళ్ళడానికి బాధలేదు. 'తల్లిని తొందరగా చూడాలన్న కోరిక తీరదా' అని బాధ.... కాని సత్యహరి శృంగుడు కదా, గాంధీ జీవిత చరిత్ర చదువుకున్న వాడు జీవితంలో అబద్ధం అడకుండా బతకాలని ఎప్పుడో నిశ్చయించుకున్నాడు— తల్లి మీద ఒట్టువేసు

కున్నాడు. అందుకే అబద్ధం అడటం ఇష్టంలేదు.

"ఏరా ఏంటి గొడవ.... అంస్యమవుతోంది" రైల్వే వరు చిరాకుపడతూ కండక్టర్ని కంంగారుపెట్టాడు.

"ఇడిగో అబ్బాయ్ నువ్వుదిగు, బస్సు వెళ్తోంది" కండక్టరుకి మహా కోపంగా ఉంది. 'అరే పోవీలే కుర్రాడు— డబ్బులేవు' అని ఓ చిన్న అబద్ధం అడమంటే 'అబ్బే' అంటాడా.... ఇదంతా తనకోసమా వాడికోసమా అని కోపంగా ఉన్నారు.

"అక్కర్లేదు ఆలాగే చెప్తారేండి — ఎవరైనా వస్తే...." అన్నాడు ఆ బద్ధరు వాడా.

"క్షమించండి.... నేను చెప్పను...." నలుగురయిదుగురు పాసింజర్లు వాడికి వచ్చుచెప్పడానికి ప్రయత్నించారు కాని వారు వివరేదు.

"బాబూ వీకో నమస్కారం: నువ్వు

అబద్ధం చెప్పవక్కర్లేదు గాని బస్సు దిగుతావా" కండ్లక్టర్లో సహనం చచ్చి పోయింది.

కాని వాడు బస్సు దిగలేదు.

వాడి మెదడులో ఏదో అలోచన!

"రూపాయ్ టికెట్ ఇవ్వండి. ఎంత వరుకూ అయితే ఆంతవరకు."

"సరే 'దువ్వ'లో దిగు అని కండెక్టర్ టికెట్ ఇచ్చి 'రైడ్' చెప్పి వెళ్ళి తన స్టీల్స్ కూర్చున్నాడు - హాయిగా. అతనికి 'వెధన గొతవ' వదిలివేందుకు కాస్త చిరాకు తగ్గింది.

సత్యమూర్తి మూర్ఖత్వానికి కొంత మంది నవ్వుతున్నారు. వాచిచేత అబద్ధం చెప్పించలేనందుకు కొంతమంది అవమానం పీయ్యారు.

ఓ పదిహేను నిమిషాల అనంతరం-

బస్సు 'దువ్వ'లో అగింది. కొంత మంది దిగారు.

సత్యమూర్తి కూడా బస్సు దిగడానికి కదిలాడు.

అందులో ఎవరో అన్నారు-

"సత్యహరికృండుడి తమ్ముడు దిగుతున్నాడో!"

వాడు వెనక్కి తిరిగాడు-

"అయ్యో నన్నేమన్నా బాధపడను. మాకు చదువునేర్చే గురువులు అసత్య మాడరాదని చెప్తుంటారు. మీరేమో ఇక్కడ కేవలం దెబ్బ పైసలు కోసం నన్ను అబద్ధమాడమన్నారు. మీ ఇంట్లో

పిల్లలను కూడా ఇలానే బ్రోత్సహిస్తూంటారా?"

చెక్కున కొరడాతో కొట్టినట్లు నిపించి ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఇండాక వాడితో అబద్ధం చెప్పించడానికి ప్రయత్నించినవాళ్ళు.

అలా సూటిగా ప్రశ్నించి వాళ్ళ సమాధానం కోసంగాని నిశ్శబ్దమై వాడే చూస్తన్న ముఖంమగాని వాడు చూడలేదు. బస్సు దిగారు.

బస్సులో ఓ మూల కూర్చుని నిర్లిప్తంగా గమనిస్తున్న ఓ వ్యక్తికి అకుర్రాడిని చూస్తే బాధ కలిగింది.

'అ కుర్రాడితెంత అవసరమో తలుకు వెళ్ళడం. మరిక్కడ దిగుతున్నాడు. ఇక్కడుంచి ఎలా వెళ్తాడో' అనుకున్నాడు. అంతలోనే అతనికి 'బస్సులో వాళ్ళు ఎంత తప్పు చేశారో' అని అనిపించింది. గజక్కువ జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు ఖాళీ జేబు వెక్కిరించింది.

'హం.... తనూ అంతే.... టికెట్ కి సరిపడా డబ్బులున్నాయి కాకపోతే అని టికెట్ రూపంలోకి మారిపోయాయి.'

అదేకాదు ఇంకోటి కూడా అనుకున్నాడు.

'బస్సులో వాళ్ళంతా అతనిచేత బలవంతంగా నైనా అబద్ధమాడించడానికి ప్రయత్నం చేశారు కాని అతనికి మిగిలిన దెబ్బపైసలు ఇచ్చి పుల్ టికెట్ తీయించే ప్రయత్నం మాత్రం చేశారుకారు. తలో అయిదు పైసలిచ్చినా

వరిపోయేది, ఎంత దారుణం! ఒక ఆశయం కోసం కష్టానికైనా సిద్ధపడిన మనిషికి అందులోమా ఓ కుర్రవాడికి - కోర్కెలు నివ్వవలసిందిపోయి ఆకన్న తిరోగమనం పట్టించడానికి ప్రయత్నం! ఎంత అమానుషత్వం!....

బిస్సుదిగి వెళ్ళిపోతున్న 'సత్యమూర్తి'ని పూస్తండిపోయాడు ఆ విరువోగి పాపింజర్.

బిస్సు ముందుకు కడిలింది-అన్యాయం న్యాయాన్ని తాత్కాలికంగా జయించి నట్లు.

ఓటర్ని నడ్డేట ముంచేసి వెళ్ళిపోయే రాజకీయ నాయకుడిలా వెళ్ళిపోకోంది బిస్సు.

కాని—

సత్యమూర్తి మాత్రం....

అంత చీకటిలో.... ఒక్కడూ....

మానవత్వాన్ని మరచిపోయి దాన వత్సం మత్తులో తోగుతున్న వ్యవస్థ గుండెంటింది నడుస్తున్న వాడిలా వెళ్తున్నాడు.

గాంధీగారి చేతికర్రని చివర తనూ వట్టుకుని ఆయన్ను నడిపించిన కుర్రాడిలా నడుస్తున్నాడు.

"అమ్మ ఎలా వుందో...."

కల్లి ఆలోచన వాడిని వదలబంలేదు. ఇంకా ఏదెనిమిది కిలోమీటర్లు సడవాలి, అప్పుడుగాని కల్లిని తన కళ్ళకో చూసుకోలేదు.

అంతలో....

గాంధీ, హరిశ్చంద్రుడు జ్ఞాపకం వచ్చారు.

వాళ్ళ జీవితంలో ఎన్ని చేదు అనుభవాలు.... కష్టాలు.... సష్టాలు....

తన కష్టం ఒక లెక్కా....

ఆ ఆలోచన తృప్తి నిచ్చింది.

ఆ తృప్తితోనే వాడు ముందుకు నడుస్తున్నాడు—

— కుక్క కుసిద్ధం అమానుషత్వం, అరాచకత్వం అన్యాయం ఆక్రమం నీతి రాహిత్యంకో వరిగిపోతున్న వర్తమానం చీకటిలోంచి దేదీప్యమానంగా వెలుగు తుండనుకునే భవిష్యత్‌లోకి ఆళో నడిచే మునిలా.

వలస చిహ్నం

“అయ్యోరయ్యోయోత్తుండ్ర, లే రాగొద్ద
కొడకా!”

“మాళ్ళేదులే మావా, లేత్తినిగా!”

“దండాలోందయ్యోయూ! దండా
లయ్యూ!”

“చిరంతన! సునీతన!”

సుందరామసిద్ధాంతులవారు తమ
అరుదకాద్దాల జీవితంలో అశీర్వదించటమే
తప్ప ప్రతినమస్కారం ఎరుగరు.

కోకపల్లెలో తరతరాలనుండే స్థిర
నివాసం. తూర్పున పల్లెకొండలు.
తూర్పునుండి ఉత్తరదిశాభిముఖంగా తిరిగి
పడమటికి పారే కుముద్వతీ నదీతీరం.
ఎక్కడా మీదులేని బంగారుపండే
మాగాణం. ఎన్నడో కుకువంక
రాజులు వైదికబ్రాహ్మణ్యంవల్లిన అగ్ర
హారం కోకపల్లె.

జ్యోతిష సిద్ధాంతులూ, వంశాంగ
కర్తలూ, పౌరోహితులూ సామాన్య
కాసుదోగవై దారదత్తం చేయబడిన
గ్రామం; కొండకొండుల్లో అందంగా

నిలచిన పల్లె ఆది.

అనే యిళ్ళు, అనే బొలాయి, అనే
వరసలూ మర్యాదలు.

మనుషుల ఆకారాల్లోగానీ, మాటల్లో
గానీ తేడా రాలేదు. ఊళ్ళోకి అంతగా
బస్తీ నాగరి త తలమూర్చలేదు

అయినా కాలం మారుతూ తన ప్రభా
వాన్ని ప్రవరించే గుణం మానుకోలేదు.
అ పరిణామం కోకపల్లె మీదా ప్రవరించ
సాగింది.

ఊరేమీ మారదలచుకోలేదు; జనమూ
మారదలచలేదు.

కానీ జనం మనస్సులలో మార్పు
ప్రవర్తనలో మార్పు వచ్చేస్తూంది.
రాజులూ రాజ్యాలు పోయాయి; జమీం
దారీలూ ఇనాములూ అంతరించాయి.
అగ్రహారాలూ హరించుకుపోయాయి;
తెల్లదొరల పరిపాలన తొంగిపూచింది.
ఇంగ్లీషునీ, కాపీనీ పల్లెలకి దిగుమతి
చేసింది.

కోకపల్లె ఒకానొకనాడు అగ్రహారం;

ఆ ఊళ్ళో పొలాలన్నీ వైదికులవే. ఆయితే బాపనపేద్యమైపోయింది. బొర్రలు పెంచుకున్న ఛాందస వైదికుల పోమరికనానికి భేషణానికి పొలాలు, హలాలు గలవారి బలాలకు దళిరయ్యాయి. నేతులమూతులు తుడుచుకున్నచోట చేతులువాది యాచించను మనసురాక చిన్నగా, నన్నబద్ధ విప్రకుటుంబాలు తరలిపోయాయి కొన్ని. కన్న ఊరునీ ఉన్న లంకంక కొంపనీ నదలుకోలేక, యావనాదైన్యం ప్రకటించుకోనూలేక, గుంభనగా ఆకలితో ఆలమటించి భవనాలనే సమాధులుగా చేసుకున్నారు కొందరు.

పొలాలు పోయాక, కొంపలు కూలాక, బ్రతువుతెరువుకోసం బద్ధకం పడటాకోక తప్పనిసరై నడుంపందిన ఒకే ఒక కుటుంబం తోకవల్లెలో సిద్ధాంతుల వారిదే. ఆ మొత్తంపల్లెకు, కరెటు కూడా వచ్చిన కొత్తకాలానికి ఒకే ఒక వైదికకుటుంబం మిగిలిపోయింది. ఆ కుటుంబానికి పెద్దదిక్కుగా సుందరామ సిద్ధాంతు మిగిలారు.

రైతులు కొత్త మిద్దెలు కట్టుకోక పోయినా ఉన్న మిద్దెలనే బాగుచేసు కున్నారు. సుందరంగా ఆలంకరించు కున్నారు. కరెంటు వేసుకున్నారు.

ఊరిబయట మాలనాడలో కొన్ని నిధుపేద కుటీరాలూ, ఊరిమర్మ సిద్ధాంతులవారి యింటికి మాత్రమే కరెంటు

నోచుకాలెదు.

సిద్ధాంతులవారిల్లు కూడా ఒకానొకనాటి పాతవైభవాన్ని తరించుస్తూ మొగసారి అరుగులతో, నగిషీలు చెక్కిన పెద్దపెద్ద స్తంభాలతో, ద్వారబంధాలతో, ఎర్రమట్టి వేద్యాలతో, గంభీరంగా ఆవుపిస్తూనే ఉన్నా, దానికి శతాబ్దాలవార్ధక్యం వచ్చిందని చూడగానే తెలిసేలా అరుగులు కూలుతూ, స్తంభాలు పేడులేస్తూ ఆవుపించసాగాయి.

లంకంక భవనంలో ఓనీదంత బరిగం. అందరూ దిట్టంగా పీకరిదాకాలాగే వయసువారే. తరిచెడిన ఆక్కగరూ, వడినటా కూడా. వారి బడద్దాయి సంతానమూ; ముసలావిక కల్లి; సిద్ధాంతులవారి సంతానమే అధికం. ఆయన కున్న అష్టసంతానంలో ఒకరే కుమారుడు; ఎడిగిన అడవిల్లరివృటికే నలుగురున్నారు.

సంవత్సరం పొడుగునా ఉండే వైదికమూ; ఎంతమంది ప్రకాశాలు, నోములూ ఎల్లవేళలా చేసుకుంటూ ఉంటారు; తన కడుపు నిండేందుకీ, ఇల్లు గడిచేందుకీ ప్రతిరోజూ ఎవడింట్లోనూ ఏదో శ్రాద్ధమో, దివసాలో, వివాహాలో జరుగలనుకునే అవివేకి కాదు సిద్ధాంతి.

అందుకే ఎంత ఎగోసి గనపెట్టి రెడుచేతులా అర్జిస్తూనే ఉన్నట్లు కనిపించినా ఒక్కోమారు ఓ చిటికెడు

నక్కానికి వదిలైనది రొమ్మిన ఉండని దినలే తానీ.

ఎంత కష్టపడ్డా దూడనోటికి గడ్డి అందించినట్లులా ఇంటిల్లిపాది రెండు పూట్లా తింగితే ఆరకొరగా సరిపోయేది.

కోకనరైలో సిద్ధాంతులవారు జీవితం కోసం పరుగురెత్తటమే సరిపోయేదిగా కనిపించేది ఎవరికైనా.

చుట్టుప్రక్కల ఎక్కడ ఏ విరమైన క్రొత్తస్పృహ కాల్కాలు జరిగినా, దేవాలయ ప్రతిష్ఠాదికాల్కాలు జరిగినా, ఏ యజ్ఞమో, అలాంటిదో ఏదీ జరిగినా జరపాలన్నా ముహూర్త నిర్ణయం మొదలు పూర్తి నిర్వహించే వరకూ సిద్ధాంతులవా రుండాలిందే.

అయినా తీరా సంభావనవడ్తో, దాన ధర్మాదులవడ్తో సిద్ధాంతులవారు చాలా మొహమాటం వెలిబుచ్చేవాడు కావటం వల్ల, అది అటుసుగా తీసుకొని వారి కుదాకత్తిని పొగిడి చేతిలో ఏదో కాస్త తగలేసేవారు. అదే వదిలేయగా భావించి దొరికిన కాసిన్న వియ్యం లేట్నూ బత్తెంకోనే యింటికి చేరేవారు.

ఏళ్ళు గడిచేకొండి. పెరటివైపునుండి యిల్లు వదిపోతూ వచ్చేకొండి, ముందు ముందుకు జరిగి చివరకు ఆరుగులకు తడితలు కట్టుకుని నివసింపసాగారు సిద్ధాంతులవారు.

పదిపోయిన భాగాన్ని సరిజేసుకునే ప్రోమత యేదీ:

గడచిపోయిన కాలం ఎలా సాగింది? సిద్ధాంతులవారికి అదే ప్రశ్న. ఆ ప్రశ్న వేసుకున్నప్పుడల్లా ఒక సంఘటన గుర్తు వచ్చేది ఆయనకి:

భాగా చిన్నతనం. బహుశా తనకి పదివదిరెండేళ్ళ వయసు. పెరట్లో పెద్ద బాదం చెట్టు ఉండేది. బావి ప్రక్కగానే. అల్లంతదూరాన ఓ పసుల కొట్టంకూడా. ఒకమారు గాలివానా రావటంతో అంతలావు బాదంచెట్టూ వెళ్ వెళ్ మని విరిగి పూలింది.

బావిచుట్టూ గోడలు కూలిపట్టమే కాకుండా అవులమంచిన కొట్టమూ నేల కరిచింది. అప్పురెట్లో బ్రతికి బయట వడ్డాయి.

“ఉరేయి! పెద్దన్న! ఆ బావి, కొట్టం సంగతి కాస్త చూడరా!” అంటూ సిద్ధాంతులవారి తండ్రిగారు అడేకించారు పెద్దన్నని.

ఆ పెద్దన్న ఆ గ్రామంలో అనాటికి ధనిక భూస్వామిగా పేరున్న పెద్దిరెడ్డి గారు. అయినా తన తండ్రికి ‘ఉరేయి పెద్దన్నే!’

“అల్లాగేనండయ్యవారూ!” అని గంగిరెడ్డలా విషయంగా తబాపి, ఆ తర్వాత రెండ్రోజుల్లోనే బాగుచేయించారు పెద్దన్న.

తన యజమానధర్మం పరిపాలనాది కారం చేపట్టిన తొలిపినాల్లో కూడా తన

ఒరేయ్! ఈసారి
పరీక్ష బాగావ్వండి!

చూడ్డం! ఫోటో చూడ్డం!

ప్రతిష్ట

కండ్రిమాట కిచ్చినంత విలువే యిచ్చే వారు. అనాటికి తనది చాలా యావన ప్రాయం! ఇంత అమభవమైనా పాండిత్యమైనా లేదు ఎందులోనూ.

ఈనాడేమయింది? తనకు వయసుతో పాటు, అమభవమూ తెలివితేటలూ పెరిగాయి. తనలోని పెద్దరికం అచ్చుపోసి నట్లుగా అందరికీ అవుపిస్తూనే ఉంది.

మరి ఈనాడే రైతునీ, కాస్త బాగా ధబ్బుస్థుడిరిం ఉన్న అసామినీ పిలిచి ఇల్లు కూలిపోతున్న సంగతి గురించి అడిగితే ఏమంటున్నారు:

“అంత శ్రమెందుకు సామీ: రిపేరీ కమ్ బియ్యం కోత్రయిల్లే ఏసుకోవచ్చు! ధరకిచ్చి వేయండి! మరొయిల్లు అందంగా కట్టుకోవచ్చు” అన్నార కొందరు.

“వలనా కల్లంలో కాస్త స్థలం యిస్తా నయ్యవారు! అక్కడో చిన్న మిద్దె వేసుకుందురుగానీ, యిది నాకిచ్చే

యండి” అన్నారెంకొందరు!

“నర్లేందయ్యవారు! మనుమర్ని పంపిస్తాం! కట్టించిస్తాం! మీరు కట్టుకోండి! పైకం మేం చూస్తాంలేండి” వంటి మాటలు ఉదారంగా యెవరూ అనటంలేదు.

సిద్ధాంతులవారిలో ఏ లోపమూ లేదు. తాత కండ్రులు బ్రతికున్నవాళ్ళలో ఏ అచారం, నియమం, నీతి కట్టబాట్లతో మెరిగడో ఈనాటికి అదేవద్దతి అయినది నిత్యకృత్యాలలో కానీ కట్టుబాట్లలో కానీ అవగింజంత మార్పులేదు. అదే గంభీరాకారం! అదే వికారమైన మడురూ. విభూషితేణిలూ, చెవులకు బంగారు కుండలాలు. గోష్పాదమంత పిరికా. మెడలో రుద్రాక్షమాలయ. నొవట కుంకుమబొట్టూ, వెడల్పుయిన కాళ్ళూ. పెద్ద చెవులూ, బిలిష్టమైన భుజదండాలూ, చేతులకు తామ్రకడియాల. అశాసు

బాహువు, స్ఫురద్రూపం చూడగానే
ఎవరైనా నమస్కారం చేయాలనిపించే
తీసి. చేతిలో ఓ బొమ్మకర్ర. కాళ్ళకి
చమడాలు. నడస్తున్నా, కూచున్నా.
మాటాడినా ఆదో గాంధీర్యం.

అనాదూ అదే! ఇప్పటికీ అదే.
అక్కతిలోనూ, ప్రభృతిలోనూ.

అయినా హుతోన్న యిల్లు కప్పకో
లేకపోతున్నాడు.

ఎదిగివున్న అమ్మాయిరికి పెళ్ళిళ్ళు
చేయలేకపోతున్నాడు.

అదాయం లేదా? ఎక్కడుండని
ఎంత వుంటుందని? వచ్చేదంతా భుక్తికే
పరిపోయేనే.

తనలో మార్చేమీ రాలేదు. మరి వల్లె
జనంలో ఏమిటి మార్పు? ఎందుకీ మార్పు?
అదే సిద్ధాంతులవారి అవేదన.

అయిన బయటపడదు. అంతర్మధనం
నిరంతరం ఆతఃతో పుర్వత చేస్తూనే
ఉంటుంది.

పంటల్లో నీళ్ళమోసే వేధవే అయినా,
పప్పుగరిచే మోసే గాడిదయినా
అమ్మాయితో పెళ్ళి అవగానే అందరి
మెక్కి అంతాయితాకాని కట్నమూ,
లాంచనలు ఆడుగుతాను.

మంత్రపుష్పం చెప్పటం రాని
అప్రాచ్యుడూ, సంద్యవదలిత శ్రావ్యుడూ
సమారాధనల భోజనానికి చెబు సంకన
బెట్టి నడిచే గొప్పదరిద్రుడూ కూడా
హిరణ్యాక్షులారే కోరుతాడు.

ఇక మంచి వైదిక కుటుంబానికో,
చక్కగా చదువుకొని ఏ బేంకులో
ఉద్యోగమో చేసుకుంటున్న వాడికో
యిద్దామూ అనుకుంటే ఆక్కడి కట్న
కానుకల కొర్రెం హిమాలయాలు కానీ
జన్మ తెక్కలేదు.

ఏంచేయాలో తోచని పరిస్థితులలో,
తన అంతర్మధనాన్ని బయటికి పొక్కు
నీయకుండా ఆలాగే కాలం గడపుకు
వస్తున్నారు సిద్ధాంతి.

అషాఢమాసం వచ్చింది. శూన్య
మాసం! ఏ కార్యాలూ ఉండని కాలం!
ఆ నెలంతా గడపటం కష్టమే. వర్షాలూ
బాగా మొదలయాయి. మునురు పట్టింది.
పెద్ద పెనుగాలులతో వర్షాలు విసురు
తున్నాయి. ఆరుషలకు కట్టిన తడికలు
వర్షాన్ని అపలేకపోతున్నాయి. ఏకంగా
అరుగులవిండా వీళ్ళే ప్రక్కచుట్టలూ,
గుడ్డల మాటలూ కాస్తోహస్తో పెద్ద
గంపలలో నిర్వచేసుకున్న ధన్యం
తడిసిపోసాగింది. అన్నిటిమీదా అన్నీ
కప్పకూన్న తడిపేపోతున్నాయి. పైగా
బహు పాత మిడ్డె. పైన మట్టికప్ప.
ఎలుకలు క్రవ్విన రంధ్రాలుంటుం వల్ల
మిడ్డె కారపాగింది.

సిద్ధాంతులవారూ, అయిన ధర్మపత్ని,
పిల్లలూ, చెల్లెలూ. వడినలూ అందరూ
అన్నిరకాల కాపశ్రయపడుకూన్నా లాభం
లేకపోయింది. మరి ముఖ్యంగా సిద్ధాంతికి
ఆతని, తల్లి పరిస్థితి హృదయాన్ని

రంపంతోకోపేలా బాధపెట్టింది. జోలె అయిన కుక్కిమంచం మీద, దాదాపూ తడిసి వణకిపోతూ ముడుచుకొని పడుకు వణికిపోతూ ముడుచుకొని పడుకునుంది. నోరెత్తి ఒక్కమాటా అనటంలేదు మహాకర్మి.

సిద్ధాంతి కళ్ళల్లో పీరుతిరిగాయి.

‘ఏమిటి తన బ్రతుకు వేదం కొట్టిన పిండి: వైదిక లౌకిక కర్మకాండల్లో తనను మీరినవాడు లేడు. జాతకనిర్ణయం, ముహూర్తనిర్ణయం, పర్వసందేహం నివృత్తి వాదంలో తన మాటే వేద వాక్యం: ఏ వనైనా శ్రౌత సంబంధి నిరాఘటంగా చేయించగలడు: కానీ ఒక్కటే చాకకావటం లేదు. అదే బ్రతగ్గంగటం: ఏమిటి తనలో లోపం?’

తల్లివైపు చూచాడు, అందరివైపు చూచాడు. అందరూ తడిశారు. ఈడురు గాలురుకు అందరూ వణకిపోతున్నారు. అమ్మ మరీ ఊగిపోతోంది.

“నా....య....నా: సుందర్రామా.” అందొక్కమాట, అప్పుడు, వణకుతూ.

“అమ్మా! ఉన్నానే” అనుకుంటూ పరుగున తల్లిమంచంవద్దకు పోయాడు. తానరవయ్యేళ్ళయినా, తల్లికి తాను కొడుకే: తల్లి శరీరానికి తన మీడి కాలవ నిండా కప్పేడు:

“జిల్లుపడకుండా మీరంతా అమ్మకు చుట్టూ నిలవండి: ఇప్పుడే వస్తా” నంటూ మూల దండేనికి గుడ్డలో చుట్టివుంచిన

పాకగొడుగు తీసుకున్నాడు.

“గాలి.... వర్షమూనండీ!” తార్య అంది:

“తెలుసు” అంటూ మరో నెల్లా మీద కప్పకొని అరుగుదిగి బయటికి వచ్చాడు సిద్ధాంతి.

హోదన గాలి. మోకాళ్ళలోతు బురద నీరు. పైన విపరీతమైన వర్షం. గొడుగు నిలిచేలా లేదు. మెలికలు తిరిగిపోతోంది గొడుగు. పుల్లలు విరిగాయి. గుడ్డ రెప రెపలాడిపోతోంది.. సిద్ధాంతి తవ్వికడిసి పోతున్నాడు. గాలి విసురుతో ఒకటి రెండూమార్లు బురదనెరిపేద క్రిందా పడ్డాడు. మోకాలో మోచేయో చిట్లంది. ఎర్రని నెత్తురు చిమ్మింది.

దేనినీ లెక్కంచలేదు సిద్ధాంతి. గొడుగు వినరి గిరివాచేశాడు. అపర చాణక్యల్లా అవేశంతో ముందుకు నడి చాడు. సరాసరి ఓ పెద్ద భూస్వామి యింటిముంగిట్లోకి నడిని భూనభోంక రాళాలూ బ్రద్దలయేలా గర్జించిన ఉరుములా “రెడ్డి!” అంటూ కేకవేశాడు.

పెద్దిరెడ్డి కుమారుడు చిన్నప్పరెడ్డి బయటికి వచ్చారు. తప్పకడిసిపోయిన అయ్యవారిని చూచి, ఆయన వదనంలో కోపం చూచి..అడిరిపోయాడు.

“నమస్కారం అయ్యగారికి: తడిసి వచ్చారు. ఇలా రండి స్వామీ లోనికి!” అంటూ సాదరంగా వివరంగా అప్య నిండాడు చిన్నప్పరెడ్డి.

“సాసా! మీరువారో కొత్త ఉపయోగం తీసుకురా” అని కూతుర్ని పురమాయించి ఎంతో వివరముగా తం తుడుచుకొనుచు జరిగింది.

“చిత్రీ కేలేదా ఆయ్యనాదూ ఇంత వానలో....” అడగబోయి అగాడు రెడ్డి.

“అవసరమయ్యా చిన్నప్పా! వర్షం చూడు. నా యిల్లేమియిల్లు! పైన పొటుకు. అన్నిపైపులనుండి జల్లు. వర్షంమంతా నా యిల్లోనే. ముసిలామే తడిసిపోతోంది. మరి తలదాచుకోవాలి కదా!” సిద్ధాంతులవారి పొడిపొడిమాటలలోనే చిన్నప్పకు అంతా తోడపడింది.

“నాగన్నా! నాగన్నా!” కేకవేశాడు.

“వస్తావా!” అంటూ గానగాడు నాగన్న వచ్చాడు. అయ్యవారిని చూడగానే ‘దండాయోగ్గు!’ అన్నాడు.

“నువీధివా!” అన్నాడు సిద్ధాంతి.

“జల్లబండి నీవు కట్టుకు ఆయ్య వారింటికి పో! తాడుపట్టలా వేసుకుపో. మామూలుబండి కట్టి వెళుకట్టి తీసుకుపో. ఆ రాముణ్ణి, ఎల్లొణ్ణి పిలుచుకుపో. ఆయ్య వారి యిల్లు కాళీవేయించి, అమ్మయ్యగారిని అందరినీ మన పడమటింటి వసారా బావుండి కదా, కటాం జవమూ తలుపులూ అక్కడ చేర్చు. వెళ్ళు! త్వరగా! ఈ గొడుగు తీసుకు వెళ్ళండి ఆయ్య వారూ!” చిన్నప్ప అందించాడో కొత్తగొడుగు.

అదీ అగడవి తెలుసు సిద్ధాంతుల

వారికి. ఇచ్చినప్పుడు పుచ్చుకోవటమే తన వృత్తిధర్మం. ఆ గాలివానలోనే ఆలాగే యిల్లుచేరాడు.

కొంచెంసేపటికి బళ్ళూ వచ్చాయి. సరకంతా ఎత్తించి, జల్లబండిలో కుటుంబాన్నంతా కూచోబెట్టి, తాడుపట్టాలు పై నకప్పి చిన్నప్ప పడమటింటి వసారా చేర్చాడు సిద్ధాంతి.

వసారాయే అయినా తన యింటి అరుగులకన్నా ఎన్నోరెట్లు బావుంది. ఒక్కచుక్క జల్లుకూడా లేదు. వెచ్చగా వుంది. కర్రెంటు వుంది. గూళ్ళూ ఉన్నాయి. విళారంగనూ ఉంది. ఓ చెక్కమంచమూ సిద్ధంగా వుంది. ముందు అమునలికల్లికి పక్కవరచి అక్కడ వెచ్చగా పడుదబెట్టాడు.

“మంచం బావుంది రా రామూ! వెచ్చగానూ వుంది” అందాకల్లి. ఎంత నందిరమో! ఆర్పి నంకోపం!

సిద్ధాంతి ఒక్కంతా గగురుపొడిచి దొక్కమాడు. ఏ వనశీలేని ప్రకృతిలో నుండి కాస్త తెరపికి రాగానే స్వర్గం చూచినంత సుందరపడే ఈ బ్రతుకులు నిజంగా తెల్లవారే దెన్నుడు!

ఆ రాత్రంతా హాయిగా వెచ్చగా పడు కున్నమాట నిజమే అయినా సిద్ధాంతి మనసునిండా ఆలోచనలే! తెల్లవార వచ్చేప్పుటికి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

తెల్లవారింది. వర్షం తీవ్రత చాలా తగ్గిపోయింది. ఏదో వన్నెకూ బర!

సిద్ధాంతి స్నాన జవతపాలు ముగించు కొని గంభీరంగా బయటి కడుగువేశాడు; ఎక్కడో ఏదో అరచినట్లయింది. అది శకు చూచాడు. అకాళంవేపు చూచాడు. కుడిచేత ఏవేవో లెక్కలు అరచేతిలోనే గుణించుకున్నాడు.

సమరానం వ్యతిరేకవరిం అందించింది. శాస్త్రం అందించిన సమాచారం అది. శాస్త్రాచారాలకు తరతరాలుగా కట్టుబడ్డ కుటుంబం సిద్ధాంతిది. వసారాలోకి చూచాడు. తల విదల్చుకున్నాడు.

“శకాయగికాయవ.... నూరారుకానీ.. ఏది ఏమైనా కానీ” అనుకుంటూ శాస్త్రం, శకునం అన్నీ ప్రక్కకునెట్టి కదిలిపోయాడు.

దానికి దీనికి సరిపోయిందని ఇన్నేక్కుగా తమ పొంం తిరబిందుల్లా అనుభవిస్తూన్న పెద్దపెద్ద భూస్వాముల్ని,

అసాముల్ని నందిసి లెక్కందిగాడు. అడిగింది మెత్తగానే. అయినా అది చురుకుమనిపించింది పెద్దల్ని.

“అన్నీ పరిశేస్తాములే స్వామీ!” అని వాళ్ళు వినయంగానే జవాబిచ్చారు. సిద్ధాంతి వెళ్ళిపోయాడు.

“పిల్లి పులియిందేమా! సాధు జంతువుకి సాధించే రోషం ఎక్కడిదా?” అని వెక్కిరించుకున్నారు పెద్దలు.

అషాఢమాసం ముగిసే వమయంలో పెద్దలు లెక్కలేల్పారు. అందరూ అదే సరేనన్నారు. సిద్ధాంతివారికి బద్దెకారం భూమి మిగిలేలా చూపి మీదే నన్నారు.

అక్కడికే దాలులే అని తప్పి పడ్డాడు సిద్ధాంతులవాడు. సొంతం ఎక్కడ చేసుకుంటాడు కనుక? చిన్నప్పరెడ్డే గుత్తకు వేస్తానన్నారు. సరేనన్నారు సిద్ధాంతి.

క్రావతమానం వచ్చేసింది.

సిద్ధాంతి చేతినిండా వని: పెళ్ళిళ్ళే
యొక్కడా. నోములూనూ.

వీరానాయుడి ఏకైక కుమార్తె
వివాహం: నాయుడు తోకపల్లె రాజా
లాంటి భూస్వామి. ఎవరికి ఆప్పు
గావరిసినా నాయుడే దిక్కు. ఎవరికేమి
కావరిసినా ఆతడే దిక్కు. అందుకే
అందరి భూములూ, ఆదరణాలూ నాయుడి
సొంతం అయిపోయాయి.

ఇంద్రవనంలా యిల్లు కట్టాడు.
అచ్చాయిలను పెద్ద చదువులకి పంపేడు.
ఒక్కడూ పాసవలేదు. ఆయినా దిగులు
పళ్ళేదు. ఊరిమీదకి వదిలాడు వాళ్ళని.
వాళ్ళకు పార్టీలూ గొడవలూ స్టేషనులు,
నాయుడు పెళ్ళి విడిపించుకురావటాలు
మందలించటాలు, పార్టీకగవులు, పల్లె
కాంతికి మేకలూ నాయుడి సంతానం
నిత్యకృత్యాలు.

అమ్మాయి చదువుకుంది ఏమీ లేదు.
షోకులు జాస్తే. స్వంత జీవుండి.
వారంతో ఏడు రోజులై నా బిస్తీకి
రావల్సిందే సీనిమాలు చూడల్సిందే.
బోలేడు కబ్బం కాబట్టి ఓ బేంకాపేసరుడు
వడదయ్యాడు.

అకాశమెత్తు పందిరి: విద్యుద్దీపాల
మూలు. పామియానాలు, కుర్చీలూ, మేక
తాలూ, బ్యాంకు పెట్టూ: ఎంద
రెందర్నో ఇంటాబయటా అహ్వ
నించాడు. క్రిక్కిరిసిన బంధుమిత్ర

బలగం.

పురోహితుడు సిద్ధాంతులవారే:
ఘనంగా, దివ్యంగా పెళ్ళి జరిపిం
చాడు కుప్పలుగా చదివింపులు వచ్చాయి,
వినామైపోయింది.

“అందరూ బోజనాలకు పదందీ”
నాయుడు అందరికీ విజ్ఞపిచేశాడు.

“అయ్యగారింటికి బత్తెం వంపించారా”
ఎవర్నో అడిగాడు.

“ప్రొద్దుటే పంపాడు నాయుడుగారూ!”
అయ్యవారే జవాబిచ్చారు

“మంచిది అయ్యవారూ: ఇంద ఈ
తాంబూలం యివ్వటాకి తీసుకోందీ:
సాయంత్రం నా కచ్చేరీ దగ్గరికి రండి:
పలావన తినుకుందురుగానీ” అన్నాడు
నాయుడు.

“అలాగే” అంటూ సిద్ధాంతులవారు
వెళ్ళిపోయారు

* * *

“నాయుడుగారు జరిపినట్లు ఇంతెవ్వరూ
ఇంత ఘనంగా పెళ్ళి జరపరేమో!”
అంటూ ఇంట్లో సిద్ధాంతులవారు పెళ్ళి
యేర్పాట్లు గురించి చాలా గొప్పగా
కీర్తించారు.

“బత్తెమూ బాగానే వంపించాడు
నాయనా!” వదిలగారన్నారు.

“మీ కెంతేసి సంతాపన యిచ్చారే
మితా?” భార్య వడ్డిస్తూ అడిగింది

“సాయంత్రం వెళ్ళారి నాయుడుగారి
కచ్చేరియంటికి. జోడు రోవకులూ, జరి

సిల్లానా సంభావనా ఆక్కరేయివ్వచ్చు” అపోశనం పడుతూ ఆకగా నమ్మకంతో అన్నాడు.

“మి రొక్కరే గుర్తున్నారలా ఉంది నాయుడుగ రికి?” అంది భార్య మాతి విరుస్తూ. దంపతులకు వస్త్రాలు పెట్టి వచ్చు కదా? అలా చేయలేదే అని అవిద చింత:

“వరేవరేలే! మజ్జిగ వడ్డించు” అంటూ సుష్టుగా టోంపే నడం వాస్తోంది.

సాయంత్రం కావచ్చింది. సూర్యుడు పూర్తిగా కనుమరుగైపోయాడు. చీకట్లు ముసురుతున్నాయి. తోకపల్లె అందం అప్పుడే చూడాలి:

సాయంసంధ్య వారుస్తూ, సంభావన మీద మనస్సుని పరుగెత్తిస్తూ దావిట్లో కట్టమీద కూర్చున్నారు సిద్ధాంతులవారు.

“అయ్యోరండి! తవరు దయసేయాలంట తొరగా? నాయుడుగారే కమిరెట్టి వారు.” బయట గానగాడు తేకవేశాడు.

“అయిపోయే! వచ్చేస్తున్నా! నువ్వు పద!” అంటూ సిద్ధాంతి త్వరత్వరగా సంధ్య ముగించుకొని గదిగది నాయుడు గారి కచేరికి వెళ్ళారు.

సిద్ధాంతులవారు సాలోచనగా ఆ సేవ కుడివైపు చూచాడు. తలమీదే ఆరుస్తూ కాకి లేచిపోయింది. ఆయన మనసెందుకో అనుకోకుండా కీడును శంకించింది. కాలగణన చేసుకుదోయాడు. మనసు చెదిరింది. గణన వేశ్వమీద

విలవలేదు.

“రండి అయ్యవారూ!” ఆక్కడ తలుపు తెరిచి మరో భూస్వామి పిలిచాడంతలో.

సిద్ధాంతి మౌనంగా గదిలోకి వెళ్లాడు. తలుపులు మూశారు. లోపం తివాచీలూ, వాటిమీద మెత్తని పరుపులూ: వాటిమీద నాయుడుగారోపాటు, తన పొలాల రాణారోమగా అనుభవిస్తూ హక్కుకుక్తం చేసుకున్న ముసలూ ఉన్నాడు. విలసంగా కూచున్నవాళ్ళు లేననై నలేదు. కనీసం తనను కూచోమనలేదు.

“నా పడుగరూ! నా సం....తా.... వ....వ....” సిద్ధాంతి నీళ్ళు నమిలాడు.

“ఇంకా సంభావన కావాలే? బావ నయ్యా, నాదికాలేస్తుందవా?” నాయుడు వెటకారంగా అడిగాడు.

“నాయుడుగారూ?” అనేకంతోపాటు అశ్రుమూ, అనప్యాయ కూడా పెన వేసుకువచ్చాయి సిద్ధాంతులవారికి.

“ఓను! మర్యాదంచుకుంటేనే మర్యాద: చదివించులలో అరువేరి రూపాయలు తక్కువయాయి. మా కెనరి మీదా అనుమానం లేదు. అతి దగ్గరో నివ్వేగా ఉన్నావు! నీవే తీరావనే మాకు మాంచి నమ్మకం! ఆ దబ్బు మర్యాదగా కట్టుకావా? లేక ఈ గదిలోనే కట్టి యాలా? ఏది కావాలో పెప్పు?” నాయుడు తరపు వకారా తీసుకొని ఓ ముద్రమీసారి అసామి అన్నాడు.

ప్రళయం వచ్చినట్లు, మిన్నువిరిగి వెన్నుమీద పడ్డట్లు, కాళ్ళక్రింది భూమి కదలిపోయినట్లు అయి కళ్లు తెల్ల కమ్మయి సిద్ధాంతికి:

“ఓం హరహరకాంతం” అనుకున్నారు మనస్సులో. గాయత్రిని ధ్యానం చేసు కున్నారు జందెం బ్రహ్మముడి తడుము కుంటూ. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి. ముఖం తేపురించింది. కళ్ళు ఆప్రయత్నంగానే వర్షించాయి. మోకాళ్ళ మీద కూలబడ్డారు. చేతులు రెండూ జోడించారు.

“నాయుడుగారూ నేనేమీ మార్లాడ గలిగే స్థితిలో లేను. తరకలారా నా వంశ ప్రతిష్ఠకు ఈ మచ్చ నా గుండెల్లో దిగిన బాకు.... ఆరవైయేళ్ళ వయస్సులో ఆప్రాచ్యపువని చేసిన నింద నామీద వేరారు. కఠినంగా ఈ ముసిలాణ్ణి క్షీం చేందుకై నా మీరు వెనకాడని కర్కశులై ఉన్నారు. నేను తీయలేదని ప్రమాదాలు చేసినా, నా యిల్లు వెకకండని చెప్పినా మీరు వినరు. వినదలచుకోలేదని మీ ప్రవర్తనే చెపుకోండి. నా దగ్గర యిప్పుడేమిలేదు. కానీ మీ అరువేలూ యిస్తాను. ప్రోవోటు వ్రాసుకోండి!” అన్నాడు గంభీరంగా.

నాయుడు, ఇతరులు చిరునవ్వులతో ముఖముఖాలు చూచుకున్నారు. ఒకరు విక్రలం వ్రాశారు - ఏం వ్రాశారో

చూచుకోకుండా చేన్రాలుచేసి తిరిగి చూడ నేనా చూడకుండా చకచక తల వాయ్చుకు యిల్లుచేరాడు.

సిద్ధాంతి కాను చేసిన బాకీలోకి కూలి పోయిన యిల్లు, పొలాలూ అన్నీ ఆ అసాములకందరికీజమకట్టినట్లు అందులో వ్రాయబడుంది. సిద్ధాంతిని వంచేందుకి పల్లె పెద్దలొడిన అవివేతి నాటకంఅది.

ఇంటికి వచ్చి మౌనంగా తలగడలో దూర్చి పడుకున్న సిద్ధాంతిని పరికరించేందుకు ఎవరికీ ధైర్యం చాల్లేదు. అతని బార్యే అత్తగారికో చెప్పింది.

లేవలేని పండు ముసలి ఆ మహాకల్లే కుక్కిమంచంనుండి ఓగి ప్రాకుకూ కొడుకుదగ్గరకు వచ్చింది. “సుందరా! రామా! సుందరామా! ఏమయింది నాయనా?” అంటూ తలి నిమురుకూ అడిగింది.

పనిపిల్లనాడిలా ఆ తల్లి ఒళ్ళో తల దూర్చి భోరున యేడ్చేశాడు సిద్ధాంతి.

“అమ్మా! అయిపోయిందే! పల్లెల్లో న్యాయం, నీతి అన్నీ ఆడుగంటాయ్. తిరి పెద్దలంతా కలిసి నీ కొడుకుని ఓ దొంగగా జమకట్టారే. నేను దొంగనకే! అమ్మా! వేదపండితుణ్ణి దొంగనకే!”

“వాళ్ళనోళ్ళల్లో పురుగులు పడకాయ! ఎవడూ నాయనా నిన్ను దొంగ అన్నది? ఆ పెద్దవలంతా దొంగలు! వాళ్ళు దొంగలై మన స్థలాలూ పొలాలూ అన్నీ చేజిక్కించుకున్నారు. ఇప్పుడు నీ

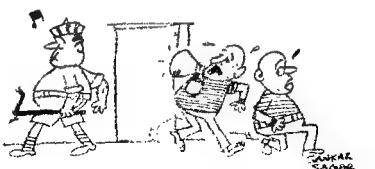
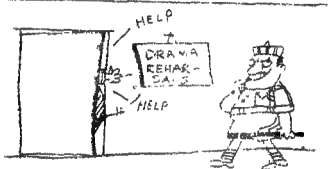
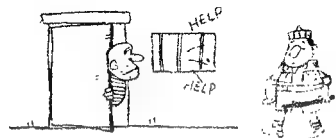
మంచిని దొంగిలించారు. ఎవడూ ఆ నాయుడేనట్రా ఇంకా చేసింది: ఇంక కింక అనుభవించక పోదు: మన ఉసురు వాడు కొట్టుకుని పోతాడు: పిల్ల పెళ్ళిచేగా వని మనంగా కులుకుతున్నాడు. కుమిలి చస్తాడంటే నాన్నా! సువ్వురుకో రామా: దిగులు పడవాకరా?" ఒక్కంక నిమిరుతూ గర్జించి, ఊరదించింది.

సిద్ధాంతి కేదో ఊరట కల్గింది. అరాఠి సుఖంగా కాకున్నా మామూలుగా విద్ర పోయాడు.

ఇంకా తెల్లారలేదు. ఇంట్లో ఎవడూ విద్ర లేవలేదు. ఇంటిబయట మువ్వల చివ్వలు వినిపించి అందరూ లేచారు.

"సినిటందీ యిది: మన వస్తువులూ, పాత్రలూ ఏవీ లేవు!" కంకారుగా అడి గించి భార్య. చాకిరిపడ్డ నిలబడ్డ సిద్ధాం తులవారిని.

"అమ్మి సిద్ధంగా బళ్ళలో నున్నాయి. కాని, అందరూ త్వరగా తెనులండి. ముఖాలు కడిగి బళ్ళెక్కి కూర్చోండి!"

అని అడేశించాడు.

"నాయనా! ముందరవామా! ఇద్దరి మారుతున్నావా?" అల్లి అడిగింది:

"లేదమ్మా! ఊరే మారుతున్నాం: నిట్నంపోడున్నాం: వీరీ, కా. అ. రు. చ్చిన ఈ వెరవవల్లెలో ఉండినలయకోలేదీ!"

"మంచిమాటలా! వెళదాం పని!" అన్నది కల్లి కూడ. బళ్ళు కడిలాయి.

సాహిత్యం సంకల్ప

యతిశెట్టి శంకరరావు

ట. డో. జెనిసిస్. మానవ జీవిత సరి
తామ ప్రపంచంలో ఏ ఏ మార్పులు జరి
గాయో సృష్టిలో ఏ ఏ అద్భుతాలు ఎలా
సంభవించాయో ఊహించవచ్చు. చరిత్ర
నమ్మించుచు. పిత్రపాండి, ఎన్. వెంట్
హిస్టరీ అనే మానవ జీవిత సరితామ
క్రమార్పి చెప్పుతాయి. సృష్టిలో, మానవ
జీవిత పరిధిలో ప్రతీ అద్భుత వికాసం
వెనుక ఓ అపురూపమైన శక్తి ఉన్న
ప్రేమ!

సృష్టికర్త, మానవతాశక్తి వీటిపైన నాకు నమ్మకం లేదు. ప్రకృతి పురు
షుడికి ఇచ్చిన అద్భుతమైన శరణు తీ ప్రేమ! లవ ఇద్దరెవ్వు మీన్న ఇన్స్ ఎన్
ఆండర్ స్టాండింగ్ వీటిన్ మేన్ ఆండ్ పుమన్.

పుమన్ క్రియేటర్ ఫర్ ది ప్రాస్పెరిటీ, ఆండ్ మెంటల్ విజిటర్ ఆన్ లిఫ్ట్
ఆన్ ది మేన్. మానవ ఉందిలోయే మానవమీరల మధ్య తాత్పర్యం లేని ప్రేమ
ప్రేమోజ్ లవ్.

ఏ మానవమీరల్లో ఏముందో ఏ గుండెవేనక ఏ అవేదన దాగుందో, ఏ
నీలికళ్ళ వెనుక ఏ మూగ అరాధన మానవమీరల్లో ఎవరికి తెలుసు
దేవునివీ, అమాయకీ, హిపోక్రిసీకి అతీతంగా, అరాధనకీ, త్యాగావకీ

వారిని స్వచ్ఛంగా నిర్మలంగా మెరిపే ఓ వెన్నెలబొమ్మప్రేమ. ఆదో దుహతర
మైన కత్తి ఆ ప్రేమకి బావ్యం చెప్పటానికి ఈ జీవితం చాలదు.

ఓ చిత్రకాండీ కుంచెలో కరుణగట్టి గుండెలో బిడిన ప్రేమను తాక
చూడటం నవ్వుతున్న సందేహంతో సజీవమైన హిత్రలగా నాన్యవైస చిత్రించి,
జీవన విశేషాలతో 'తాకమహార' సృష్టి.

తాక మహార నవ్వింది

"మేం బ కమిన్ ?"

కుంచెలో రంగులు కలుపుతున్న వాణ్ణి ఎజరియను వెక్కిరించే కంఠ
మాడుడ్యం విని వెనక్కి చూశాను.

విచ్చిన మల్లెలా విండుగా జయ!

"మ్యూర్, మ్యూర్" నవ్వుతూ అహ్వనించాను.

ముగ్ధలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ లోపలికి వచ్చింది.

స్తాండుకు పిక్చరేసి ఉన్న బ్రాండుగోషీట్ వంక చూసింది, పల్లెకాదుం
జీవితానికి సంబంధించిన చిత్రం అనంపూర్తిగా ఉంది.

"అరే! కొత్త చిత్రం ప్రారంభించేకాలా? చిత్రం మొదటినుంచి ఎలా
వేస్తారో చూద్దామనుకున్నాను." బుంగమాతి వెట్టింది.

"ఏం చెయ్యమ? చిత్రం సగంలో ఉండగా ముగియచ్చావు." అన్నాన్నేను.

నిరుత్సాహంగా నవ్వింది జయ. మరేం మాట్లాడకుండా తిరిగి రంగులు
కలపసాగాను.

కుర్చీలోంచి లేచి గోడరికి తగిలించి ఉన్న పర్లచిత్రాన్నింటిని పరీక్షగా
చూస్తోంది జయ. నా జీవితంలో చాలాభాగం ఆ బొమ్మరికోసమే వెచ్చించాను.
అందాన్నంతా హృదయంలో బింబించి రంగుల ప్రకృతిని కుంచెలో తాగితంమీద
ఒలికేస్తే, మరో మరపురాని అద్భుత ప్రపంచం, జలపాతాలు, నదులు, కొండలు,
కోనలు, పంటచేలు, నిష్కల్మషంగా కనిపించే అమాయకపు గిరిజన ప్రజలు,
పల్లెపడతులు....

జయ వాటిని చూస్తూండగా నా వేళ్ళు చిత్రంమీద చుట్టగా కదిలాయి. పది
నిమిషాల్లో చిత్రం పూర్తిచేసి, బేసిన్లో చేతులు కడక్కుని నావీకెన్లో చేతులు
దురుకున్నాను. ప్లాస్ట్లో కాఫీ కప్పులో పోసి అందించాను

"తాక్స్" అని, "మీరు తీసుకోరా?" అడిగింది. చిన్నగా నవ్వాను.

“ఉహా! కాపీ నాకు హుషారివ్వదు. జస్ట్ వవ్ మినిట్ కూర్చో. ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను.” జయతో చెప్పి నా గదిలోకి పడిపోను.

నా గది నా ప్రపంచం, అందులోకి ఎవరూ రారు. కాదు! నేనే ఎవర్నీ రానివ్వను.

నా భార్య రాధని కూడా:

అయిదు నిమిషాల కర్వాత తిరిగొచ్చాను. హుషారుగా, సంతోషంగా ఉండి. ప్రపంచాల్ని ఓడించినంత అనందం.

“కరుమా ఆ గదిలోకి వెళ్తుంటారు! ఏముందందులో?” కుతూహలంగా జయ ప్రశ్న.

ఏం చెప్పగలను? ఎలా చెప్పగలను?

“బొమ్మలు! నన్నాడించే బొమ్మలు!”

ఇంకేం మాట్లాడలేదు జయ.

“మీ చిత్రాలన్నీ తావున్నాయి! ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ కిందక్ట్ చెయ్యకూడదు! మంచి పేరొస్తుంది. మీ చిత్రాలకు మంచి గిరాకీ కూడా వస్తుంది.” కొంచెం సేవయితర్వాత అంది జయ.

“ఆ ముచ్చట కూడా తిరింది! ఎకసారి ఈ ఊళ్ళోనే నా చిత్రాల ప్రదర్శన ఏర్పాటుచేశాను. వాటిలో కొన్ని చిత్రాలు అమ్మి, ఆ డబ్బు చరదవాధితుల సహాయానికి ఇవ్వాలని నా ఆలోచన. పదివేలమంది వచ్చి చూశారు. పట్టమని పది చిత్రాలు కూడా అమ్ముడుపోలేదు. ఈ దేశంలో కళ సంతరించుకున్న బొర్రాగ్గం ఇది.” నా కంఠంలో నిరాశపు జీర.

నిట్టూర్పింది జయ.

“మీ చిత్రాల్లో ప్రేమికులు చోటుచేసుకోరేం?” సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగింది జయ.

నా గుండె ఎందుకో కలుక్కుచుంది. జయ కళ్ళల్లోకి చూశాను. ఎక్కడంగా జ్యోతుల్లా ఉన్న కళ్ళు సమాధానంకోసం రెసరెపలాతుతూ చూస్తున్నాయి.

క్లిష్టమైన ప్రశ్న. సమాధానంకోసం నా గత జీవితాన్ని క్రవ్వకాని ప్రయత్నించాలి.

“నా హృదయం నృందించబందేదు, జయా! నా ఆలోచనలో, నా జీవిత విధానంలో ఎక్కడో, ఏదో లోపముంది. నా ఆశయాల్ని, అభిరుచుల్ని, ఆదర్శాల్ని అర్థంచేసుకుని నన్ను నన్నుగా ప్రేమించే ప్రేమ కాదు రాధ! నేను

ఏలంటాదినా అమ్మా... నీన్న నేన్నాకెసిచ్చిన మూర
 నువ్వొక మోటుతో నానీ దీకొచ్చింది... మూడుమూడు...
 మిక్కిలియోదానా! అది మొత్తం ముట్టొచ్చిన మూడేళ్లు

దంకప్రతిమతో కాపురం చేస్తున్నానంటే: ఇలాగే జీవితం కొనసాగిస్తే కొన్నా
 క్కకి నాలోని కళాభావం చచ్చిపోతాడు." అక్కలో విషాదం వమరావంగా
 కురిసింది.

జాలిగా నావైపు చూసింది జయ.

నామీద నాకే జాలివేసింది. జయ హృదయంలో హత్తుకుపోయి నేన తీరా
 లన్న కోరికని చాలా కష్టంతో నిగ్రహించుకున్నాను.

చాలాపేపు చుపువం.

జయ కళ్ళల్లోని కరుణకాంతుల్లో తడుస్తూ నేను. బహుశా నా కళ్ళక్రింద
 నల్లటి వలయాల్ని చూస్తుండేమో జయ.

నా పొడవైన చేతివేళ్ళని అందుకుంటూ తమరిపాకులాంటి తన ఆరచేత్తో
 స్పృశించింది జయ. ఆ స్పర్శలో కరుణ, జాలి, దయ పలువని తెరల్ని చేదించు
 కుంటూ పైకిరావాలి. అత్యంతగా ఎగిసిపడే తెరలు! ప్రేమతెరలు!

విచిత్రం ఏముంది: మా పరివర్యానికి వయసు నాలుగు నెలలు:

ఆ స్పర్శ నుభాన్ని అమృతవిస్తూన్న నాలో ప్రకంపన. ఇంత అదరణ నా
 ఇతవై ఎనిమదేళ్ళ జీవితంలో మొదటిసారి చూస్తున్నాను.

నెమ్మదిగా నన్ను చుట్టుకున్న గతం నీలినీడలు.

* * *

నేను పోక్రటిన్ ఆంకటివాడిని కాదు కాని, నా భార్య మాత్రం చచ్చితంగా
 పోక్రటిన్ భార్యలాంటిదే.

కొన్ని జీవితాల్ని కనిపించని విషాదపు తెరలు కప్పునవలెను. పోగొట్టుకున్నామనే బాధ, ఒక రకమైన మానసిక జాడ్యం ఏ పోగొట్టుకున్నారో విశ్వయంగా తెలీదు. అప్రకృష్టమీద అనుమానం. ఎవరో తను బ్రతుకును శాపం చేసినట్లు భ్రమ; అందుకు ప్రతిగా తాను ఎవరిమీదో కనిపిస్తున్నావని, కనిపిస్తోందో తెలీదు. విషవాసువులు వీరే చెట్టు రాద. ఆ నారి పీలుస్తూ నేను.

చాలామంది మనుషులు ఇలాంటి బురదలో బ్రతికే జుడదీవులే:

నా చిన్నతనంలోనే కల్లవీ, కండ్రివీ పోగొట్టుకున్న దురదృష్టవంతుణ్ణి. అక్క మహాత్మి నా మంచిచెడ్డల్ని చూసింది. పదిహేనేళ్ళ వయసు వరకు నన్ను చదివించింది. అయితే, నాకు చదువు వంటబట్టలేదు. చిత్రకళవల్ల అక్క జుడనియ్యాను. పదహారోపేట ఒక ఆర్ట్ స్కూల్లో చేరి దీక్షగా చిత్రకళని అభ్యసించాను. ఎన్నో సజీవచిత్రాలు నా కుంకెనుంచి ఊపిరిపోయి కున్నాయి.

ఇరవైఏళ్లు నిండుతుండగానే ఆర్ట్ స్కూల్ నుంచి డిప్లోమా తీసుకున్నాను.

నిండు జీవితాల్ని, ఇరుకు ప్రపంచాన్ని నిడుక్కొనడానికి ఈ గుల్లో చిత్రించుకున్న చివర్వత్తులో ఎదుగుకున్నానే ఎదురైన ఆకలిపాతం.

“నా తండ్రిని చేసుకోవటానికి నన్ను పోయినప్పట్నుంచి నన్ను కంటికి రెప్పలా పెంచాను.”

నా ముఠాన్ని చూసి అక్క రెప్పిపోయింది.

“రీమీవ్ ఎంత బిచ్చపెట్టాను! బ్లారుముద్దుగా చూసుకుని, నా నా పరోకాబోయే మొగుడని అందరతోనూ చెప్పుకుని ముడిసిపోయాను.”

అక్క నన్ను పొంత కొడుకులానే చూసుకుంది. గాఢ, నేరు ఎడని మొన్నటివరకు ఎత్తుకుని తిరిగాను. అరేడేళ్ళ వయసువరకు పూనం నా నేనె చేయించేవాణ్ణి. ఇప్పుడు ఓటేటవేసుకుని తిరుగుతున్నా, నా కళ్ళకి రాద చిన్న పిల్లలాగే కనిపిస్తుంది. తనని పిళ్ళచేసుకుంటే నా జీవితంలో ఏదైనా ముఖం మిగులుతుందా?

నాలో బయటకు రాలేని భావం సంఘర్షణ. నా శువునాన్ని చూసి అక్క నీడుపు. నేను చేసిన అన్యాయాల్ని చుట్టవక్కరివాళ్ళతో ఏకరువుపెట్టింది. నాలో ఘర్షణ. నెమ్మదిగా గళం విప్పి చెప్పాను నేను. బుగ్గలు కొక్కుకుని విస్మయంగా చూసింది అక్క.

“ఇదేం చోద్యంరా! నేను అమ్మ కమ్మణ్ణి చేసుకోలేదు. మాకేమయ్యిందోమేం ముఖంగా లేదు! నా కూతుర్ని చేసుకోవడం ఇష్టంలేకపోతే సూటిగా చెప్పియ్యి!”

నా ఉనురు నీకు తగలకుండా పోదులే." శోకాలు.

నా మనసు చివుక్కుమంది.

అ బ్రావణంలో నానా రాధకి పెళ్ళయిపోయింది.

రాధని తీసుకుని హైదరాబాద్ వచ్చేశాను. ఇదివరకటి ఉత్సాహం, చైతన్యం నాలో, ఇప్పుడు శబిన్యం, నిద్రాసం, నిర్లక్ష్యత అవరించుకున్నాయి.

వక్కింటి మధు, సుమలత దంపతుల పరిచయం స్నేహానికో రోత్తమశక్తి వనం. చేదుబ్రతుకులో చిన్న తిపి. అంతే:

వ్యగ్రుడ వర విగ్నిజ్ఞెన్; జీవనపోరాటం ప్రారంభమయ్యింది. చాలా పత్రికలు ఆర్టికల్లుగా అచ్చానినాయి. అందరూ నిర్లక్ష్య వ్యవహారాల్లో బొక్కలు వేసి ఇమ్మనేచారే! నానా నావల్ల నాకు. కళాకారుడి స్వేచ్ఛను చూసే చదువు, అంక్షలు పెట్టకూడదు. చాలా ముత్యం అరిచి కళలో జీవనం వశించిపోతున్న చైతన్యం చచ్చిపోతోంది. కళను నా చేతుల్లో వాళనం చెల్లించేను నా తన చిని చాలా పత్రికలు తయ్యపడ్డాయి. ఒక్క పత్రిక మాత్రం నాని నిరాశపెట్టి గుర్తించి గౌరవించింది. నా పరతురు అప్పుడుంది. ఈ ప్రపంచంలో అర్థమై దేమాంకి:

రాధకి ఉనుర్లకు మర్యాదన్నం ఎక్కువైంది. వంశానుబంధం నేనులే చిన్నమాపు మొదలైంది. పెళ్ళిపోకముందు నేనంటే భయపడేది. అప్పుడు మరి, అప్పుడు నాకంటే పదేళ్లు చిన్నది. ఇప్పుడో: తనకి ఎదిరితల వచ్చి ఇప్పుడు అమ్మ ఉంది. అది బాలు నాదేవ అహంభావాన్ని ప్రదర్శించుకోవ విశి. ■ అహం భావాన్ని నేను నావారినే ఎదిరించలేదు. రాధమీద నాకు జాలి, అనాభాగం, అపూర్ణ యత, ప్రేమ ప్రాంతాంటిపేవో కోల్పోయింది. అవి నేను ఇవ్వలేదు. అందుకే రాధంటే నాకు సానుభూతి.

హ్యూమన్ జెనిటిక్స్ ఇవల్యూషనరీ థియరీ ప్రకారం రెండు ప్రాదాన వంగుమిస్తే మరో ప్రాణి.

పురిటికి రాధ పుట్టింటికి నేళ్ళింది పురుట్లో ప్రాణంలేని చనికండు బంగ వైరియంకో సహా: ఎందుకు: నారణం: రాధ మరదల్లమనా: మా మేనరికనా

అలోచించే తీరిక లేదు— నాకి మధ్య ముఖం దొరికింది. జీవితకాలం ఆ అరిచిన వాలు నాకు.

నన్ను నేనే మోసంచేసుకుంటున్నానా? ఇంతవరైనా నావల్ల మోసపోతున్నారా ఏమో:

రెండోసారి రాధ గర్భంధర్మింది. మాడోనెల్లోనే పుట్టింటికీ వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడే నా జీవితం మరో మలుపు తిరిగింది.

మధు చెల్లెలు జయ వి.ఎస్సీ. ఫైనల్ పరీక్షలు రాసి అన్నయ్య దగ్గరకు వచ్చింది.

జయని పరిచయంచేస్తున్నప్పుడు నా హృదయంలో ఏదో ప్రకంపనం. ప్రబంధకన్యవి నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఇలాగే ఉంటుందేమో! అంతకంటే వర్ణించటం నాకు చేతకాదు. ఎందుకంటే నేను రచయితను కాదు. నా హృదయంలో అమె పంచరంగుల వర్ణచిత్రానికి స్కెచ్ గీయబడింది. నన్ను చిత్రకారుడుగా పరిచయం చేసినపుడు జయకళ్ళల్లో మెరుపు.

మధు అఫీసుకి వెళ్ళిపోతే సుమలక వంటపనిలో మునిగిపోయేది.

నేను బొమ్మయగిస్తున్న హాల్లోకి వచ్చి కూర్చుని, వర్ణచిత్రాల్ని కుతూహలంగా గమనించేది జయ.

ఎన్నో కలుద్లు- వప్పుకూ నన్ను వచ్చిస్తూ నా హృదయంలో అన్నవ్వుగా తూపుడిద్దుకుంటున్న ప్రేమ.

"నే వెళ్తాను." నన్ను తట్టిచెప్పింది జయ.

"అప్పుడేనా?" గతంలోంచి తేరుకుని నిరాశగా అన్నాను.

"అప్పుడేనా ఏమిట? గంటయింది వచ్చి- ఏమీ మాట్లాడరు! రాత్రి సదవు తోంది. ఇంటికీ వెళ్ళకపోతే వదిన తిడుతుంది." చెప్పి వప్పుకూ వెళ్ళిపోయింది జయ.

మా పరిచయానికి అరేళ్లు వయసొచ్చాక - అదినారం జయకు ఊరు చూపించటానికి తీసుకువెళ్తూ నన్ను ఏల్చాడు మధు. మరుసటిరోజు అఫీసుకు వెళ్తూ పబ్లిక్ గార్డెన్స్ సాలార్ జంగ్ మ్యూజియం చూపించే పని నామీద వేళాడు. జయ మ్యూజియంలో ప్రతిమల్ని, చిత్రాల్ని, వింకల్ని చూసిందో, లేదో; నేనుమాత్రం ప్రతీక్షణం జయనే చూశాను.

పబ్లిక్ గార్డెన్స్ పచ్చికలో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నప్పుడు జయ అనుక్షణం నా కళ్ళల్లోకి చూసింది.

‘ విల్లామండిర్ మెట్లు ఎక్కుతుండగా ఇద్దరం చెయ్యాచెయ్యా కలుపుకునే ఎక్కాం.

ఇంటికి తిరిగివచ్చేసరికి నాకోసం రెండు వార్తలు - రాధ ప్రసవించింది, చనిపోయిన పాపని,

ఈ వార్త ఎందుకో నాలో సంచలనం కలిగించలేదు. జయకో కూడా చెప్పలేదు.

ఇంకోటి థిల్లిలో అర్ధఎగ్జిబిషన్ కి ఏదైనా చిత్రం తీసుకురమ్మని ఆహ్వానం: జయ ఈ విషయం విని చిన్నసిల్లలా సందిరపడింది.

“ఏదైనా మంచి ప్రేమ చిత్రం వెయ్యండి!” మెరిసేకళ్ళతో చెప్పింది జయ.

నాలో స్పందన మొదలైంది. చాలా రోజులుగా ఒక మాస్టర్ పీస్ చిత్రం చాలని నా కోర్కె. అది నా చిత్రకారుడి జీవితానికే మాస్టర్ పీస్ కావాలి:

“ప్రేమకుల చిత్రం వేస్తాను: ఇన్విసిబిల్ షన్ కావాలి, ఎలా మరీ?” కొంటెగా అడిగాను.

జయ బుగ్గలమీద సిగ్గు- తెంపురంగుతో:

అ ఓహం

జయ మునివేళ్ళమీద నిలబడి, నా తలని వంచి నన్ను తనకు హత్తుకుని- నేనే తనని హత్తుకున్నానా? పెదవులు పెదవులు కలసి ఆ రసాస్వాదవంలో జగత్తు ఓటికమై- ఆ ఓహం కాళ్ళతమైతే:

చాలాసేపయింకర్వాక విడివడ్డాం: ఏదో నంతృప్తి.

“ఏం బొమ్మ వెయ్యమంటావ్? ఐడియా చెప్పు” సిగరెట్లు ముట్టించు కుంటూ హుపారుగా అన్నాను.

“పాడుసిగరెట్లు పారెయ్య ముందు. రోజుకు ఎన్ని సిగరెట్లు కాలుస్తావ్?” కోప్పడింది.

చిత్రం: వెంటనే పారేశాను.

విచిత్రమైన స్పందన:

నా బలహీనతల్ని ఓడిస్తోంది ఒక్క ప్రేమ.

“కాక్ మహల్ ప్రేమకు చిహ్నం కదా: ఆ సుందరమండిరాన్ని వెన్నెల్లో చిత్రించు. కాక్ మహల్ ముందు ఒక పెద్ద సరస్సు - నీటిలో ప్రతిబింబం కాక్

మహాల్కి బదులుగా ప్రిపురుమరి జంట నీడగాః ఐదీయా బాగుందా? నా మొహంలోకి చూస్తూ కుతూహలంగా అడిగింది జయ.

ఆ వివరణ నాకు నచ్చింది. గుడ్ ఐదీయా! నా కుంచె మహాత్తరకత్తివి పుంజుకుంది. వా నరనరాల్లో ఆవేశం, ఉత్సాహం. కృషి.

కలర్స్ మిక్సింగ్, చిత్రం రూపొందుతున్న తీరు అపూర్వం. ఆ చిత్రం పేస్తున్నంతసేపూ నా ప్రక్కనే ఉండి జయ.

రెండోరోజు సాయంత్రం అవుతుండగా చిత్రం ఇంచుమించు పూర్తయింది. ఫైనల్ టవెన్ మాత్రం మిగిలాయి.

చిత్రం చూసుకుంటే ఎందుకో గర్వంగా ఫీలయ్యాను. నాలో ఇంత ఎత్తుకు ఎదిగిన కళాకారుణ్ణి ఇంతకారం దర్శించలేకపోవటం నా దౌర్భాగ్యం. ఈ గొప్పతనం నాది కాదు. నాలో కళాకారుణ్ణి ప్రభావితంచేసిన జయిడి.

ఏకటో బాపూ బొమ్మలా ఒడిగి నిల్చింది జయ.

నేను చేతులు చాపానో, లేక తనే నన్ను అకుక్కుపోయిందో:

నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతూ గంటల్లోకి నడిచి వెళ్ళిపోతున్నాయి.

“థాంక్స్! వెరీమచ్!” బరువుగా వూపిరిపీలుస్తున్న జయ చెవిలో నెప్పాను.

“ఎందుకు?” నెమ్మదిగా అడిగింది.

“నాలోని కళాకారుణ్ణి నిద్రలేపినందుకు!”

“అ కళాకారుణ్ణి జీవితాంతం చైతన్యంకోనే ఉంచాలని ఆశ.”

జయ కళ్ళలోకి చూశాను.

“కృష్ణా! నిర్జనప్రదేశాల్లోకో వెళ్ళిపోయి పెరియేళ్ళకో, వచ్చిక బయళ్ళకో నిండిన మందరప్రకృతిలో స్వేచ్ఛగా విహరిద్దాం! కల్యాణంకో నిండిపోయిన ఈ మనుషులికి, మనసులకి మారంగా రావూ!” నా మొహంలో మొహం పెట్టి అడిగింది జయ.

నాలో నన్నుగా వణుకు.

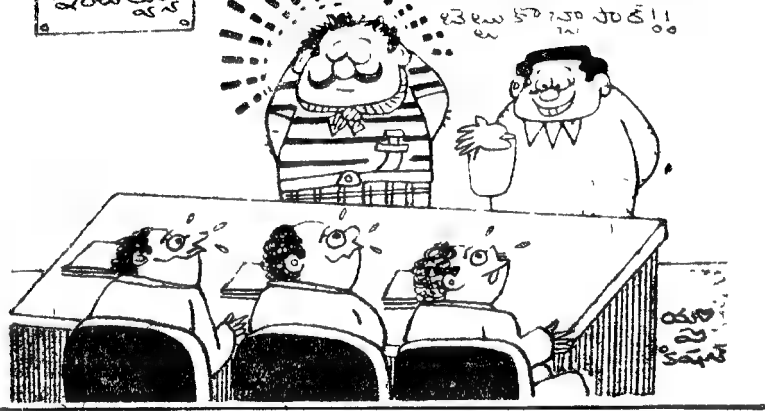
మాట్లాడకుండా నా గడిలోకి వెళ్ళాను.

అయిదునిముషాల కర్వాత తిరిగి వచ్చేటప్పుడు నాలో నిండుగా హుషారు. ఈ లోకాన్ని జయించినంత వంకోషంగా వుంది.

“ఈరోజు గోల్కొండ ప్రోగ్రామ్. నన్ను తీసుకెళ్ళి చూపించాలి నవ్వు.” హడావుడిగా వస్తూ అంది జయ.

ఇంటర్వ్యూ

మూలములుగా వస్తే డిప్లొమీం ఇవ్వడం...
నని మా ఇంటర్వ్యూని వెంట...
కొన్ని కొన్ని సార్లు!!

క్షణం నేపు అలోచనలో పడ్డాను.

ఈరోజు నేను ముఖ్యమైన పనిమీద బయటికి వెళ్ళాలి; దాని ఫలితంమీదే నా భవిష్యత్తు ఆధారపడి ఉంది."

జయ నా సమాధానంకోసం అశగా చూస్తోంది.

'ఉహూ! నా పనిమీద బయటకు వెళ్లాలి ముందు.' మనసు తొందరచేస్తూంది.

"సారీ, జయా! నా కీరోజు పనుంది."

జయ కళ్ళలో నిరాశ.

"రేపు వెళ్దాంలే!" జయ బుగ్గమీద చిటిక వేసి చెప్పి వడివడిగా బయటకు వడిరాను.

* * *

సాయంత్రం అవుతుండగా ఇంటికి వచ్చాను. మనసులో నిరుత్సాహం వెల్లువలా సాగుతుంది.

దుఃఖం, అవేదన, కని గుండెలో తెలియని బాధ.

హల్లోకి అడుగు పెట్టేసరికి రాధ! జయతో మాట్లాడుతోంది.

నేను ఎవరితోనూ మాట్లాడకుండా నా గదిలోకి వెళ్ళిపోయాను.

మరునటిరోజు జయా, నేను గోల్కొండ వెళ్ళలేదు.

* * *

గాలి తీసేసిన బెటూన్లా జీవితం చచ్చగా అయిపోయింది.

రాధ విసుర్లు... హేళనలు, వ్యంగ్యోక్తులు.... యాంత్రికజీవితం పువ్వు.

ప్రాశంభం. జయకో నేను చనువుగా మాట్లాడేటప్పుడు రాధ పుల్లవిరుపు మాటలు వింటుంటే నాకు ఎందుకో బాధగా ఉండేది. ఆ మాటల్లో వాడికి తట్టుకో లేక జయకళ్ళల్లో ఉద్బవించిన కన్నీటిపొర - నా గుండెల్ని కరిగిస్తూ జన్మజన్మ లకూ మరచిపోలేనంత విషాదం!

అ రోజు—

రాధ వంటిల్లో ఉండి, హల్లో నా కాక్ మహల్ చిత్రానికి సైనల్ ఉచెప్ ఇస్తున్నాను.

జయ నెమ్మదిగా వచ్చి నా వక్కనే నిలబడింది.

“అలా వెళ్ళి బజారుంచి కూరగాయలు తేకూడదూ! ఎంతసేపు ఆ పిచ్చి గీతలు గీసుకుంటూ ఆ వగలాడితో కులుకుతూ కూర్చుంటే కడుపు నిండుతుందా? అదేవన్నా వండి వడ్డిస్తుంటా?” జయని గమనించకుండా రాధ కంతం కటువుగా పలికింది.

నేను గాభరాగా జయ మొహంలోకి చూశాను.

నిశ్చలంగా ఉన్న జయ అదురుతున్న పెదవులు విచ్చుకున్నాయి.

“కృష్ణా! నాకో వచ్చేస్తావా?” గంభీరంగా అడిగింది జయ.

ఉలిక్కిపడ్డాను. రెండు నిమిషాలు మాట్లాడలేకపోయాను. అయిదు....

పది ... పదిహేను నిమిషాల తర్వాత “సారీ, జయా! డిమిండు.”

ఆ ఒక్కమాట పలకటానికి నా నర్యకత్తులూ కూడదీసుకోవలసి వచ్చింది.

జయ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

చాలాసేపటి తరువాత—

“మిస్టర్ వంకీకృష్ణా! మీ చిత్రాల్లో రంగులకలయిక మీకు తెలియటం లేదు. అది సరిదిద్దుకునేవరకూ మీరు మంచి చిత్రకారులు కాలేరు.” నిశ్చలంగా చెప్పి వదిలడిగా పడింది జయ.

తదేకంగా చూస్తున్నాను నేను.

గుమ్మందగ్గర ఆగింది జయ.

“వంకీకృష్ణా! కొంత కష్టపడినా ఇదే బాతుకున్న కాగితంపూలు పారేసి గులాబీని అందుకోగలగ్ కి నాకుంది.” వెనక్కి తిరక్కుందానే చెప్పి వదిలడిగా పారిపోతున్న జయ. కన్నీటితెర కప్పిన నా కళ్ళకు అవ్వవ్వంగా కనిపించింది.

“గాడ్ బైస్ యూ!” అవ్వవ్వంగా నాలో నేనే గొణుక్కుని నా కాక్ మహల్ చిత్రంతోపాటు నా గదిలోకి వెళ్ళి తలుపులు మూసుకున్నాను.

చేతిలోని తాజ్‌మహల్ చిత్రం చూసుకున్నా, ఉత్సాహంగా లేదు. వేరే మీద పెట్టేశాను.

ఒకమూల మంచం, పక్కనే బేబుల్ ఎదురుగా పెర్ఫు-నాలుగు ఆరంభో;

ఒక ఆరలో అమ్మానాన్నా - చిన్నపిల్లవాడిగా ఉన్నప్పుడు నన్ను ఒక్కో కూర్చోబెట్టుకుని తీయించుకున్న ఫోటో.

రెండో ఆరలో నన్ను అహ్వనిస్తూ వరసగా విప్పి-సీసాలు. నిండుగా ఒక సీసా విప్పి గడగడా త్రాగేశాను. గొంతు మండుతూంది. అంతే మరేంలేదు. విప్పిమత్తుకు లోబడేంత బలహీనమైంది కాదు నా మెదడు. ఖాళీసీసా ఒక మూలగా విసిరేశాను. నిండు విప్పి-సీసాలపక్కన రెండేళ్ళక్రితం ఒక ఎక్స్‌రే రిపోర్టు—టి.వి. మొదటిపేజీలోడి. తరువాత మళ్ళీ ఎక్స్‌రే తీయించుకోలేదు.

మనవంశా బిరువుగా వుంది.

మూడవ ఆరలో సిరంజి అందుకున్నాను. పక్కనే ఉన్న మార్పియా, పెడి డిన్, హిరాయిన్—నన్ను పిలుస్తున్నాయి. సిరంజి లోడయింది.

మత్తుగా శరీరం గాలిలోకి తేలిపోతున్నట్టుంది.

తీయ్యని అనుభూతిలో విషాద గీతిక—జయ జ్ఞాపకం.

ఆ రోజు జయని విడిచిపెట్టి వెళ్ళినరోజు. కోటి ఊహల్లో—జయ దేవిని అందుకుని జీవితాంతం ముందుకు వెళ్ళాననే తపన.

కానీ ఆ రోజే:

“సారీ: వంశీకృష్ణా: రెండేళ్ళక్రిందటే మీకు చెప్పాను. మీరు ఏమీ శ్రద్ధ కనబరచలేదు. మీ శరీరం పూర్తిగా విషపూరితమైపోయింది. పెడిటివ్వకి మిమ్మల్ని మీరు ఆర్పణ చేసుకున్నారు. అదిగాక టి.వి. మిడిల్‌పేజీ, కాన్సర్ ప్రైమరీపేజీ. సో:సారీ: యా అర్‌టూ లేట్: మీరు....మీరు మరో సంవత్సరం కంటే....” డాక్టర్ మాటలు పూర్తిగా వివశంబానే వచ్చేశాను.

నేను పిచ్చిగా ప్రేమించిన జయని మోసంచెయ్యలేదు. వనకన్యలా నిండుగా కనిపించే జయ మొహంలోని సింహూరపుబొట్టు నేను నాచేతులారా చెరిపి వెయ్యలేదు— అంతేచాలు నాకు.

మత్తుగా ఉంది. మార్పియా పనిచేస్తోంది.

ఒక్క తూలింది. పడబోయి అనరాగా బేబుల్‌ని అనుకున్నాను. చెయ్యి తగిలి బేబుల్‌మీది సీసాలో ఇండియన్‌ఇంక్ క్రిందపడున్న నా తాజ్‌మహల్ చిత్రంమీద పడిపోయింది.

నా మాస్టర్‌పీస్— నా తాజ్‌మహల్‌మీద అనన్యంగా మరకలు - నన్ను చూసి నా తాజ్‌మహల్ అనన్యంగా నవ్వింది.

శివమర్త్య కంటం 'పెడేశ్'

చిక్కటి చీకట్లను చీల్చుకుంటూ వేగంగా వరుగుతుంటే రైలు.

కిటికీలోంచి వీస్తున్న చల్లటిగాలితో బాటు విసురుగా ఓ లావాటి వానచినుకు వచ్చి ముంజేలిమీద పగలిపోవడంతో ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరిచాడు ఏచిరెడ్డి. దవడలు కదిలకదిలాడుతూండగా అవులిస్తూ తనకోవాటే ప్రయాణిస్తున్న పంతుల్ని తట్టి లేపేడు.

ఉలిక్కిపడి మేలుకున్న పంతులు శ్వాస బలంగా వదిలి ఒక్క విరుచుకుంటూ “ఇప్పుడు బండెక్కడుందండీ రెడ్డిగారూ” అనడిగేడు.

“జీళ్ళలంక దాటినట్టుంది.” అంటూ కిటికీలోంచి బైటకుచూసి చీకట్లో ఏమీ కనిపించకపోవడంతో యదాలాపంగా లోనికి చూస్తూ అనుకోకుండా ఎదురుగా పైనున్న బెర్లుమీడికి చూసేడు ఏచిరెడ్డి. ఊదోయిన అవులింక అగిపోయింది.

ఎక్కడెక్కో కూర్చున్నాడో గాని లచ్చి గాడు బెర్లుమీద ఓకాలు ముడిచి మరో కాలు ప్రక్కకి వారచాసి కూర్చుని కనిపించేడు ఎటుకేపో చూస్తూ. లచ్చిగాడు, ఏచిరెడ్డి, పంతులు ఒకపూరి వాళ్ళే. కదలాతివాదన్న కారణంగానో, కూరి నారి చేసుకుని కడుపు నింపుకునే వాదన్న చురికన భావంతోనే, లేక ఎప్పుడూ దారిద్ర్యపు విషదంష్ట్రలో చిక్కి, చిక్కి శల్యమౌతుంటాడనో లక్ష్యయ్య అనే పేరుకు నీళ్లాదిరి అతణ్ణి ‘లచ్చిగాడు’ అనీ, ‘లచ్చుంగోడు’ అని ఎవరికి తోచినట్లు వాళ్లు పిలివడం పరిపాటయిపోయింది.

తనకి నోటమాటలాక ప్రక్క వ కూర్చున్న పంతుల్ని కుదిపి లచ్చిగాడి వేపు చూపించేడు ఏచిరెడ్డి.

లచ్చిగాడివేపు చూసి పంతులు కొయ్యదారిపోయేడు. “అమ్మ నాకొడుక్కీ గీరెక్కందండీ! మీరు యిక్కడ క్రింద కూర్చుని వుంటే ఆ నాకొడుకు అంత

ఎత్తువ అలా కూర్చోటానికి ఎన్ని గుండెలు కావాలి." అని స్వగతంలో అనుకున్నట్లు పైకి అనేసి, పెద్దగా 'లచ్చిగా' అని ఆరిచేడు, పాక తిన్నట్లు.

రెక్కలేనట్లు చూసేడు లచ్చిగాడు వాళ్ల వేపు ఏమిటన్నట్లు. వాడు అలా చూడడం, అందులోని రెక్కలేనితనం గమనించిన సిచ్చిరెడ్డి మొహం కండ గడ్డలా తయారయింది. అవేళం, కోవం అవదులుదాటి గుండెల్ని తన్నుకుని స్వర పేటికను పగులగొడుతుండగా చంద్ర విప్పులా మందే కళ్ళకో ఉరిమిచూసేడు.

"ఏందిరా ఆ సూపు... ఎట్టినాకొడకా ఇంక'లావు' రెడ్డిగారు యిక్కడ కూకు దుంచే మవ్వా 'వెక్క'మీద దర్జాగా మారాజుబిడ్డ మాదిరి కూర్చోటానికి ఎన్ని గుండెల్లా" గుడ్లురిమేడు పంతులు.

"మీతోటాచే నాను టిక్కెట్లు కొన్నే డేటి" ఎదురుప్రశ్న వేసేడు లచ్చిగాడు, కూర్చున్న పద్ధతి కొద్దిగా మార్చుచేస్తూ, పట్టుక్కుర్చుంటూ.

"రెడ్డిగోడు తనలాదిన పీల్ల కో గొంతు తడుపుకునేటోడివి, ఆయన కొట్టంలో ఎడ్డులేవిన పేదలో గింజల్ని ఏరుకుని గంజికాసుకు విలికేటోడివి.... పూటార్నే కొనసేగల పెద్దమడిసి యాడ కూకు దుంచే పేదబురగ నాకొడకా మవ్వాడ కూకుంటవా! దిగు నాకొడకా" ఆరుపుతెచ్చుకున్న కోసాన్ని పొడుపుగా ఒకటోసేడు పంతులు.

పంతులు మాటలకు లచ్చిగాడి మొహంలో తక్తం పొంగుకొచ్చింది. మొహం కోవంకో ముదతలువడి ముప్పయ్యేళ్ళ లచ్చిగాడు అరవయ్యేళ్ళ ముసలాదిలా కనిపించేడు. వాడు కూర్చున్న భంగిమలో, తొడుక్కున్న చిరుగుల చొక్కాలోనూ, భుజిమ్మీద తవ్వాయి లోనూ, నల్లటి చారలురేగి గుంటలువడ్డ కళ్ళలోనూ, కళ్ళల్లోంచి దూసుకువచ్చే "ఎర్రటి" చూపులోనూ పంతులుకు వచ్చిన కోవంలాంటిదే చిటపటలాడు కోంది. ఆ క్షణంలో... పేదోడి కోసానికి, పెద్దోడి కోసానికి మధ్యవున్న అద్వైత బాంధవ్యం అంతర్లీనంగా ధ్వనింప సాగింది ఆ దృశ్యంలో.

"దిగమంటే అట్లా మాత్రావేరూ" రెట్టించాడు పంతులు.

"ఎందుకు దిగాల" మామాయగానే అడిగేడు లచ్చిగాడు.

"ఎందుకు దిగాలా!" ముక్కుమీద వేలేసుకుంటూ కనుబొమలు వెడల్పు చేస్తూ సిచ్చిరెడ్డివేపు విత్తరబొతున్నట్లు చూసేడు పంతులు.

"అవువయ్యా ఎందుకు దిగాల! నేను అందర్లాటి మడిసినిగానా! ఓ మాంజిరి టిక్కెట్లు కొన్నేదా! టిక్కెట్లు కొని రై రెక్కినోడికి అది యిట్టవోచ్చిన కాద కూకునే అక్కుండి. అవువరం పడితే యాదంటే అద తొంగునే అక్కువుంది. ఆ మాత్తరం తెలివోల్లమనుకున్నావేటి!"

తనకు తెలిసినదాన్ని తెలియనిదానితో కలిపి తెలిసితెలియనట్లు మాట్లాడిన లచ్చిగిడి మాటల్లో బాలా అపకృతులు పలికేయి.

“అచ్చరం ముక్కురగవి అద్దాసి నా కొడుకులా ఆక్కుం గురించి మాట్లాడే కాదికొచ్చేరండీ రెడ్డిగారూ. ఇదంతా తమ రిచ్చిన చనువే. ఇంకా అట్లా సూక్ష్మా మాకున్నారేటి. రెగిసి ఆ గమల్నా కొడుకుని నాలుగు జబుర్లు జబరకా?” పంతులు రెచ్చగొట్టినట్లు మాట్లాడేసరికి, అప్పటికే పట్టలేని కోపంతో పూగి పోతున్న సిచ్చిరెడ్డి పళ్లుమారుతూ దిగ్గున పైకి లేచి లచ్చిగిడివేపు ‘పంజా’ విసిరేడు.

అప్పటిదాకా అవాక్కయి చూస్తున్న కంపార్ట్మెంటులో వాళ్లంతా ఒక్కసారిగా చైతన్యం తెచ్చుకుని సిచ్చిరెడ్డి ఉక్కు బాహుల్లోంచి లచ్చిగిడ్డి తప్పించి, లచ్చిగిడివేపు అసహ్యంగా ఎవగింపుగా చూస్తూ “ఎవరయ్యా నువ్వు. ఏమిటా మొండితనం. పెద్దాళ్లు చెబుతుంటే విని పించుకో పస్లే?” అంటూ రెడ్డిగారిని పంతుల్నీ బెర్తుమిడికి పంపించి లచ్చిగిడ్డి యంతకుముందు వాళ్లు కూర్చున్న ఏట్లో కూర్చోబెట్టి పరిస్థితిని చక్కదిద్దేడు.

“నా కింద కూకుని నా ఆడుగులకి మడుగులా తార్చిన దేబిర్నా కొడుకులు పైన షాకోనుంటే కడుపు కార్చిద్దుల బానై నాది పంతులూ. అట్ల అర్థంతయ్యడం

యింకో చెజం ఆరిసి మైవట్టయితే యీ పాటికి ఆ నాకొడుకు పేనాలు ఆకాపెంబో తేలేవి. రెడ్డిగారంటే ఏమనుకున్నాడో ఏమో” అంటూ గర్వంగా మీనంమీద చెయ్యేసి తిప్పుతూ తన రెండుకాళ్లని సరిగ్గా లచ్చిగిడి నెత్తిమీద వుండేట్లు ఎదురుగావున్న బెర్తుకి అవించి, విలాసంగా కదిలించ పాగేడు.... సిచ్చిరెడ్డి.

ఆ చెప్పల కాళ్లు ఆలా కడుల్తుంటే రాలినదే మట్టి లచ్చిగిడి నెత్తిమీద గుట్ట పడుకోంది. అతి గమనిస్తూ పకపకా నవ్వుకుంటున్న సిచ్చిరెడ్డి, పంతులు మొహంకేసి తీక్షణంగా చూసేడు లచ్చిగిడు. ఒక విమువం తర్వాత నాళ్ల నవ్వుల్లో వున్న ఆర్థం గ్రహించి మింగే నేట్లు చూస్తూ “నెత్తిమీద మట్టి పడ తాంది.” అన్నాడు రెడ్డివేపు చూస్తూ.

“పదితే తీసి కళ్ల కద్దుకుని నోట్లో వేస్కో”. అన్నాడు పంతులు రెచ్చగొట్టే దోరణిలో.

ఆ మరుక్షణం టి.టి.ఇ. కంపార్టు మెంట్ లోకి ప్రవేశించి “టికెట్ ప్లీజ్” అని గనుక అనకుండా వుంటే ఏం జరిగేదో మరి. అప్పటికి ఆ వేది చల్లదిది పోయింది.

తైల పన్నగా తుంపర:

ఆర్యగంట ప్రయాణంలో రెడ్డిగారి తరపున వకలా వుచ్చుకుని పంతులు ‘కూపే కాదుకూతల్ని’ అతికష్టం మీద నహిస్తూ వచ్చేడు లచ్చిగిడు. తన నిల

హీన కోజాలమీద నిలబడి 'బంతాబ' అడుకునే ఆ యిద్దర్నీ చూస్తోంటే అవేళం అకాళ పర్యంకమౌతున్నా ఎక్కణ్ణో వచ్చి ప్రవాహంలా కమ్మేస్తున్న విన్నవాయత అకన్నీ నిరీర్ముణ్ణి చేసేసింది. తవలో తను ఏర్చుకోవడం మినహా మరేం చెయ్యలేకపోయాడు. సరిగ్గా అప్పుడే అకాళవీధిలో వేగంగా వరుగెడు తున్న కొండలాంటి నల్లమట్టు ఒకటి తొలి ఉరుము ఉరిమి, తొలిజల్లు కురిసి మిగతా మట్టులకేసి గుడ్లురిమి మెరుపు చూపొకటి చూసింది, నన్ను అనుసరించండి అన్నట్లు.

జోరున వర్షం.

కుళ్లగుంట ప్లేషన్లో రైలాగింది. అక్కణ్ణించి ఆ గ్రామానికి వెళ్లాలంటే తూర్పుదిక్కుగా ఒకటిన్నరమైలు నడవాలి. రెడ్డిగారికోసం తయారుగా వున్న గుర్రపుబండిలో రెడ్డి, పంతులు ఎక్కేరు. లచ్చిగాడు పంచె బాగా పైకి ఎగదోసి, నొక్కొనిప్పి చుట్టచుట్టే చంకనెట్టి టుజమ్మీద చిల్లల తవ్వలు నెత్తికి చుట్టుకుని నడక సాగించేడు.

రెడ్డిగారి బండి అకన్నీ అవహేళన చేస్తూ దాటిపోయింది. ఆ బండి తాలూకు గొప్పతనం గుర్రపుదెక్కిల చప్పుడులో కలగలసిన వర్షంలో ప్రతిధ్వనిస్తూనే వుండిపోయింది.

అదే సమయంలో—

భూవభోంకరాలు దద్దరిల్లేట్లు కొండలాంటి ఉరుము; దాని వెనుక కళ్లల్లోంచి కంటిపాపల్ని పుటుక్కున తెంపేసి చంటిపాపల్లా ఏరిపించగల జిలుగు మెరుపు. ఆ మెరుపు వెలుగులోనే తప్పబోయిన తన దారిని సరిచేసుకుని ఆనలు దారికి వచ్చేడు లచ్చిగాడు.

చుట్టూ చీకటిగుండంలాంటి రాత్రి: చెంపల్ని, వీపువీ చేతికి అందిన ప్రతి అవయాన్ని చెక్కున చదుస్తూ అడుగడుక్కి బెదిరించే వాన; అన్నింటిని మించి అతని ఓసికకు పరిశ్చిపెడుతూ చెప్పలు లేని కాళ్లకో చిక్కువడిన విస్మయవ. అయినా లచ్చిగాడి నడక అగలేడు.

మాడు రోజులుగా—

సన్నగా దట్టంగా తగ్గుతూ హెచ్చుతూ కురుస్తూ వెలుస్తున్న వర్షం విప్పివారి ఆర్థంలేని నవ్వులా వుంది. ఆ వర్షాన్ని కుళ్లగుంట గ్రామస్థులు అంతగా పట్టించుకోకపోయినా ఆ వూరికి ఆరమైలు దూరంలో వున్న గంగచెరువు మూత్రం వర్షజలంకో పీకలదాకా మునిగి నిండు చూలాలు మాదిరి నొప్పలు పడుకోంది. మాడురోజులుగా వెలుతురు మొహం చూడకుండా గూటిలో గువ్వల్లా యిళ్లలో ముడుక్కున్న జనానికి యీ వంగతి తెలీదు. ఒకరూ ఆలా బైటికొచ్చినా ఎవరూ చెరువు దాపులకు వెళ్లలేదు.

పున్నదేదో వండుకు తినటం, ఉపరి ఉసురు తగ్గేదాక నిద్రపోవడం, మధ్యలో వర్షం రవంత తేరనిస్తే కాలక్యత్యాలు ముగించుకోవడం, రేడియో పున్నవాళ్లు వాతావరణ హెచ్చరికలు విసడం. ఆ హెచ్చరికలపట్ల అనక్తిలేనివాళ్లు జన బంజని రికార్డులు విసడం...యివి మూడు రోజులుగా ఆ వూళ్ళో ముద్రలు పడి పోయిన యాంత్రిక చర్యలు. ఈ చర్యలకు బద్ధులై బయట ప్రకృతిలో జరిగే మార్పుల్ని అంతగా పట్టించుకోలేదెవరూ.

వాచీలు ఉన్నవాళ్లు కప్ప అప్పుడు సమయం ఒంటగంటయిందని తెలియ చాలామందికి.

సరిగ్గా ఆ పప్పు దే రేడియోలోంచి తుపాను హెచ్చరిక విసబడింది. ఆ నోట ఆ నోట పాకి అది వూరంతా పాకి పోయింది. అంత వర్షంలోనూ జనంలో ఒకలాంటి అలజడి. జీవితంపట్ల పేరుకు పోయిన అక వాళ్లని నానా తకాలుగా అడిచసాగింది.

అన్నం కుండలు గడగడలాడేయి.

దండెం మీద అరవేసిన దుప్పట్లు శరీరాలక అల్లుకుపోయేయి.

పాత వంచెలు, యింగీలు, తువ్వాళ్ళు ఒరిపాగా లై నయ్.

పొగకు కాడలు, మీదీలు, సిగరెట్లు, అగ్గిపెట్టెలు శరీరంలో తడి తగిలని మూలలకు చేరుకున్నాయి.

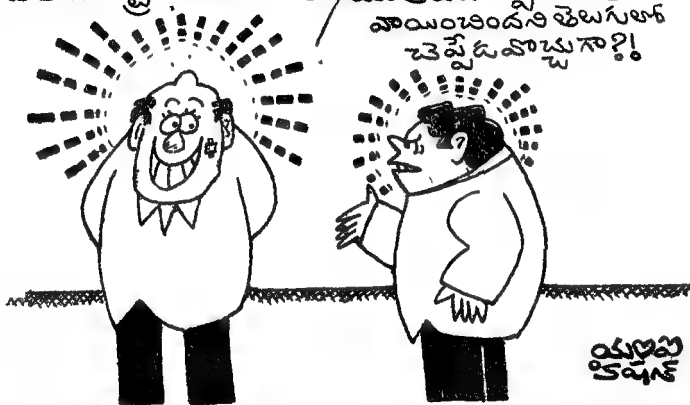
పూరికొంపలో వుండేవాళ్లంతా పెద్ది రెడ్డిగారి మిద్దింటికి చేరుకున్నారు. రెడ్డి గారికి యీ మధ్య హైదరాబాదు నీళ్ళు తగిల యింట్లో మొజాయిక్ ఫ్లోరింగ్, పెద్ద పెద్ద వాలేపేసర్ పెయింటింగులు. జరి అంచు పెరదాలు, తరిదైన సోఫాసెట్లు, ముష్కెతించే పెంటువాసనలు వెలిసి నయ్. వాటిని తనవూరి అలగజనంతో మలిసంచేయడం యిద్దంలేక 'గోడల్లో పగుళ్లు చూసేరా....! తుపాను యింకా చెలరేగితే యిది వుంటుందో, తూలి పోతుందో తెలీదు! అంచేత మీరంతా ఆ బడికొట్టంలోకి వెళ్లండి. హెడ్కాస్టారి నడిగి మీకు తాళాలు యిప్పిస్తామి' అంటూ అందర్ని బడికొట్టంలోకి నెట్టే సేవా పెద్దిరెడ్డి.

ఆ విషయవేమీ పట్టనట్లు తన చుట్ట గుడిసెలో ఓ మూర్నా ఒదిగి కూర్చుని 'మారుమవ్వ' త్రాగుతూ తన పడుచు పెల్లంతో సరసాడుతున్నాడు లచ్చిగాడు. 'ఇంకా వారం రోజులకు సరిపడే గింజలున్నాయి. ఈ వాన యింకో వారం కురిసినా ఫర్వాలేదు.' ఇదీ వాడి ధీమా.

ఉట్టిమీద అడుగు ముంతలో దాచిన ఉలిపాయ మొగుడికి అందిస్తూ, "ఇదో మదీనీ బూదినటం తొరగా కానీ, జనవంతా పెద్దిరెడ్డిగారి మిద్దింటి కెల్తన్నాడు". అంది మూలచ్చిమి తొందరిస్తున్నట్లు.

మైమైఫ్ హాస్ బాబ్జాన్ మి
విత్ ఎ ప్లై రోలర్ సుమ్మా!!

బూబ్జాన్లలోయ్ బదాయి!
మీ ఆవిష్ట ప్రపంచాలకరణ
వాయింబిందనీ టెబగుల
చెప్పేదివాబ్జుగా?!

“ఎందుకంట?” అందుకున్న ఉల్లి పాయను పరవరలాడిస్తూ ఆ దిగేడు లచ్చిగాడు.

నిర్లక్ష్యంగా అడిగిన మొగుడుకేసి విచిత్రంగా చూసింది మాలచ్చిమి.

“ఎందుకేటి? ఇయ్యాల గొప్ప తుపా నుండని లేడియావోళ్లు పెప్పివ్రాట. ఇందాక ఉప్పు పెట్టించుకోటానికొచ్చి అసరమ్మ పెప్పినాది.”

“అందుకని?” లచ్చిగాడు నిర్లక్ష్యంతో మార్పులేదు.

“పెద్దిరెడ్డిగోరి మిద్దింటికి తల్లెల్లి పోతున్నార జనం. అల్లెంట మనంకూడా ఎల్లాం, అదీ యసియం” కోపంగా తార స్థాయిలో ప్రారంభించిన మాట కొనరు నవ్వులాంటి నవ్వుతో ముగించింది మాలచ్చిమి

పెద్దపెట్టున నవ్వేడు లచ్చిగాడు.

కంచం తీపేస్తూండగా మొగుడు నవ్వి నవ్వుకు నాజాగ్గా ఉడుక్కుందామె.

“ఒనే మాలచ్చిమే! తుపా మకి బయపడి అందరం ఆ పెద్దిరెడ్డిగోరి మిద్దింట్లో వేరినమనుకో. ఆప్పుడు వున్నట్టుండి ఆ మిద్ది కురిపోనాదనుకో. ఆపు రేటి మన గతి!” మాలచ్చిమినే చూస్తూ అన్నాడు లచ్చిగాడు.

“అర్ని జిమ్మడిపోను, నీ నోరు నచ్చుబడిపోను. నోరు తెరిస్తే మంచి కూక ఒకటి రాదుగా. ఎవురన్నా యింటే ఏటమకుంటారంటా!” అని నేలమీది పెతుకుల్ని పూడుస్తూ, “ఇనుమంటి ఎర్ర మొర్రీ ఆలోచన్లుండబట్టే మనం యీ గుడినెల్లో ఆ మారాజులు మిడ్డిక్లో” అంది, తన సహజ వేదాంత దోరణిలో.

“టసిసీ.... ఎంత నాజాగ్గా పెప్పి నావే” అంటూ మాలచ్చిమిని వెనక్గా

కొగిలించుకుని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయ
సాగేడు లచ్చిగాడు.

“ఇదుగో.... ఏదిది.... ఒదులు....”
విడిలించుకోవోయినామె.

“అటు-తెటికి సూడు. వాన ఎంతగా
దంచేస్తోందో”

“దానికి దీనికి ఏటి నమ్మందం?”

“వుంది. ఇవరంగా చెబుతా రా”
అంటూ కాలికో తడికని మూసేసి
మాలచ్చిమిని మంచంమీద దొర్లించి
ప్రక్కన చేరేడు లచ్చిగాడు. ఆ తర్వాత
దాలాసేనటికి అంసపోయి ఒకరికేసి
ఒకరు చూసుకుంటూ ఒకరి గుండెలమీద
వేయబొందువుల్ని మరొకరు లెక్కపెట్టు
కుంటున్న సమయంలో తెట ఎవరో
అనుకుంటూ పోతున్నారు. “పెద్దిరెడ్డోరి
మిద్దిల్లి పూలిపోయిందంట. పీచు మిగలే
దట”.

ఆ మాటలు వినిపించి లచ్చిగాడు,
మాలచ్చిమి ఒకరి మొహాలోకరు చూసు
కున్నారు. పరుక్షణం ఆమె మొగుడి
ప్రక్కలోంచి లేచి రవికె తొడు
క్కుంటూ “పీ నోరేం నోరు. పీ నోట్లో
మట్టిగొట్టా. నువ్వు అన్నావు, ఆ మిద్దిల్లి
కూలింది” అంటూ రవికె ముడేసుకుంటూ
అంత వానలోనూ వీధిలోకి పరుగు
తీసింది, నలుగురితోపాటు. అలా నలు
గురికోడాలు పరుగెత్తక ఒకచోట చేరిన
కొందరికి ఆ వార్త వీనులించుకు
వుంది.

“కూలారి, ఇంకా కూలారి. ఆ

ఫొలంబో కోకకొచ్చింది సూడూ, ఆ
పంటకూడా పీచు మిగలకుండా రాలి
పోవారి. అది ‘సరవస్తం’ ఏ అగ్గికో
బుగ్గెయిపోవారి”

“పెట్రా ఆ పాడుమాటలు!”

“లేకపోతే ఏటి అది మిద్దికి వాళ్ళెంత
దెవరు. రేయింబగుళ్లు పెట్రామాక్కు
లెట్టెట్టుకోని పన్నేసి అంత అందంగా
మిద్ది కట్టించెవరు? మనం అనుమంటి
మనల్ని అది మిద్దిలోకి రానిస్తే ఆదేద
బురదవుద్దోనని మిద్ది కూలిపోయేటట్టుండి
అవి సాకు నెప్పి అందర్నీ యీ బిడి
కొట్టంలోకి తోల్చాడు. దేవుడి దయవల్ల
అదు నెప్పిన సాకే నిజమైతే కూకుండి.”

ఇలా మాట్లాడుకునేవాళ్ళు మినహా,
మిగతా పూరుపూరంతా రెడ్డిగారి మిద్దింటి
ముందు సమావేశమైంది. ఈదురికాలికి,
కుళ్లచిమకులు తోడై చెంపలు పగల
గొడుతున్నా ఆ సమావేశం ఇలానే
సాగింది. అయితే అది ఎంతోనేజో కొన
సాగలేదు. దూరాన్నుంచి ఏ ఒకరిన
జానాక వర్తమానం విని చెల్లాచెద
రయింది. ఆ వర్తమానం ఏమిటంటే:
“గంగ చెరువు కట్ట తెగి ‘ఎల్లవ’ పూరి
పీద పడతాంది.... ఎలిపోందెలిపోంది”

ఆ వార్త విని కొట్టు బెదురుగుండెలు
చదునయి పోయాయి. మరి కొందరు
స్పృహ కోల్పోయారు. అప్పడే స్పృహలో
కొచ్చినవాళ్లు కాలికి అందిన బాటవ పరుగు
లంకించుకున్నారు. కొందరు హడావుడిలో
వెల్లువకు ఎదురు పరుగెత్తారు. అయితే

నేం.... ఒక్కర్ని పదలకుండా తన
బాహువుల్లో ఎత్తిపట్టుకుంది శివారెత్తి
నట్టున్న వరదతెరకుం.

గింటికి మారుమైక్కి వేగంతో ఈడుతు
గాలి గండిపడ్డ గంగచెరువు, గాడి
తప్పిన గోదారిపాయ కూడ బలుక్కుని
కుళ్లుగుంట గ్రామాన్ని నీళ్లుగుంటగా
మార్చేసేయి. ఉద్భూతి తగ్గని ప్రవాహంలో
వరుపులు మానవ కళేబరాలు, కాటి
దుంగలు, జీవచ్ఛవాలు ఇక్కడ మునిగి
అక్కడ తేలుతూ అక్కడ మునిగి
యిక్కడ తేలుతూ దారితెన్నూ లేకుండా
ఎడో కొట్టుకుపోతున్నాయి. అంత మహా
ప్రవాహంలో తన ఉనికి ఎక్కడో తెలిసి
ఓ కాటిచెట్టు గుబురుల్లో ప్రాణాలనుగ్గ
బట్టుకుని నెత్తురోడుతున్న చేతుల పట్టు
పదలనివ్వక చెట్ల చెట్లన చెంపలు
వాయించే యీడురుగాలికి తోడయిన కుళ్లు
చినుకుం కేళివిలాసాలకు తయారో
గాభరాగా కళ్ళు అర్చుతూ తెరుస్తూ వరద
వీరత్వం కేసి చూడలేక మాస్తూ కూర్చు
న్నాడు లచ్చిగాడు, అంబకయ్య మీద
కూర్చున్నట్టు. ఓంటిమీద ముద్దుముద్దుయిన
చిల్లార జనీను తప్పించి మరో నూలు
పోగులేదు. మాగవాడి గుండెల్ని పగల
గొట్టుకుని పొంగిన ప్రతీకారంగా విరియ
నృత్యం చేస్తున్న వరదనీటికేసి
చూస్తోంటే వాడి బుర్ర కొలిమిలో కాల్చి
నరిగి కొడుకున్నట్టు అయిపోయింది.

కనుచూపుమేర ఎటు చూసినా వీళ్లు!
నీళ్ళు! నీళ్ళు! సుడులు తిరిగే నీళ్ళు.
గర్జించే నీళ్ళు! అవేకంటాంటి నీళ్ళు!
కోపంలాంటి నీళ్ళు! పాత చరిత్ర కొత్త
చరిత్రని ప్రసరించి నీళ్ళు పోసుకున్న
ట్టున్న నీళ్ళు! సుడులు తిరుగుతూ,
అగమ్యంగా పరుగులు పెడుతూ
అందినదాన్ని దొరకబుచ్చుకుంటూ,
కన్నకల్లిలా కడుపులో దాచుకుంటూ—
నీటిమీద గజ్జికురుపుల్లా, పుట్టుమచ్చల్లా
రకరకాల శవాలూ రెండు గంటల క్రితం
తనకో పరసాలాడి ఉడికించి వీడిలోకి
వచ్చిన తన భార్య మాలచ్చిమి యీ
శవాల్లో ఒక శవంగా ఈ శిథిలశకలాల్లో
ఒక శకలంగా, బ్రతికుంటే ఎక్కడో
తనలాగే అనాధలా! పెద్దగా ఏదవాలని
పించింది లచ్చిగాడికి. ఏడుపు రాలేదు.
వవ్వాచ్చింది.

అవును తనకి కన్నీళ్ళను పొడుపుచేసు
కునే అవకాశం ఎక్కడికీ. పుట్టి. పుటి
కంపుకొట్టింది మొదలు యిప్పటిదాకా
మాహింతని జీవితపు మలుపుల్లో ఎదురు
చూడని సంఘటనల్లో ఓంటరిగానో
సామాహికంగానో ఏదీఏదీ కళ్ళలోంచి
జారి యీ వరదనీటిగా మారేయి. అవును
జారి యిందాక ఈనీళ్ళలో యీదేబప్పుడు
చాలా గుటకల నీళ్ళు లోనికి మింగే
దతను. అవ్వు కన్నీళ్ళలాంటి రుచి.
అవును తప్పక యిది కన్నీళ్లే. పాపం,
కారం పునాదులు కడిలేట్లు, స్పష్టిపర్యం

ప్రకంపించేట్టు, రవంత మానవత్వపు తాదకోసం, పన్నులేని జీవితపు నీడకోసం తనలాగే ఎంతమంది ఏర్పిన ఏడుపుతో యీ నీళ్ళు! ఆవును, నాళ్ళ కూడా నాలాగే యీలా ఏదోచోట ఒంటరిగా కూర్చుని “ఇన్ని కన్నీళ్ళు నే నెప్పుడు కార్చేను” అనుకుని అశ్రుర్యపోతుంటారు, తను ఆశ్రుర్యవద్దట్టు.

పచ్చి పచ్చి వూహల తాలాకు ఏచ్చి నవ్వాకటి లచ్చిగాడి పెదవుల మీద!

క్షణక్షణానికి వరదనీటి మట్టం, ప్రవాహపు ఉద్యమి పెరుగుతోంటే నీటి ఉపరితలానికి తను కూర్చున్న చోటుకీ మధ్యదూరం తగ్గిపోతోంటే ఏం చెయ్యాలో తోచనట్టు చుట్టప్రక్కలకి ఏచ్చి చూపులు చూడసాగేడు. అంతలోనే ఆతని భృకుటి ముడిపడింది. దూరంగా ఎవరో యీడుకుంటూ వస్తున్నాడు.

ఎవరై య్యుంటాడు? ఎవరై తేనేం చెట్టుమీదికి లాగి రక్షిస్తే పోలా? ఆమ్మో ఆ మనిషిని పైకిలాగటోయి తనూ నీళ్ళలో పడితే? భయపడ్డాడు లచ్చిగాడు.

అంత ప్రవాహవేగంలోనూ రెపరెపలాదే అళతో ఎండటాకులా గడ్డిపోచలా నీళ్ళు త్రాగుతూ వచ్చువదే చేతుల్ని తొళ్ళని పట్టుదలగా కడిలిస్తూ చావుకళ కబళించిన మొహంతో ఎదురుగా కనిపించే తాడిచెట్టులేని ఆకగా, భయంగా, కంగారుగా ఏకస్తూ ఆలోచిస్తూ ఈడుకుంటూ మొండి ధైర్యంతో ప్రయాణించే

అ అకారంకేసి చూసిన లచ్చిగాడు కొయ్యచారిపోయేడు.

ఏచ్చిరెడ్డి! వూహార్నే కొనీవేగల మరాజాకి ఎంత దుర్గతి. తన అలితాత్వం తెచ్చిన ప్రైత్యంతో ఆహంకారంతో అరుస్తూ, అరువుల వెనుక ఆధముల ఆర్తనాదాల్ని నమాదిచేస్తూ తన ఆహంతో అధికారంతో వూరిని యిష్టారాజ్యంగా పాలిస్తున్న యిద్దరు రెడ్లలో ఒకడు.... ఏచ్చిరెడ్డికి పాపం ఎంతటి కాని కాలం! ఆచ్చం తనలాగే ప్రాణతయంతో, జీవితం మీద ఆళతో, ఎడ్చుకుంటూ, కలవక పడుతూ, కాలాలకు మొక్కుకుంటూ, కన్నీళ్ళను వరదనీళ్ళతో కలిపి త్రాగుతూ, నీళ్ళమీద దోక్కుంటూ:

అండే, కాలం జరిపే విచారణలో ఎవడి విషయంలోనూ హెచ్చుతగ్గు లేవన్నమాట.

లచ్చిగాడు గుండెల్లో బరితెగించిన అడదానిలాంటి నవ్వు, పైకి నవ్వులేదు. తనువున్న చెట్టువేపే యీడుకుంటూవచ్చి మొండిగా గుడ్డిగా చెట్టును తొగిలించుకుని తలవాలేసిన ఏచ్చిరెడ్డినే ఎంతగా చూడ సాగేడు లచ్చిగాడు.

ఆకణ్ణి చెట్టుమీదికి లాగితే బద్దోద్దో ద్దోద్దు! ఏం ఎందుకని?

ఊరవతల చింతచెట్టు ఎక్కి ఆ వేళ్ళకి కూరకి వనికొస్తుందని చింత చిగురు కోసుకుంటుంటే పాలేళ్ళచేత

రాళ్ళువేయించి తనవి క్రిందకు పడగొట్టి, గొంతుమీద కాలు నొక్కిపెట్టి ఎక్కు తంగా నవ్వి న రెడ్డి, యితడే! ఒంట్లో నత్తునలేక ఒకపూట పనిలో తెళ్ళనందుకు నదివీధిలో పడిమందీ చూస్తుండగా కిర్రు చెప్పుల కాళ్ళతో తనని పొర్లించి తన్నిన రెడ్డి ... యితడే! ఇంతెందుకు మొన్న టికి మొన్న రైల్వో వస్తుంటే 'తన కన్ను పైన' కూర్చున్నందుకు జుట్టుపట్టి లాగి పీక నులమటోయిన రెడ్డి యితడే! తను జోరువానలో నడుస్తోంటే గుర్రబగ్గిలో పరిహసిస్తూ సాగిపోయిన రెడ్డి.... ఇతడే! విచ్చిరెడ్డి!!

అటువంటి రాక్షసుణ్ణి యిప్పుడు తను పైకిలాగి రక్షించాలా! పాపం .. ఈ రెడ్డి అప్పటి 'రెడ్డి' కాదు. అప్పుం తనాగే యీదీపుతన్నిన వరదతాపుకు కీళ్ళు ఎరిగి చావులో లేదా చావుబతుకుల నంద్యాళాలపు నెత్తుబీ వీధిల్లో తనన పోరాటపు సమానత్వ సూత్రాన్ని కల్లారా చూపిన రెడ్డి! తను చూస్తూ వూరుకుంటే తన కొరిగేదేంటి 'అ అయ్యనట్లాగే ఒడి రేతై ఆయనకి నానా తేదాయేటా! వుంటే అదిపాపం అదికే వుంటుంది." అను కుంటూ మెల్లగా జాగ్రత్తగా తూచివూచి ఒక్కో అంగుళం క్రిందికి జారి సరిగ్గా నెత్తిమీద ఆగి "అయ్యా!" అని పిచ్చేడు. అ పిదపుకు భయపడో, ఆడరివడో, ఉలిక్కిపడో పట్టుతప్పి నీళ్ళలోకి జార బోయిన విచ్చిరెడ్డిని బలమంతా ఉపయో

గించి పైకి లాగాడు లచ్చిగాడు. తన మొహంలోకి పసిపిల్లాడిలా చూస్తున్న విచ్చిరెడ్డి కళ్ళలో ఉబితే నెలుతురు కన్నీళ్ళకు చలించిపోతూ 'వర్లేదయ్యా నేనే! లచ్చిగాణ్ణి! తవయడానింక ఒపిక నేనుకుంటే పెట్టుమీదకి నేరేస్తాను." అన్నాడు. ఒక చేయి తనకి అందించి మరోచేత్తో చెట్టుపైకి ప్రాకలేక ప్రాకు తున్న లచ్చిగాడివేపు చూస్తోంటే రెడ్డిగారి గుండెల్లో లజ్జ, విధియం, కుమ్మక్కయి పోట్లాడుకోపాగినయ్య.

"ఒరే లచ్చిగా!" అర్థిగా పిచ్చేడు. విచ్చిరెడ్డి.

"ఎందయ్యా!" ప్రాకడం అపి క్రిందికి చూస్తూ అడిగేడు లచ్చిగాడు.

"కాస్తంక అగరా...."

"ఎందుకయ్యా!"

సరిగ్గా తన నెత్తిమీద వున్న లచ్చిగాడి నెత్తురోడే పాదాన్ని వవివ్రతంగా స్పృశించి కళ్ళ కిడ్డుకుండున్న విచ్చిరెడ్డివేపు కలవర పడుతూ చూపేడు లచ్చిగాడు.

"అయ్యా ఏమయ్యా . ఏటా విచ్చి కాష్టయి!."

"విచ్చి చేష్టలు కాదురా. వరదవీళ్లలో చిక్కుకోకముకుపే ఎదుకొండల ఎంక చేసుల్ని, యింకా గుర్తొచ్చిన చేవుళ్ళ నందర్నీ మొక్కుకున్నాను. ఏ దేవుడూ నన్ను రచ్చించలేదు. ఇదుగో ఈ దేవుడి మాత్రం రక్షించాలని చూస్తున్నాడు.

కానారే లచ్చిగా నిన్ను క్లాంకో
తప్పినాను గదరా. ...కొరడాలో గొడ్డును
దాడినట్లు దాదినాను గదరా పిడికెడు
నూకలిచ్చినందుకు పుట్టెడు కాకిరీ
వేయించుకున్నాను గదరా ... ఆయ్యమ్మ
పిడు గుర్తులేవా ... గుర్తులే నన్ను
పై లాగవురా. ఇట్లుంచికే పిల్లలోకి
యిసిరేతావు. చెట్టు బోదెను కావలించు
కుని పిచ్చాడికిమల్లె ఎడుస్తున్నాడు
పిచ్చిరెడ్డి.

ఒక ప్రక్క నరాల్లో జీర్ణించుకు
పోయిన ఆహారం రేపు తను బ్రతికి బట్ట
గడ్డిగా వదిలించి ముందు తనని ఒక
అడమిరు రక్షించాడని ఒప్పుకోగలడా.
ఆ విషయం తనం తనం గుర్తుస్తోంటే
ఆ దాదకు తను తట్టుకోగలడా... ! వరద
ఉరవడి హెచ్చికాల్ల దగ్గర తాళాడుకున్న
నీటి ఉపరితలాన్ని భయంగా చూపేడు
పిచ్చిరెడ్డి అలోచనలకు వ్యతిరేకంగా.

"అట్లాగనకండయ్యా. అయినా
ఆయ్యమ్మ గేవకం చేసుకుని తిట్టుకుంటూ
కూకునే యాల కాడిడి..." లచ్చిగాడి
మాట పూర్తికాలేదు.

పెనకనుండి, కాటుకోసం పొందివున్న
కరికాలనాగులా పడగెత్తిన పెద్ద తెరటం

ఒకటి దూసుకొచ్చి రెడ్డి శరీరాన్ని ఎగ
రేసుకు పోయింది. అప్పటికే ఆ తెరటం
కడుపులో చాలామంది పిచ్చిరెడ్డిలాంటి
మరికొందరు పిచ్చిరెడ్డు; కులం కోసం,
మకం కోసం, బలహీనులపై అధికారం
కోసం, ప్రాంతీయతత్వం రెచ్చగొట్టి
పాలించాలని కలలుగన్నవాళ్ళు, నీతికి
అవినీతికి చుద్య విత్యం పంపిరించే
వాళ్ళు యికా చాలామంది పున్నారు
ఇంకా చాలామంది మిగిలిపోయారు.
వాళ్ళందరినీ పడగొట్టి కడుపులో దాచు
కోవాలన్నట్లు మెరుపువేగంతో సాగి
పోయింది ఆచుం అగ్నివర్షంలో పున్న
తెనటం.

హింసించని ఈ హతాశురిజామానికి
హతాశుడయ్యేడు లచ్చిగాడు. పిచ్చిరెడ్డి
శరీరాన్ని నోట కడుచుకుని పరుగెత్తే
తెరటం చటుక్కున అగి తను ఎక్కిన
చెట్టుదగ్గర ఎడో గుర్తుపెట్టిపోవడం, ఆ
గుర్తుదగ్గర పెద్ద మడి ఏర్పడి నున్నాయి
చుట్టడం గమనించిన లచ్చిగాడు పెద్దగా
పట్టించుకోలేదు. తన చెట్టుదగ్గర మడి
గుండం చెక్కి 'శిలాక్షరాల' రేపటి
చరిత్రకు శ్రీకారం చుట్టేవని వాడికి
తెలిదు. ఆ చరిత్రకనికి వాడే సారథి
అన్న రహస్యం అంతకన్నా తెలిదు.

స్వరీయత్ సౌరిదర్శనీయం ఆర్. సుందర్శన

(గత పంచక తరువాయి)

63

కృష్ణమూళి కోపంకో ఒక నిశ్చయ దని చెప్పారుః”
 వికీ వచ్చేకాదు, ఎన్నాళ్ళు ఇలా! “అవును చెప్పాను. నన్ను అడిస్తుంది.”
 ఎన్నాళ్ళు అయినా ఈ కోపం ఈ అమె మాట్లాడలేదు వింటోంది.
 కక్ష ఇలా సాగుతున్నా ఉంటాయి. “ఇకమీదట నేను అడిస్తాను.”
 ఇందులో మార్పు రాదు. “అనలు ఏం జరిగింది! మిమ్మల్ని
 అందుకే ఏమయితే అయిందని పెళ్ళికి ఏమన్నా అన్నదాః”
 ముహూర్తం పెట్టించేశాడు. “ఎందుకు అనదు! కళ్ళు నెత్తిమీదకు
 మర్నాటికే ముహూర్తం పెట్టమంటే వెళ్ళిపోతే ఆనదూ! అకలి అయినపుడల్లా
 ఆ మర్నాడు ముహూర్తం కుదరలేదు. పాపిష్టిసొమ్ము నమిలి మింగుతుంటే
 రెండురోజుల కర్వాక ముహూర్తం నుంచి బుద్ధులు, మంచి మాటలు ఎలా
 కుడిరింది. ఎవ్వరికీ తెలియకుండా పెళ్ళి వస్తాయి!” అంటూ ఇందూ తన మనసు
 ఏర్పాట్లు చేయించసాగాడు. ఎంత గాయపరిచిందో, తల్లిని ఏమన్నదో
 అందికకు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. చెప్పాడు.
 “అందికా! మా పెళ్ళికి ముహూర్తం ఆ మాటలు వింటూనే అందిక అంది.
 రెండురోజుల కర్వాక పెట్టించేను.” “ఇందూ నోరు ఎలా అయినా జాతే
 “అలాగా! ఇందూ బాగానే ఉందా? ఏమాట ఎప్పుడు మాట్లాడాలో తెలీదు.
 అమె ఇష్టపడిందా?” అడిగింది “తెలీదు కదూ! తెలియచెప్తాను
 “ఇందూ ఇష్టపడుతుందా! అమెలో చూడు” అన్నాడు కోపంగా.
 మార్నా!” అన్నాడు అదోలా. “అయితే ఇప్పుడు ఏమిటి ఆలోచించు
 “అదేమిటి! ఇందూలో మార్పు వచ్చి కున్నాడు! అమెను బలవంతంగా పెళ్ళి

చేసుకోవాలనే అనుకుంటున్నారా?"

"అంతే మరి. అమె వినవచ్చుదు ఏంచేస్తాను; బలవంతంగా పెళ్ళిచేసుకుని ఆవిడగార్కి, ఆవిడ తండ్రిగారికి, అన్నకు నమాదానం చెప్తాను" అన్నాడు. అంబిక మాట్లాడలేదు.

"మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను" అంటూ చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

పెళ్ళివసులు చురుగ్గా సాగిపోతున్నాయి.

ఆ ఊరి చివరగా ఉన్న వెంకటేశ్వర స్వామి కోవెలలో పెళ్ళి.

ఆతను ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఈ పెళ్ళికి ఇందూ సనేమిరా ఒప్పుకోలేదు పరికరా ఆ విషయం అందరికీ తెలిపేటట్లుగా ప్రవర్తిస్తుంది.

అలా అయితే గొడవ ఆవుతుంది కూడా.

తనకి ఎంత డబ్బు ఉన్నా, ఎంత పేరు ఉన్నా ఆ విషయం మరుగునపర్చలేదు.

ఈ పెళ్ళికో తనకి చెడ్డపేరు వస్తుంది. చెడ్డపేరు రాకుండా ఇందూ ఇష్టంమీదే ఈ పెళ్ళి జరిగినట్లుగా అందరికీ తెలిపేలా చెయ్యాలి.

కృష్ణమో? ఆలోచనలు ఒక దారికి రావటంలేదు.

ఉపాయంకోసం ఆలోచిస్తున్నాడు.

పెళ్ళిచూస్తే ఎట్లుంది రాత్రి రెండు గంటలకు ముహూర్తం.

ఒక్కరోజు గడిచింది.

ఎలా; ఎలా, ఏమిటి చెయ్యటం; ఆవి ఆలోచిస్తుండగా ఆతని గదిలోకి మణి వచ్చి చెప్పింది.

ఇంద్రసేన రాత్రిమంది టోకనం చెయ్యటంలేదు అని.

ఆతనికి ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"నేను వస్తాను ఉండు" అంటూ ఆతను ఆక్కడనుండి అమె గదిలోకి వెళ్ళాడు.

గదిలోకి అడుగుపెట్టగానే ఇండు ఆతనివైపు రివ్యవ తలతిప్పి చూసింది.

అమె చూపులు ఒక శత్రువుని చూసి నట్టుగా అనిపించసాగాయి ఆతనికి.

కృష్ణమో? మనసు వెంటనే చివుక్కుమంది.

ఏమి అకింది తను అమెను కోరి భార్యగా తన జీవితంలోకి అహ్వనిస్తున్నాడు?

ప్రేమా; ఆదరణా; ఆభిమానమా; ఆనురాగమా;

భార్యనుండి ప్రతి మగవాడూ అకించేడి ఏమిటి;

ఆతని గుండెలు ఒక్కసారి బరు వెక్కాయి.

సూటిగా అమెవైపు చూస్తూ ఆడిగాడు.

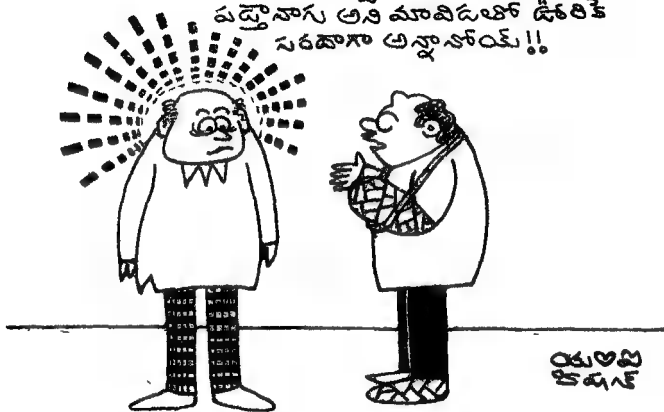
"రాత్రి టోకనం చేశావా?"

అమె మాట్లాడలేదు.

"ఉదయం కాఫీ త్రాగావా?"

అప్పటికీ అమె మాట్లాడలేదు.

కదాచే నేర్చుకుని నొబ్బరయం
పద్మానాగు అని మావిడలలో డోరికే
సరదాగా అన్నానోయ్!!

“మాట్లాడవేం!” కోపంగా గర్జించేడు.
అంతే ఆతని కేకకు అమె చక్రవర్తి
లేచి నిలబడుతూ కాలికో నేలను బలంగా
ఒక్క తన్ను తన్నింది.

“మీరు నన్ను అధికారంతో ప్రశ్నిం
చటం ఏమిటి? మీరు ఎవరూ? నేను ఎవరూ?”
అంది మహా కోపంగా.

“ఇందూ!” గట్టిగా కేక పెట్టాడు.

“మీరు ఎంత ఆరిచినా నేను ఏం
భయపడను. ఆరవండి ఇంకా గట్టిగా
ఆరవండి” అంది మహాకోపంగా.

“నేను మంచివాళ్ళకి మంచివాడను
కానీ కోపం వస్తే మాత్రం.....” అంటూ
అగాడు.

“ఏం బెదిరిస్తున్నారా?” సూటిగా
ప్రశ్నించింది.

బెదిరిస్తే నువ్వు బెదురుతావు అనే”
అంటూ ఆదోలో నవ్వాడు.

అమె మాట్లాడలేదు. నిర్లక్ష్యంగా

మతి తిప్పుకుంది.

“ముందు నువ్వు కాఫీతాగి టిఫిన్
తిను.”

“నేను తినను!”

“తినవా?” సూటిగా ప్రశ్నించాడు.

తల తిప్పించి తినను అన్నట్టు.

“తినకపోతే చచ్చిపోకుంటావు!”

కోపంగానే అన్నాడు.

“మరీ మంచిది. పగం చచ్చి ఈ
యింట్లో బ్రతికేకంలే పూర్తిగా చావటం
మేలు” అంది కపిగా.

“నువ్వు అనుకున్నంత సులభంగా
నిన్ను చావనివ్వను.”

“మోకీ!” అంది కోపంగా.

“ఏం? కేకలకు నేను జిడిసిపోతా
ననా నీ ఉద్దేశం. అలా జిడిసివార్చి
అయితే ఇంకదూరం నేను వదిలి ఈ
బాటను వచ్చేవార్చి కాదు. నా దారి నేను
చూసుకునేవార్చి. నేను మర్యాదగా చెప్ప

తున్నాను నువ్వు కానీ త్రాగుతావ రేదా!"

"నేను త్రాగను!" మొండిగా అంది.

"త్రాగవు" అంటూ అమె చెయ్యిపట్టి ఒక్క గుంటా గుంటాడు.

ఆ గుంటలంటలో తూలి అతనిపై పడింది.

"ఛీ!" అంటూ అతన్ని వదిలించు కుని దూరంగా వెళ్ళిపోయింది.

అతను ఒదలేడు.

మోకళ్ళలో కోసం, కసి, కక్ష తగంసాగింది.

"నేను ఆంధ్ర వేతకానివెధవను అనుకుంటున్నావేమో! నేను తల్చుకున్నాను అంటే ఏమయినా చేస్తాను. మీ నాన్నకు, మీ అన్నకు ఈ ఊళ్ళోనే కాదు ఈ ప్రపంచంలోనే ఎక్కడా చీల్లపుట్టకుండా చేయగలను.

"అంతేకాదు నీవు ఆంధం చూసుకుని మహా గర్వపడి మురిసిపోతున్నావే! ఆ అండాన్ని, నీ వయసునూ, నీ ఒయ్యారాన్ని, నీ గర్వాన్ని నేను దోచుకుని నిన్ను ప్రాణంలేని కట్టెగా చేసి ఒదిలి పెట్టేవాణ్ణి. అప్పుడు నువ్వు!..." అంటూ అదోలా నవ్వాడు.

"ఆంధం, వయసూ దోచుకోబడ్డ ప్రీతి పుట్టింబకూడా నిలవ నీడ లభించదు. ప్రాణం ఉన్నా ప్రాణంలేని కట్టెగానే మిగులుతుంది. అప్పుడు ఆ బొగరు ఆ విసురు ఏమవుతాయో ఆలోచించుకో."

ప్రీ ప్రీయే. "మగవాడికో ఎప్పుడూ నలికాదూ పోటీకాదూ."

"మగవాడు మగవాడే."

"మగవాడికో పోరాడి గెలిచిన ప్రీ లేడు."

"హా" అంటూ విరసనగా చూసింది.

"ఏం ఈ దేశంలో రాజ్యాలు ఏలివ ప్రీలు లేరా?" అడిగింది కోవంగా.

"ఉన్నారు. రాజ్యాలు ఏలివ ప్రీలు ఉన్నా ఆ ప్రీలకు భర్తలు ఉన్నారు. ఆ భర్తలకు తలవంచారు. గౌరవించారు. కానీ నీకు ఆ గౌరవం లేదు, ఆ మర్యాద లేదు. అది నీ తప్పు కాదు. నీ తండ్రి తప్పు. నీ తండ్రిబుద్ధులే వచ్చాయి నీకూ."

అమె మాట్లాడలేదు.

అతనితో అమె వాడించడమైతేలేదు. మోకరో మాట్లాడాలని అనిపించటం లేదు.

"నేను ఏమయినా చెయ్యగలను కాని చెయ్యలేదు. కారణం ఉత్తములు అయిన తల్లిదండ్రుల కడుపున పుట్టాను. అందుకే నాకు వంక గౌరవమర్యాదలు ముఖ్యం. అర్థం అయిందా!" సూటిగా ప్రశ్నించాడు.

అమె జవాబు ఇవ్వలేదు.

"చెప్పు కానీ త్రాగుతావ రేదా!"

"త్రాగను!" చాలా తాపిగా ఏమాత్రం తొణక్కుండా చెప్పింది.

“బలవంకంగా ప్రాణం తీసుకుందాం అనుకుంటున్నావా?”

అమె కళ్ళవిప్పి చూసింది. అంతే. జవాబు ఇవ్వలేదు.

“వరే! నువ్వు ఎన్నాళ్లు ఇలా ఉంటావో నేనూ చూస్తాను. ఎల్లండేగా మన పెళ్ళి.” వచ్చుతూ చెప్పాడు.

“ఏ! మీకోనా నా పెళ్ళి” అంటూ చీకొట్టింది.

“ఏం! ఆందచందారికి దేవలోకం నుండి దేవేంద్రుడు దిగివస్తాడనుకున్నావారేక చంద్రలోకం నుండి చంద్రుడు దిగివస్తాడు అనుకున్నావా! నోడ మూసుకుని కూర్చో. ఎల్లండి రాత్రి రెండుగంటలకి మన పెళ్ళి జరిగిపోతుంది. ఆ మర్నాడు నువ్వు నేను కలిసి మీ ఆమ్మానాన్నగారి దగ్గరకు వెళ్ళి ఈ విషయం చెప్పివద్దాం.”

“ఎల్లండి రాత్రి రెండుగంటలకు పెళ్ళి” తనలో తాను అనుకుంటున్నట్లుగా పైకే అంది ఆ మాటలు.

అమె కళ్ళలో భయం తొంగిచూసింది. ఈ పెళ్ళి జరక్కుండా ఆనటం ఎలా!

ఈ పెళ్ళి ఎవరూ ఆపలేరా! అన్నట్లు అలా ఉండిపోయింది బొమ్మలా నిరసన పోతూ.

అమె చెయ్యి వదిలిపెట్టేశాడు.

“నా మాట విని కావీత్రాగు. భోజనం చెయ్యి. లేదా నీ ఇష్టం. ఈ పెళ్ళిమాత్రం

యమ

జరగటం మానడు” అంటూ చెప్పి ఆతను అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇందూలో ఉన్న దైత్యంకాస్త కదిగి పోయింది. భయం కలిగింది.

తను కృష్ణమోళికి భార్య కావటమూ; తన పంకం నెరవేరే మార్గం లేదా! గెలుపు ఆతనిదే ఆవుతుందా!

ఆతని భార్యగా ఇష్టంలేకుండా జీవిత మంతా గడిపేయాలా!

ఇందుకి దుఃఖం ముందుకురాసాగింది.

ఇలా ఒంటరిగా ఏ ఊరు రావలసింది కాదు. అనవసరంగా తను ఇక్కడ చిక్కుకుంది. ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? ఎలా తప్పించుకోవాలి? అని అలోచిస్తూ కుమిలికుమిలి ఏడ్వసాగింది. అమె పంకంపట్టినట్టు వచ్చి మంచినీళ్ళు సూత్రాగటం మానేసింది

అరోజు, మర్నాడు గడిచిపోయాయి. అమెలో శక్తి తగ్గిపోసాగింది.

నీర్పం మనిషిని ముంచేయసాగింది. లేచి నడిచే ఓపిక లేదు.

కళ్ళుతెరిచి చూసే శక్తి లేదు నీర్పంగా మంచంమీద పడి కునే ఉండసాగింది.

అలా ఆయినా ప్రాణం పోతుందని ఇందూ అళ. ఇష్టంలేని పెళ్ళి జరిగేకంటే ప్రాణంపోవటం మేలనుకోసాగింది.

ఈ విషయం కృష్ణమోళికి తెలిసి అందికకు వెంటనే ఫోన్ చేశాడు కంకా

రుగా. అతని కంగారుచూసి అమె ధైర్యం చెప్పింది.

“మీరు ఏం కంగారుపడకండి. పెళ్ళి జరిగిపోయిందే. ఈ రాత్రికేగా పెళ్ళి” అంది.

అవును అన్నారు.

“మీరు ఏం కంగారుపడకండి. పెళ్ళి అయిపోయాక బలవంతంగా హర్లీక్స్ ఏదయినా కలిపి ఇవ్వండి:

“మనిషి మొండివలన ఏం తినుకోవటంలేదు, అంతే!” అంటూ చెప్పి పోన్ పెట్టింది.

కృష్ణమోళి రిసీవర్ పెట్టిన ఆలోచనల్లో పడ్డారు.

ఇందూలో శక్తి లేదు.

లోజనం చెయ్యని కారణంగా మనిషి కోటకూరకాడలా వారిపోతోంది.

నిలబడే శక్తి లేదు. ఎలా!

ఈ పెళ్ళి ఎంత త్వరగా జరిగి పోతుందా అని ఉంది ఆతనికి.

ఈరోజు కోవమేగా ఇన్ని అవస్థలు పడింది. ఇకముందు ఎలా జరుగుతుందో జరగవీ అనుకున్నారు.

పెళ్ళిచైము దగ్గరపడుతోంది.

కృష్ణమోళిని ముస్తాబుచెయ్యసాగారు.

అతను ఫుల్ సూట్ వేసుకున్నారు.

మెడలో చెల్లాదండలు వేసుకున్నారు. తలకి గులాబీరంగు పట్టుపాగా చుట్టారు. ఆ పాగాకి అందంగా గొలుసులు వేలాడ దీకారు.

కళ్ళకు కాటుక, ఎడంచెంపకు చుక్క పెట్టారు దిష్టితగలకుండా.

మదుట కళ్యాణబొట్టు పెట్టారు.

అతని ముస్తాబు పూర్తి అయింది.

ఇండుకి స్నానంచేయించి పట్టుచీర కట్టి జాకెట్ తొడిగారు.

పూలజడ వేశారు.

కళ్ళకు కాటుక, బుగ్గన చుక్క, మదుట కళ్యాణబొట్టు దిద్దారు.

ఇందూ వాళ్ళకి ఎడదుచెప్పే శక్తి లేనందువలన ఆలా ఉండిపోయింది. వాళ్ళు తనని ఎలా ముస్తాబు చేసినా ఏం అనకుండా.

ఇండు ఒక్కమాట మాట్లాడటంలేదు. కళ్ళువిప్పి నీర్పంగా చూడటం తప్పించి ఏం ఎదురుతిరగలేదు.

ముస్తాబుచెయ్యటం పూర్తి అయింది.

పోర్టికోలో కారు అగి ఉంది.

అన్నికార్లు వరసగా ఉన్నాయి.

ఇందుని ఇద్దరు మెల్లగా నడిపించుకు వచ్చి కారులో కూర్చోబెట్టారు.

అమె సక్సనే కృష్ణమోళి కూర్చున్నారు.

ఇండుకి శక్తి లేనందువలన అతని భుజంమీద తల వాల్చేసింది.

అతను అపురూపంగా అమెను పట్టున్నారు. అన్నికార్లు వరసగా గుడిదగ్గరకు బయలుదేరాయి.

కృష్ణమోళిలో ఆలోచనలు రకరకాలుగా పరుగెడుతున్నాయి.

అనుమనమా!
నమస్కారం!!

తెల్లెట పువ్వు

“రేవతి!”

“ఊ!”

“దగ్గరగా రా.... మరొక్క. ఉహం! ఇక్కడ కాదు ఇక్కడ...” చిలిపిగా చూశాడు మహేంద్ర.

రేవతికి కొత్తగా, భయంగా ఉంది. బెరుకుగానూ ఉంది. చిన్నపిల్ల కాక పోయినా ఏమిటో ఇరగటోయే అనుభవాన్ని కలుపుకుంటే గుండెల్లో ఏదో దడ.

ఒక్కసారి మహేంద్ర అమెను దగ్గరకు తీసుకొని ఊపిరాడవంతగా కౌగలించుకున్నాడు. రేవతి వదలించుకునే ప్రయత్నంలో “ఏమిటండీ” అంది.

కాగిలి సడలించి అమె మొహంలోకి చూస్తూ...

“కాలేజీలో నీకు బాధ్యురైండ్స్ ఉన్నారా?” అన్నాడు.

ఉక్కిరిచింది రేవతి. పెళ్ళై వారం రోజులయింది.

కోటనంరోజు రాత్రి ఒక భర్త భార్యను అడగవలసిన ప్రశ్న ఇదా! ఇది సమయమా? ఇది పందర్బమా?

“ఏమిటట్లా చూస్తావు... ఎవరు గుర్తు వచ్చాడు?” ఆరను వప్పుతూనే ఆడుగు తున్నా రేవతికి కంపరంగా అనిపించింది.

“ఎవరూ గుర్తురాలేదు. తొలిరేయి గురించి ఎన్నో కథలు చదివాను. సినిమాల్లో చూశాను. కానీ మీలాగా భర్త భార్యను ప్రశ్నించడం చదవలేదు, చూడలేదు, విన్నలేదు.” అంది కాస్త విష్ణురంగా.

“ఓ చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడుతున్నావే. బి ఏ చదివింది కో ఎడ్యుకేషన్ కాలేజీ కదా - ఈ కాలంలో అడపిల్లల

పాతివ్రత్యం గురించి నాకు బాగా తెలుసులే....”

స్వయంగంగా అంటున్న అతని మాటల దోరణికి దెబ్బతిన్నట్లు చూసింది రేవతి. ఆమె మనసు చిన్నబోయింది.

మహేంద్ర ఏమనుకున్నాడో విగ్గతగా నవ్వి- “ఏమిటట్లా చూరంగా పోతున్నావు. ఇది దగ్గరకు రావలసిన సమయం....” ఆమెను దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

అతని వర్కలో ఏడో లోకంలో తేలి పోబోతున్న రేవతి మళ్ళా ఉలిక్కిపడింది అతని మరో ప్రశ్నకు-

“వీడి నిజంగా మొదటి అనుభవమేనా?” మనసులో కూలం గుద్దినట్లయింది. కళ్ళలో చివ్వున నీళ్లు చిమ్మివై.

ఒక్కసారి అతన్ని ఒదిలించుకొని పక్కకు జరిగింది.

“ఏమిటి అలక?” విసుక్కున్నాడు మహేంద్ర.

“మీరు మాట్లాడే విషయాలు నాకు వచ్చలేదు. నిర్మలమైన మనసులతో ఒకటి కావలసిన రోజిది. అంతేగానీ కుక్కు మనసుతో మన సంసారాన్ని అరంభించడం నాకిష్టంలేదు....” రోషంగా. అనేదనగా అంది రేవతి.

“స్వచ్ఛంగా ఉండాలి కాబట్టి అడుగుతున్నాను. మధు ఎవడూ....”

“నా క్లాస్ మేట్....”

“అతనిది, వీడి ఏ తక్కువైన సంబంధం?”

“స్నేహం.... అంతే....”

“మీ రిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకోలేదా....” ఉలికిపడింది రేవతి. అతనిది ఎటువంటి మనపో తేటతెల్లమవుతున్నది. ఇతనికోనా తను సాహచర్యం చెయ్యబోయేది. గుండెలు దడదడలాడున్నై.

“ఏం మాట్లాడవేం?” మళ్ళీ గర్జించాడు.

“నాకూ అతనికి ఏ విధమైన సంబంధం లేదు.”

“కానీ అతను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. ఇదంతా అబద్ధమా..”

“అతనికి ఆ ఆభిప్రాయం ఉండేది. కానీ నే నెప్పుడూ అతడిని ఆ దృష్టికో చూడలేదు. ఆ విషయం అతనికో ఏనాడో స్పష్టంగా చెప్పాను.”

“ప్రతివ్రతలా కబుర్లు చెప్పుకు- నీ చరిత్రంతా మొన్ననే సేకరించాను....”

ఈ నిందకు రేవతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినై నోట్లోంచి మాటాలేదు. కొంచెం వేపాగి మళ్ళా మహేంద్రే అన్నారు. “పోన్లే ఇప్పుడదంతా ఎందుకు? కాసేపు సరదాగా మాట్లాడావంతే. ఏమిటంత సీరియస్? అయినాన్-రావోయ్...” చెయ్యి వట్టి ఆమెను దగ్గరకు లాగాడు.

యాంత్రికంగా అతని చేష్టలకామె మైనం బొమ్మలా తిరిగింది. కానీ రేవతి మనసు మాత్రం అతనిపట్ల విముఖతతో దూరం దూరం జరిగిపోతుంది.

మధుకూ, తనకూ కేవలం స్నేహమే సంతే నమ్మే సంస్కారం మహేంద్రకు

లేదని స్పష్టమైపోయింది. అతని స్వభావం కూడ తెలిసిపోయింది.

పెళ్ళి లాటరీ-ఎటువంటి వాడితో ఎట్లా జీవితం గడపాలో ఆడుగుపెట్టవరకూ తెలియదు. అనుకూలమైన జత దొరికిందా లాటరీలో లక్షరూపాయల విజేతల మయి నట్లు తద్వ్యతిరేకమైతే సర్వం కోల్పోయినట్లు.

కోభనం గదిలోకి ఆడుగు పెట్టక ముందే తానీ పెళ్ళి అనే లాటరీలో మోరంగా వరాజయం పొందినట్లు గుర్తించింది రేవతి. నిట్టూర్పుడం మినహా అప్పుడు చేయగలిగిందేమిందీ తీయగా కరిగిపోవాల్సిన రేయి బాధగా నిట్టూర్చింది.

* * *

చదయం లేచి స్నానంచేసి మహేంద్ర రే-సరికి తానీ తీసుకుని గదిలోకి వచ్చింది రేవతి. రాత్రి అతనితో జరిగిన సంభాషణ అబద్ధమైతే బాగుండునని విస్తున్నది.

తానీ అందుకుంటూ తనను చిలిపిగా కవ్విస్తాడేమోనని ఏమూలో ఉన్న ఆళ అతని ప్రశ్నకు తిరిపోయింది.

“మీరు ఉండేది ఈ ఊళ్ళోనే కదూ?”

కడుపులో దేవేసినట్లుంది అతని ప్రశ్న. “అనుమానం రోగం- అది వావుతో కాని పోదు.” అనుకుంది కసిగా.

“అ....ఇక్కడే - బ్యాంకులో పన్నే

స్తాడు” అంది నిర్లిప్తంగా.

“ఫోన్ నంబరు తెలుసా?”

“అ....”

“స్నాయంత్రం మనింటికి ఫోజనానికి రమ్మని ఫోన్ చేయ్యి...” అన్నాడు తానీ నివ చేస్తూ, రేవతి మొహంలో భావాలను గమనిస్తూ.

“ఇప్పుడు అతనెందుకూ?” మొహం చిల్లించింది రేవతి.

“నీ స్నేహితుడు కదా! నేనూ పరిచయం చేసుకుని స్నేహం పెంచుకుందామని...”

“అతనిప్పుడు మనింటికి రావడం నా కిష్టంలేదు...”

“నేను కత్తి రమ్మని ఫోన్ చేయ్యమన్నాను. నువ్వు చెయ్యాల్సిందే- విన్నావా?” అధికారికంగా అన్నాడు మహేంద్ర.

“నా కిష్టంలేదు - నేను చెయ్యను” అక్కర్లేంది కదలబోయింది రేవతి.

“రేవతి! మహేంద్ర అంటే ఏమిట కున్నావో- పప్పుచూ, ఏ నిమిషం కూడా నా మాటకు ఎదురు ఉండరాదన్న విన్నావా?” శర్మించాడు మహేంద్ర.

ఎంతో ఘటాపరంగా పెరిగిన రేవతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండినై. క్షేష్టంలో పద్ద ఈగ చందాన ఉంది పరిస్థితి. ఈ బందాన్ని తెంచేసుకొని సాధ్యమైనంత దూరం సాధ్యమైనంత తొందరలో పారి పోవాలనుకుంది. దాంపత్య జీవితంలో

అడుగుపెట్టిన మరుసటిరోజు విధంగా
అనుకోవలసి రావడం ఎంత దొర్లొగ్గం,
అందమైన ఈ ముఖం కోడేలు కప్పు
కున్న ముసుగులా ఉంది. చేష్టలుదీ,
మందున్న రేవతి.

“బ్రష్మద పేస్తువేసి- బాత్రూమ్ లో
వేదీనిక్కు పెట్టు-” అని మళ్ళీ గర్జించాడు.

విస్మయపుగా బాత్రూమ్ వైపు వది
లింది రేవతి.

అతను మొహం కడుక్కుని పొన్నం
చేసి వచ్చాడు. యాంత్రికంగా ఇద్దీ పేటు,
మంచిచీక్కు ముందుంచింది.

“నువ్వు తిన్నావా?” అన్నాడు.

లేదన్నట్లు తలుపింది రేవతి.

“నువ్వు తెచ్చుకో.”

“నాకు తినాలని లేదు” అంది.

“ఎయినా తినాల్సిందే.” ఇంత అది
కారం ఇంతకుముందు ఎప్పుడూ ఎర
గని రేవతి అతని ప్రతి మాటకు ఉక్కి
పడుతోంది. కప్పనివరిగా పేటు తెచ్చు
కుని కూర్చుంది. అదొక జైలులాగ
కానొక మర్దాయిలాగా, బిండిగా—
మహేంద్ర యముడిలా అనిపిస్తోందే
కానీ కాపురానికి వచ్చిన రెండోరోజు
భర్తకో పండుకోవాల్సిన అనుభూతులేవీ
మనసు ఛాయల్లోకి రావడంలేదు చిన్న
ఇద్దీ ముక్కు కూడ గొంతు దిగడంలేదు.
మహేంద్ర మాత్రం గబగబా తినేశాడు.

“ఇదిగో ఎల్లండి ఊటికి వెళ్ళడానికి
బీకెట్టు బుక్ చేశాను.”

‘మన అనందానికిప్పుడు ఊటి నే
తక్కువైంది-’ అనుకున్నది అక్కసుగా
రేవతి.

రేవతి వంటచేసింది.

3-30 గం లకు అపీసుకు బయల్
దేరేముందు “అన్నం వడ్డించే
మంటారా?” అన్నది. అసలు అతనికో
మాట్లాడాలని ఏకోశాన లేదు.

“క్యారేజీలో పెట్టు” అన్నాడు.

అన్నం క్యారేజీలో పెట్టి తీసుకువచ్చి
తేబురమీద పెట్టింది.

ఫోన్ వక్కన కూర్చుని “మధు
ఫోన్ నెంబరు ఎంత?” అన్నాడు
మహేంద్ర. అతని ఉద్దేశం ఏమిటో
అంతుపట్టడం లేదు.

మాట్లాడకుండా చిన్న ప్లీస్ మీవ
నంబర్ వేసి అతనికిచ్చి వెళ్ళబోతుంటే
కూర్చోవున్నట్లు కుర్చీ చూపించాడు.

రేవతి కూర్చుంది.

ఫోన్ డయల్ చేసి రింగవుతుంటే అమె
చేతికిచ్చాడు. “మధుని విలిచి, రాత్రికి
మనింటికి ఫోజనానికి రమ్మను-”
అన్నాడు.

ఫోన్ చేతిలోకి తీసుకుంది.

మధు లైన్లోకి వచ్చాడు.

“హలో, నేను రేవతిని మాట్లా
డున్నాను!” అంది.

“ఓ రేవతి! బాగున్నారా? వెళ్ళికి
లారేకపోయాను పోనీ ఎల్లాఉంది కొత్త
జీవితం! మీవారెట్లాంటినారూ?”

“అయన చాలా చాలా మంచివారు. చాలా వికారహృదయులు. నువ్వు నాకు ప్లేహతుడవని చెప్పే చాలా సంకోషించారు. ఇద్దరం కలిపి అమెకన్నాం ఈ లోకాన్ని విమ్మ భోజనానికి విలవాలని. అయిన నా పక్కనే ఉన్నారు. నువ్వు 7 గంటలకు వస్తే నాగుంటుంది....” అన్నది.

“భోజనాని కెందుకు-ఊరికే వస్తాను”

“కాదు కాదు. నువ్వు అట్లా అంటే మా చారు చాలా బాధపడ్డారు...” అంటుంటే మహేంద్ర పక్కమంచి ‘నేను మాట్లాడాను’ - అని వైగచేశాడు. ‘ఫోన్ మావారి కిస్తున్నాను’ అంటూ మహేంద్ర, కందించింది.

“హలో! మధుగాదూ! నమస్కార మండీ! మా అనిద, మీరు చాలా క్లోక్ ప్రెండ్స్ని తెలిసింది. ఆ.... కాదు కాదు మీరు భోజనానికి రావల్సిందే....” అంటూ ఇంటిగుర్తులు చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

క్యారేజీ తీసుకుని అపిసుకు వెళ్ళి పోయాడు.

మర్యాదాం రెండుగంటలకు ఫోన్ రింగుతో తీసింది రేవతి. మహేంద్ర చేశాడు. “గంటపేపట్టుంచి ట్రైకేస్తుంటే ఎంగేజ్ వస్తోంది. మీ ప్రెండు మధుకో మాట్లాడున్నావనుకున్నా....” అన్నాడు మహేంద్ర ఫోన్ తియ్యగానే.

అనందేజ్ రాంగ్ నెంబరుకి పోయి ఉంటుంది తనింకవరకూ ఎవరికీ ఫోన్

చెయ్యనూ లేదు. బయటి ఫోనూ రాలేదు.

అయినా కోపం కొద్దీ “అవును” అంది అవతలనుంచి ఓ ఊరికి మహేంద్ర మాట్లాడలేదు.

“నేను నాలుగు గంటలకే వచ్చేస్తాను. కూరలు కొనుక్కుని” అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అతనిది ఎటువంటి న స్కాగమో అర్థంకావడం లేదు.

అసలు మధు ఎవరు? తనెవరు? అతని గురించిన పేరే రకమైన అలోచనలు ఎప్పుడూ రాలేదు. అయినా కనిపించిన ప్రతి మగాడి గురించి అలోచించడమేనా తన వని

అమ్మా, నాన్న చూసిన సంబంధాలే. మహేంద్రను పెళ్ళిచూపులో చూశాక నచ్చాడన్నది తను - అతని నుండి కూడా తను వచ్చినట్లు సమాచారం వచ్చింది. అంతకుముందు ప్రేమ వ్యవహారాలు తెలియకపోయినా మహేంద్రను చూసినప్పటి నుంచి తెలియకుండానే అతని చుట్టూ ఊహలు అల్లుకుంది. కలలు కన్నది, కానీ భార్యగా అతని ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన ఊహ అతని వీరుకాతి పోయినై. ఊహలన్నీ నిరుత్సాహపడినై.

అలోచనల్లో పడి కొట్టుకుపోతూనే ఉంది రేవతి. అన్నంకూడా తినలేదు.

చెప్పినట్లుగానే 4 గం లకు ఇంటికి వచ్చాడు మహేంద్ర. స్వీట్లు కూరలు తీసుకుని.

మానసికంగా, శారీరకంగా కూడా అరిగిపోయి ఉంది రేవతి. పైగా ఉదయం నుంచి ఏమీ తినలేదు. మహేంద్రకు కాఫీ ఇచ్చి, బలవంతాన వంటకు ఉపక్రమించింది.

కూరలు తరుగుతుంటే అడిగాడు “నువ్వు మధు కలిసి ఎన్ని పివిమాలు చూశారు?” అని. తల్లి తీక్షణంగా చూసింది గానీ ఏం మాట్లాడలేదు. ఆతను ఏమనుకున్నాడో ఊహిస్తున్నాను. అంత అలిమనంగం తన్ను అకనంత ఆనమానిస్తుంటే ఎట్లా భరిస్తున్నదో....

నిదో వంట అయిందనిపించింది.... అట్లాగే వెళ్ళి మంచంపై పడుకుంది. టైమ్ అరున్నర అయివట్లుంది.

“రేవతి!” పిలుస్తూ లోనికి వచ్చాడు. మహేంద్ర పడుకుని ఉన్న రేవతిని చూసి “ఏమిటి పడుకున్నావు? లేచి మొహం కడుక్కో... ..” అన్నాడు విగ్గా. ఆకనితో వాదన ఇవ్వలేదు-లేచి మొహం కడుక్కుని చీర మార్చుకుంది.

మనసు దిగులుగా ఉంది.

మీ ప్రంధు వస్తున్నందుకు సంతోష పడాలిగానీ అట్లా ఉన్నావేం. భయపడ్తున్నావా.... ..”

ఆకనేం మాట్లాడినా ప్రూరంగా, కర్కశంగా ధ్వనిస్తోంది.

“తప్పుచేసినవాళ్ళు భయపడ్తారు — నాకెందుకంటే భయం-” అన్నది మెల్లగా. ఏడు గంటలపుకుండగా వచ్చాడు మధు.

రేవతి నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయింది.

“చాలాకాలానికి కలుసుకున్నారు కదా. అంత దరగా ఉంటావేంటోయ్. ముందు మంచి కాఫీ తీసుకురా....” పరిచయాలయ్యాక ఉత్సాహ పరుస్తూ అన్నారు మహేంద్ర..... అంత నాటకులో పుట్టంలా ఉంది.

మధు నవ్వాడు. “రేవతి కాఫీ చాలా బాగా చేస్తుంది. రేవతి ఇవ్వకపోతే అడిగి కాఫీ పెట్టించుకుని తాగేవాణ్ణి.”

రేవతి బలవంతంగా నవ్వింది.

మహేంద్ర కూడా నవ్వేడు— ఆ నవ్వులో ఏముందోగానీ కడుపుతో చేసేనట్లు వికారంగా అనిపించింది.

కాఫీ తీసుకువచ్చేటప్పుగా మహేంద్ర మధును ఎవో ప్రశ్నలు చేస్తూనే ఉన్నాడు. అక్కడక్కడా వినిబిత్తున్నే స్నేహభారణలో మధు చెప్తున్న జవాబలను మహేంద్ర ఏ విధంగా రిసేవ్ చేసుకుంటున్నాడో ఊహిస్తే వణకుపుడోంది రేవతికి.

“ఓహో అయితే కాలేజీదేకి ఇద్దరూ కలిసి పోలో దిగేంన్నమాట....”

“అ, అది రేవతి ఆర్జుమ్మలో పెట్టుకుంది రేవతి! ఆర్జుమ్మ చూపించలేదా- తీసుకురా సరదాగా చూద్దాం. .” కాఫీ తీసుకు వచ్చిన రేవతితో ఆన్వయం మధు అతి మామూలుగా.

రేవతి గోంతు తడి అరిగిపోయింది. నిష్కల్యాదంగా మాట్లాడుతున్న ఆకని

మాటలను అర్థంచేసుకునే సంస్కారం మహేంద్రకు లేదని అతనికి తెలియదు.

“కానీ తీసుకోండి”, అంది ప్రే అక్కడ పెద్దా. ఆ సంభాషణ ముగిసి అతను వెళ్ళిపోతే బాగుండునని ఉంది రేవతికి.

కానీ మధు మళ్ళీ అన్నాడు “అల్పమే తీసుకురా” అని. “అది ఇక్కడకు తేలేదు” అంది మెల్లగా

“పుట్టింట్లో రహస్య స్థానాల్లో బాలా ఉంది ఉంటే - మధు, మీ కిష్టమైన మీ ప్రేమకు చేసిన కానీ తీసుకోండి” అన్నాడు వత్తివలకునూ. నుంచునే ఉన్న రేవతికి మధు కూర్చోమని బలవంతం చేశాడు. 8 గంటలు దాటేవరకూ ఎట్లాగో ప్రేమ గడిచింది. అది, ఊరి అనడం తప్పించి రేవతి సంభాషణలో ఎక్కువగా పాల్గొనలేదు.

“ఏమిటి రేవతి! అట్లా ఉన్నావే?” అన్నాడు మధు ఆమె అన్యమనస్కత గుర్తించి.

“ఏమీలేదు. మీరికే లేవండి. భోజనం వద్దిస్తాను, చల్లారిపోకోండి” అంది రేవతి

రేవతి.

“కాళ్ళు కడుక్కు రండి - అదిగో బాత్రూమ్” - అని మహేంద్ర రేచి మధుకు బాత్రూమ్ చూపించాడు.

రైనింగ్ జేబులో మీద స్లేటు నర్దుతున్న రేవతి ‘మూ’ అన్న అర్థవాదా ఉరికిపడి బాత్రూమ్ దగ్గరకు పరుగెత్తింది.

తలవగిరి రక్తం మధుగులో పడిఉన్న మధు, కొరియముడిలా చేతిలో ఇనుప రాడ్ కో ప్రకారం గా నవ్వుతున్న మహేంద్ర.

“నీ ప్రయోజ్ని చంపేసేనే. ఇక జీవితంలో మన మధ్య ఎవ్వరి అడ్డూ లేదు ...” అంటున్నాడు ఎర్రబారిన నేత్రాలతో రౌద్రంగా.

పైకాదికంగా, అనుమాన రాక్షసికి మారుపేరులా చిత్రమైన మనస్తత్వంగల మహేంద్ర నొక్కణం కొయ్యబారిపోయి చూసింది రేవతి. మరుక్షణం చేతిలో స్లేటు జారవిడిచి కాలి నత్తువకొద్దీ బాణాలా గేటు బయటికి, పోలీస్ స్టేషన్ దిశగా దూసుకుపోయింది.

పాన్పు కింద పసుళ్ళు వాళ్ళున్న సుఖాత్మలు

ఎక్స్ప్రెస్ రైలు ఒకసారి పెద్దగా ఆరవి బయలుదేరింది. జారిపోయే శ్రామ పాములా మున్నె వట్టలమీద ముందుకు నడుస్తూ ఉంది. ప్లాటుపారమీద మనుషులు ఒక్కొక్కరి వేనక్కు పోతున్నారు. ప్లాటుపాదం దాటించరువారైతెయినను పీదందుకొంది. వ బరొదాలు, ఆడ బరొదాలు, కొందరు ఒక్కొక్కరికొద్దీ నేపు వినిపించి వెనక్కుపోతున్నాయి.

కిటికీలోంచి చూస్తున్న రామకృష్ణ మనసు మనసులో రైలు వేగం కంటే ముందుకు ఆరవి ఆలోచనలు వరుగులు తీస్తున్నాయి. కొమ్మి దేశపు తరువాత చూడబోయే ఒకప్పటి తన ప్రియమైనది, ప్రణయాల అవర్త గుర్తుకువస్తోంది. తమ ప్రణయం మొగ్గగా పుట్టి, పుష్పి కనుయంలో ఎండి రాలి పోయింది. తన ప్రేమించి, ఆరాధించి,

పూజించిన అవర్త తనకు దక్కకుండా పోయింది. దాంతో విరక్తిగా మిలటరీ లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆరా మిలటరీలోకి వెళ్ళిన రామకృష్ణ రెండువార తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు వారాలేదు. వాళ్ళతో తన క్షేమనమాచారాలు, మిగతా అన్ని విషయాలు జాబరి మూల కంగానే తెలియజేసేవాడు. ఎంతమంది ఎన్నిఎప్పినా పెళ్ళి మానుకొని అవర్తనే జీవిస్తూ మారుతుంటిపోయాడు. రామకృష్ణకు తన గతాన్ని తలచుకొన్నప్పుడల్లా అమరుర స్మృతులు గుర్తుకువచ్చి నేడ తీరుస్తుంటాయి.

రామకృష్ణ, అవర్త ఓకే ఊరినాళ్ళు చిన్నతనంనుంచి ఒకరికొకరు తెలిసిన వాళ్లే. స్కూలుపైవయవరకు ఊళ్ళోనే కలసి చదువుకొన్నారు. కాలేజీ చదువు ఊరికి నదిమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న బొనుకు వెళ్ళాల్సివచ్చింది. రామకృష్ణ, అవర్త

ఇంట్లోకి వెళ్ళి వెళ్ళి బస్సులో వచ్చేవారు.

ఒకరోజు కాలేజీలో ఆపర్రను కొంత మంచి అబ్బాయిలు ఏడిపించడం, ఆపర్ర చెప్పుకోకట్టడం, దాంతో స్టూడెంట్లుంటా ఒకటై ఆమెపై దాడిచేయడం, ఆమెను కాపాడడంలో రామకృష్ణ చావుదెబ్బలు తినడం జరిగింది. స్వతహాగా ఆందగత్తై అయిన ఆపర్ర కాలేజీ బ్యాటగా పేరు గాంచింది. ఎందరు ఎంత కవ్వించినా, ఆశాపూరితంగా వలించేది కాదు. పవిత్రంగా ఉండేది. ఆమె గుండెలో పురనివాస మేర్పరచుకొని పూజనీయమైన నవాడు రామ కృష్ణ ఒక్కడే.

రామకృష్ణకు కూడా అంతే. వీణతీగె లను నవరించినంత మృదువుగా ఆమెతో మాట్లాడుతాడు. అంతకంటే మృదువుగా ఆమెను స్పృశిస్తాడు. ఆ ఊరినుంచి కాలే జీకి వెళ్లే పదిమందిలోను వీళ్ళ ప్లేహ మంటే అంత పవిత్రతగాను గుర్తింపు గానూ ఉండేది. వారి నిష్కర్మత్వమైన ప్రేమలో ఎటువంటి తప్పుపప్పులు కని పించేవి కావు.

కాలేజీలో ఆరోజు స్టూడెంట్లు గొడవ చేసిన తరువాత ఆపర్రను కాలేజీ మాన్యుంచి పేసారు. ఆమె తల్లిదండ్రులు. ఆరోజు రామకృష్ణ గుండెలమీద వారి అనుభవించిన వేదన అంతా ఇంతా కాదు. రామ కృష్ణ ఎంత చెప్పినా ఆమె తల్లిదండ్రులు వివరలేదు. చివరకు ఆపర్ర కాలేజీ మాని

వేయక తప్పలేదు.

ఆపర్ర తనను రామకృష్ణ రోజూ కలుసుకోవాలని మాట తీసుకుంది. రామ కృష్ణ రోజూ కాలేజీకి వెళ్ళి సాయంత్రం బస్సు దిగగానే నేరుగా ఆపర్ర ఇంటికి వెళ్ళి ఆమెతో అనాటి కాలేజీ విశేషాలు చెప్పి ఇద్దరూ తనివితీరా మాట్లాడుకొన్న తరువాతగాని ఇంటికి వెళ్లేవాడు కాదు. ఇది మొదట్లో నహజంగానే జరిగి పోయింది. కాని కొన్ని నెలలు గడిచేవరికి ఇది విషవలికాలకు దారితియసాగింది.

రామకృష్ణకు, ఆపర్రకు వీచ నంబం ధాలు అంటగట్టారు ఆపర్రలూరి ప్రజలు. రామకృష్ణ ఆపర్రను ఉంచుకొన్నాడని ఊరంతా దుమారం రేగింది. రామకృష్ణను ఇక తమ ఇంటికి రావద్దని అచ్చితంగా చెప్పేసారు ఆమె తల్లిదండ్రులు. రామ కృష్ణముందే తల్లిదండ్రులమీద విరుడుకు పడింది ఆపర్ర. 'ఊళ్ళోవాళ్ళకు బుద్ధిలేక పోతే మీ తెలివేమయింది. వాళ్ళు గద్ద తినమంటే ఘనం తినేదేనా' అంటూ ఏడ్చింది.

రామకృష్ణ ఇక అక్కడ ఉండలేక ఆపర్రకు 'సారి' చెప్పి ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసారు. ఆతని మనసు వికలమైంది. అంతలోనే ఆలోచనంతో ఒక రకమైన జ్ఞానం వచ్చింది. 'అవును, పెళ్ళికొని అడవిల్లో ఇంటికి వెళ్తే అనవదే గదా. అందుకే నా దేవతను పెళ్ళిచేసుకొని

ఇంటికి తెచ్చుకొని పూజించుకొంటాను' అని నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఆ నిశ్చయం కోనే తల్లిదండ్రులతో ఈ విషయం కదిపాడు.

అతని తండ్రి ఈ వెళ్ళికి ఒప్పుకోలేను. "వీళ్ళ సమాన వయసున్న అడవాన్ని ఎలా చేసుకొంటావురా అయ్యో! ఊరికి వెళ్ళాలి అనేది వీరంటే నాలుగేళ్ళు చిన్నదిగా ఉండాలి" అంటూ కసిరాడు. అతని తల్లి కూడా "ఒరేయ్ చదువుకొంటున్నావు ఆ పిల్లను చేసుకొని ఏం బావుకొంటావురా వీళ్ళ కళ్ళు మూసుకొని పాతిక పేలు కట్టుమిస్తారు" అంటూ కళ్ళవీళ్ళు ఒత్తుకొంది. రామకృష్ణ రెండు చోటాలు ఆన్నం తినకుండా ఉగ్గవట్టేసరికి తల్లిదండ్రులు 'అతని దారికివచ్చి ఈ వెళ్ళికి ఒప్పుకొన్నారు.

అయితే రామకృష్ణ ఆనందం అవిరైపోయింది. ఆవర్త తల్లిదండ్రులు ఈ వెళ్ళికి తాను ఒప్పుకోమన్నారు. నల్లంలో ఉండే తన తమ్ముడికే తన కూతుర్ని ఇవ్వాలని వట్టువట్టింది ఆవర్త తల్లి. ఆవర్త సనేమిరా కాను రామకృష్ణను తప్ప వేరే వాళ్ళను చేసుకోనని ప్రతిజ్ఞచేయడంతో అమె తల్లి గన్నేరుకాయలు మారుకొని తింది. దాంతో అమెకు ప్రాణాంతకమై వారంరోజులు హాస్పిటల్లో ఉండల్సి వచ్చింది. ఈ వారంరోజుల్లో చిక్కి కలెక్టుమైపోయింది ఆవర్త. హాస్పిటల్ ఆవరణలో రామకృష్ణ, ఆవర్త ఒకరినొకరు

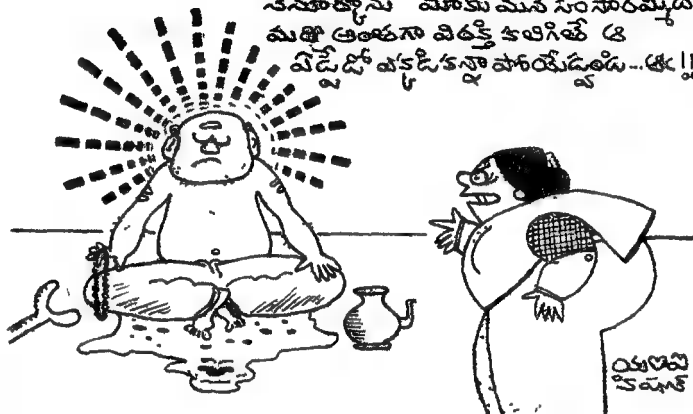
కౌగలించుకొని ఏదేవాళ్ళు.

మరుసటి నెంలొ ఆవర్తకు అమె మేనమామతో సంబంధం కుడిర్పింది అమె తల్లి. తల్లియొక్క వట్టుదల తెలిసిన ఆవర్త తెలిపి తెలిపి తన తల్లిని చంపుకోలేక మౌనంగా ఉిరుకొంది. మౌనమే అంగీకారంగా చేసుకొని ముహూర్తాలు పెట్టేవారు. రామకృష్ణ శరీరం కొలిమిలో కాల్చినంత బాధ పడింది. మనసు ముక్కులైపోయింది. ఆవర్త మనసు రామకృష్ణకు తెలుసు. అందుకే తనవలన ఎవరికీ ఎటువంటి ఇబ్బంది రాకూడదనే ఉద్దేశంతో గాయపడిన మనసుతో ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత వారానికి ఇరవై రెండేళ్ళ ఆవర్తకు, వలెఅయి దేళ్ళ మేనమామతో వివాహం నిరాఘాటంగా జరిగిపోయింది.

ఇది జరిగిన తొమ్మిదేళ్ళ తరువాత మళ్ళీ మొన్ననే తన ఊరికి వెళ్ళాడు రామకృష్ణ. ఈ సమయంలో అతని గుండె రాయి అయింది. ఆ రాయిలో ఓ సున్నితపు వొర ఉంది. ఆ వొరల మాటున దాగిఉంది ఆవర్త ఇప్పటికీ. అతని రాకకు ముసలి తల్లిదండ్రులు ఎంతో సంతోషించారు. ఇంతవరకు తన యోగక్షేమాలు తేలియేమీ నెలనెలా తబ్బు పంపించేవాడే కాని ఎప్పుడూ ఊరికి రాలేదు.

రామకృష్ణ మెలితిరిగి మీసాల్ని, కరకు తేలిస ముఖాన్ని, నిండైన అకారాన్ని

ఇంట్లో ఇలాంటి వెళ్ళవేయాలేస్తే
నేనూడినా మీకు మన సంసారమీద
మళ్ళీ అంతగా విద్య కలిగితే ఆ
విద్యలో వక్కడినూ పాఠ్యమేమిట...అయ్యో!!

ఎంకో మెచ్చుకొన్నారు. ఈశ్వరీవాళ్ళు విషయం ఉట్టిపడేట్లు మాట్లాడారు. మిలటరీ సంగతులు చెప్పమని గుమిగూడారు. అతను తెచ్చిన ఎంతైన వస్తువుల్ని విచిత్రంగా చూసారు. అతను మిలటరీలోని దీనిపైను గురించి, అక్కడ సంఘటనలను గురించి కథలు కథలుగా చెబుతూంటే చెవులు రిక్కించుకొని విన్నారు.

సాయంత్రం వరకు ఉగ్గబట్టుకొన్న అతని మనసు ఇక నిలవలేకపోయింది. కల్లి దండ్రులు ఆ విషయం ఎత్తితే తనను చీనాట్లు పెడతారని మెల్లగా అపర్య ఇంటివైపు అడుగులు వేసాడు. ఇల్లు దగ్గరయ్యేకొద్దీ అతని అడుగులు తడవడసాగాయి. ఇంటికి తాళం వేసి ఉండి. ఇల్లు శిథిలమయి అక్కడక్కడా గోడలు వడిపోయి ఉన్నాయి ప్రహరీ గోడలు విరిగిపోయి ఉన్నాయి. ఇంటి ముందు పెద్ద వేపచెట్టు, దానిచుట్టూ కట్టిన

నిమెంటు అరుగుమీద ఎన్నోసార్లు తాము ఎదురెదురుగా కూర్చోని తీసి కబుర్లు చెప్పకొనేవారు. ఇప్పుడు ఆ చెట్టుచుట్టూ ఉన్న అరుగు పగిలి చీమలు పుట్టలుపెట్టి ఉన్నాయి.

రామకృష్ణ ఎవరినీ వివరాలు అడగడం ఇష్టంలేక, నేరుగా తమ క్లాసుమేటు, అపర్య ప్లేహాతురాలు ఆయన జయంతి ఇంటికి వడిచాడు. జయంతి ఆ ఈశ్వరీ తమ బంధువులలో ఒకర్ని వివాహంచేసు కొంది. అతను వ్యవసాయం చేస్తుంటాడు. రామకృష్ణను ఎంకో అడరించి అహ్వనించి ఉండి జయంని. కుకల ప్రక్కలయ్యాక అసలు విషయం కదిసాడు రామకృష్ణ.

అపర్యకు వివాహమైన మరు సంవత్సరంలోనే ఆమె తండ్రి చనిపోయాడని, తరువాత ఆమె భర్త అస్తంతా త్రాగుడుకు బిర్లుబెడుతూ అపర్యను బాధపెట్టేవాడని చెప్పింది. అపర్య ఆ బాధలు పడలేక

భర్తను వదలి వెళ్ళిపోయిందని, ఎవరి సాయంతోనో సినిమాల్లో చేరి టాపు స్టాడుగా పేరు గాంచిందని తెలియజేసింది. మొదట ఆమె అనుభవించిన కష్టాలు విని బాధపడ్డా తరువాత ఆమె గొప్ప కళా కారిణిగా మారినందుకు కొనియాడాడు.

రామకృష్ణ ఎంతో బలవంతం చేసిన మీదట గాని ఆపర్త ఆద్రను ఇవ్వలేదు జయంతి, ఆపర్త పేరు మార్చుకొంది సినిమాకి అనుగుణంగా. తనకు మొదట్లో ఉత్తరాలు వ్రాసేదని, ప్రతి దాంట్లోనూ రామకృష్ణ పేరే విధిగా ఉండేదని తెలియ జేసింది జయంతి. తనపై ఆపర్తకు గల అభిమానానికి ఎంతో ఆనందించాడు.

ఆపర్తను చూసి పవీరోజులుండి పోదానుని వచ్చిన రామకృష్ణ ఆమె పుట్టిం డ్లోనూ, ఆత్మచారింట్లోనూ రెదని తెలిసిన తరువాత సరిగ్గా నాలుగు రోజులు కూడా ఉండలేక పోయాడు. తల్లిదండ్రులను ఎలాగో ఓదార్చి బ్రెయిన్ లో ఆపర్తను కలుసుకోవడానికి బయలుదేరాడు.

రామకృష్ణ ఆలోచనలు వదలి ఈ లోకంలోకి వచ్చేసరికి రైలు ఒక పెద్ద స్టేషనులో ఆగి ఉంది. జనం కోలా హరింగా ఆటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు.

రామకృష్ణ ఏడ్చోంది లేచివెళ్ళి కొన్ని మాగతైన్సు తెచ్చుకొన్నాడు. పేజీలు తిప్పుతున్నాడుగాని ఆకని మనసు పుస్తకం మీద లగ్నం కావడంలేదు. 'ఆపర్త టావ

నీ రోయిన్ కదా. ఎంత బిజీగా ఉంటుందో. తను వెళ్ళిన సమయానికి తనకంటే అందమయినవాళ్ళు, అస్త్ర పరులు, ప్రాణమయిన ఇవ్వగలిగినవాళ్ళ ఆమె అభిమానులున్నారు కదా. వాళ్ళ ప్రేమముందు తనను మరచిపోయి ఉండదు కదా, అని అకుమానం.

'ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తనను మరచి పోదు. ఆమె మనసు తనకు తెలుసు. లక్షలమధ్య కూరుకుపోయినా, భవంతు ల్లోని మారుమూల గదుల్లో ఉన్నా తన ఉనికి తెలిస్తే చాలు సర్వం వదలుకొని రాగలడు' అనే వమ్మకం ఆతన్ని కలవర పరస్తూ ఉంది.

మరో నాలుగు గంటలు ప్రయాణం అనంతరం రైలు పెంట్టల్ స్టేషన్ లో ఆగింది. రామకృష్ణ బ్యాగు హోల్డరు పట్టు కొని స్టేషను బయటకు రాగానే టాక్సీలను బారులు, బారులుగా నిలిపిఉన్న డ్రైవర్లు "టాక్సీసారే! టాక్సీ" అంటూ మెల్లదగ్గర నిలబడి వచ్చే ప్యానెంజర్ల చెవుల్లో హోరు పెడుతున్నారు.

రామకృష్ణ తన బాగు, హోల్డరును ఒక టాక్సీ డ్రైవరుకు అందించాడు. వాడు డిక్కిలో పెట్టి వచ్చేలోగా వెనకవీడ్లో కూర్చున్నాడు. కొరు వేగంగా ముందుకు కదిలింది. రామకృష్ణ సూచన ననువంది కారును ఒక పెద్ద హోటలు ముందు ఆపాడు. ఆపర్తను అప్పుడే కల్చుకోదలచు కోలేదు రామకృష్ణ. మరురోజు ఉద

యాన్నే ఆమెను కలుసుకోవాలనేది ఆతని ఆలోచన.

అందుకే, ఆరోజు రాద్ధిలోనే విక్రంతి తీసుకొని సాయంత్రం వీధికి వెళ్ళాడు. కొద్దిసేపు సముద్రపు అంచున నిలబడి అలల స్వర్గను ఆనుభవించాడు. తరువాత కొద్దిదూరం నడిచి ఇసుకలో కూర్చున్నాడు. ఆక్కడక్కడా జంటలు జంటలుగా అదామగా కలిపి నార్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. చిన్నపిల్లలు సముద్రపు అంచునే ఆలరిపో ఆడుకుంటున్నారు. పెద్దవాళ్ళు పర్యవేక్షిస్తున్నారు.

రామకృష్ణ ఆ అండాలు తిరికి మ్రోడగానే చీకటిపడి పోయింది. వీధిలో ఒక్కొక్కరే లేచి వెళ్ళి తిన్నారు. కింగ్‌ఫిష్ దీపాలు వెట్టుకుని కేగోదీలు, చెరుకురసాలు, ఇంకా చాలావిని వస్తువులు వెట్టుకొని తిమ్మింటున్నారు కొందరు. రామకృష్ణ లెనినతుండగా ఆతని ప్రక్కనే ఇద్దరు ప్రేమ నదచి వెళ్ళారు. ఇద్దరూ ఎంతో ఆనందంగా నవనవలాడుతూ ఉన్నారు. వారి దుస్తుల్లోంచి వెలువడిన సువాసనలు రామకృష్ణ నాసికాపుటలకు మత్తుగా దోచాయి.

రామకృష్ణ బట్టలకు అంటుకొన్న ఇసుక దులుపుకొని పైకి లేచాడు. ఆశ్రమముందుకు అడుగుపేయడోతుండగా “వలక్కంసార్” అంటూ వచ్చాడొకడు.

“ఏం కావాలి?”

రామకృష్ణను తేరపారజూసి “సార్

మీరు తెలుగు వాళ్ళా. అయితే బాదే లేదు” వ్వాడు.

“ఏమిటి చూపు చెప్పేదీ?”

“సార్: ఇప్పుడు మీ ముందునుంచి వెళ్ళిన వాళ్ళిద్దరూ సినిమాస్టార్స్ సార్. ఒకామె మయారి. ఇంకొకామె నయారి. మీకు వారిలో ఎవరు కావాలి. మీరు ఈ అంటే టాక్సీ తీసుకొస్తాను. వెళ్దాం”

రామకృష్ణ ఆలోచనలో పడ్డాడు. అతనికి ప్రేమించు కొత్తగాడు. అతను అవ్వకో సంబంధాలు తెందుకొన్న తరువాత ఆక్కడక్కడా అందమైన ఎందరో ప్రేమించు కోబాడు. కాని ఎవరినీ ప్రేమించలేదు. అందుకే ఇంత అందమైన వాళ్ళను వదలడానికి బుద్ధిపట్టలేదు.

“మీరేం మనడలండి సార్. రాత్రి అయిదు వంటి. ఇప్పుడు వదలి మళ్ళీ ఉదయాన్నే మీ ముల్ల మీ రూంకి చేరుస్తా”

“సరే. ఆ తెల్లచీర మనిషి.”

“అయితే జానపద హీరోయిన్ మయారి అన్నమాట. మీరు రొద్దెక్కండి. నేను టాక్సీ తీసుకొస్తాను” అంటూ వాడు పరుగెత్తుకుపోయాడు. రామకృష్ణ స్టన్ అయ్యాడు. ఆమె మయారిగా పేరు మార్చుకొన్న అవర్ణ కాదుగదా. అయినా ఆమెతెందుకంత దుర్గతి పడుతుంది. గొప్ప కోసం కొంతమంది పెద్ద హీరోయిన్ల

పేరు పెట్టుకోవచ్చు, అని సమన్వయించు
కొన్నాడు.

రామకృష్ణ రోడ్డుమీదికి వచ్చేసరికి
వాడు ఎక్కడనుంచో టాక్సీ తీసుకొచ్చి
ప్రక్కనే ప్లోచేస్తూ ఆసాడు.

టాక్సీ ఒక వన్నని సందులోంచి
పోతూ ఉంది. వందుకు అటువైపు ఇటు
వైపు చాచా ఇళ్ళు ఉన్నాయి. టాక్సీ ఒక
చాచా ఇంటిముందు ఆగింది.

ద్రైవరు, రామకృష్ణను వరండాలో
కూర్చోబెట్టి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.
తలుపులు తెరచుకోగానే లోపలికి వెళ్ళి
ఏదో మాట్లాడాడు. తరువాత రామకృష్ణను
తీసుకువెళ్ళి లోపల కూర్చోబెట్టి ఉద
యాన్నే వస్తానంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

రామకృష్ణ గదిని పరిశీలనగా
చూసాడు. ఆ గది ఐక్యర్యవంతుల
ఇల్లులా కుంకుమగూతా ఉంది. గదికి
నాలుగు వైపులా ఉన్న ద్వారాలకు
రంగుల దోర్ కర్తనలు ప్రేలాడు
తున్నాయి. గదిలో ఒక వైపుగా డబుల్
కాచ్ బెడ్ ఉంది. దానిపైన ఫోమ్ పరు
పులు, పిండ్లు ఉన్నాయి. ఆ బెడ్ నాలు
గయిదు పేలకు తక్కువ చేయదని ఆకని
అంచనా. ఒకవైపు ఫ్రిజ్ ఉంది. ఇంకో
మూలద్రెసింగ్ టేబులుండి. అక్కడన్న
టేబులుమీద ఎన్నో రకాలయిన పెంట్లు,
వలరకాలయిన పొడర్లు ఉన్నాయి. గోడల
మీద రాధాకృష్ణుల కృంగారం మొదలు
కొని, కళాఖండాలనతగిన చిత్రాలుకూడా

ఉన్నాయి. రామకృష్ణ మెత్తని సోఫాలో
కూర్చొని చల్లని గాలిని ఆమఠవిస్తూ
గదిలోని ఐక్యర్యానికి అశ్చర్య
పోతున్నాడు. మాగజైన్సు తిరగేస్తూ అర్థ
గంట గడిపాడు.

ఇంతలో వెనుకవైపునుంచి దోరు
కర్రెనుకొంగిండుకొనివచ్చింది మయారి.
అప్పుడే స్వర్గంమంచి దిగివచ్చిన అప్పు
రవలా ఉంది. ఒక్కంతా కనిపించే పలు
చని నైట్‌గోసు క్రిందవరకూ పేసుకొని
ఉంది. డ్రాసరీ, అందరపేర్ స్పష్టంగా
కనిపిస్తూ ఉన్నాయి. టమేటారంగు శరీర
చ్చాయతో కోమలంగా కనిపిస్తూ స్వర్గం
మంచి దిగివచ్చిన రంభను మరిచిస్తూ
ఉంది.

రాగానే అమె రామకృష్ణకు కరవా
లనం చేసి “అయూమ్ మయారి స్వీట్
ఏక్స్‌టేన్” ఇంగ్లీషులో స్థయిల్‌గా అని
ఆకని పక్కనే సోఫాలో అనుకొని
కూర్చొంది.

రామకృష్ణకు అకాశంమంచి విమానం
తన నెత్తిన కూలినట్లయింది. తల
గిర్రువ తిరిగింది. అమె ఎవరో కాదు
తన ఆపర్త. మనిషి ఎంకో మారింది.
శరీరం లావెక్కింది. అయినా అకర్షణ
తగ్గలేదు.

ఆకని మనసు మనసులో లేదు. ఒక
నాటి అకర్షకు, ఇప్పటి మయారికి
ఎక్కడా ముదింధం లేదు. వారేజీకి

వెళ్లేప్పుడు నైతి కూడా జారకుండా
జాగ్రత్తపడుతూ తన నడవడికలో
సంస్కారం ఉట్టిపడుతూ ఎంతో పని
శ్రంగా కనిపించే అమె ఎక్కడో శరీ
రాన్ని బహిష్కరించేస్తూ అట్టడుగుకు దిగ
జారిపోయిన ఈ మయూరి ఎక్కడో
దేవుడు అవర్త మవసును ఎందుకు బింద
రాయిలా చేసాడు అనుకొంటూ మధన
పడసాగాడు.

తనను అమె ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ
గుర్తుపట్టలేదని రామకృష్ణకు తెలుసు.
తన మిలటరీ ట్రెయినింగులో డ్యూతీ
రోహణ ఒక తాగం ఒక సారి తామసి
అధారం చేసుకొని ఎక్కువకుండా
మువ్వై అడుగుల ఎత్తునుండి జారిపడ్డాడు.
అప్పుడు తలమీద, నడుటిమీద గాయాలు
కగిరి ప్రస్తుతం మచ్చలేర్పడ్డాయి.
మీసాలు గుబురుగా, రావుగా ఉన్నాయి.

మొదటిలో కాతన్యం వచ్చింది.

“మై నేమే ఈజ్ రామకృష్ణ” అనలేక అన్నాడు.

“ఓ.... నైవే నేమే. మీ రాకలో మా డిప్లొ పాపనమయింది”

“శాంక్య.”

“మరయితే పార్టీ చేసుకుందామా?” అంటూ అపర్ణ లేచి తలుపులు అప్పి వైపులా బిందించింది. తరువాత కాసేగా ప్రాంతం తెరిచి లోపం ఉన్న తకరకాం పదార్థాలను ప్లేటులో వర్తింది. టీసాయను సోపా ముందుకు జరిపింది.

“ఈజ్, డ్రింక్ అండ్ ఎంజాయ్. ఇక ఈ మయూరి పాలసీ మిస్టర్” అంటూ బ్రాండ్ బాటర్ ఓపెన్ చేసి రెండు గ్లాసుల్లో పోసింది అపర్ణ. తరువాత సోడా కలిపింది.

అమె ప్రస్తుత స్థితికి రామకృష్ణ ఎంకో బాధపడుతున్నాడు. అమె అబాంటి సిద్ధాం కాన్ని ఏర్పరచుకొంటుందని ఆతను కలలో కూడా ఆనుకొని ఉండలేదు.

అమె బ్రాండ్ గ్లాసును రామకృష్ణకు అందించి, తను ఒక గ్లాసు తీసుకొని చీర్స్ కొట్టింది. తరువాత ప్లేటులోని చిత్తన్ పై ఆతని ముందుకు జరిపింది. రామకృష్ణ, అపర్ణ చిత్తన్ తింటూ మొదలు పెట్టాడు. నాలుగు రౌండ్లనే రామకృష్ణ వసయిపోయింది. ఇక త్రాగలేక పోతున్నాడు. ఒక్క తేలిపోసాగింది. కాని అపర్ణ ఇంకో రెండు రౌండ్లు త్రాగింది. మింటరీలో అలవాటుగా త్రాగే రామకృష్ణ

అమె నిగ్రహానికి అక్రమ్యపోయాడు.

అపర్ణ తానీవే మత్తులో ఏదేదో అంటూ ఉంది “కమాన్ రామకృష్ణ.... కమాన్, ఏవ్వా మి.... హో.... రామకృష్ణ! మి.... కిస్....”

రామకృష్ణ అమెను చేతుల్లో తీసుకు వెళ్ళి పోమ్ బెడ్ మీద పడుకో పెట్టాడు.

“రామకృష్ణ ఐ వాంట్ యూ” మత్తుగా కలసింస్తూ ఆతన్ని వదలిపెట్ట లేదు. అమెను మెలిగా తొలగించుకొని నచ్చు సోపామీద కూర్చోన్నాడు. అమె బెడ్ మీద ఆ ప్రవృత్తంగా పడి నిద్ర పోయింది.

రామకృష్ణకు ఆ రాత్రి నిద్రలేచింది. డబ్బు వ్యామోహంలో పడి అపర్ణ ఎందు కింక చెడిపోయింది అనేదే ఆలోచిస్తున్నాడు. వదేవదే అమె సిద్ధాంతం ఆతన్ని కలవరపరస్తూ ఉంది. తెల్లవాడు తామున ఆలోచనల్లో కుప్పీలో పడి నిద్రపోయాడు. ఎప్పటికీ మత్తుగా కళ్ళు తెరిచాడు. ధైర్యం చూసుకొని ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఉదయం తొమ్మిదయింది. ప్రక్క బెడ్ మీద అపర్ణ లేచింది. ఆతను బద్ధకంగా ఒక్క విరుచు కొని ఒకవైపు క రైలు తొలగించి చూసాడు. ప్రక్కనే వేరొక అరిదైన గది ఉంటుందనుకొన్న ఆతను అక్కడి వ్యక్తంచూసి మ్రాన్సిడిపోయాడు.

సస్యగా నడవలా ఉంది ఆ రూము. అందులో నస్తువులేమీ లేవు. నాలుగు పత్తుగిన్నెలు, ఇంకా ఏవేవో పోషకద్రా వున్నాయి. ఒక ముసలిది అటు తిరిగి

శ్రీమహాకవి మహావీరుని
సూక్ష్మబుద్ధుల అద్భుతమైన
బాధలను గూర్చి

AVM

అన్నం కలియబెడుతూ ఉంది.

రామకృష్ణ కట్టం కాకుండా వెనుకకు తిరిగి ఇంకో కర్ణాసుర తొంగించి బాత్‌రూమ్ లోకి వెళ్ళివచ్చాడు. కరుణాత ఆతను మూడవవైపు గది తెరిచి చూసాడు. అది చాలా చిన్నిగది. అక్కడ పాత సూట్ కేసులు ఎత్తుగా ఉన్నాయి. ఒక తీగమీద పాత చీరలు, చినిగిన రవికెలు వ్రేలాడుతున్నాయి. ఇంకో తీగమీద రెండు తీగదైన చీరలు వ్రేలాడుతున్నాయి. రామకృష్ణ కట్టం కాకుండా తిలుపుగు దగ్గరకు రాగాడు.

ఆతని కిప్పుడంతా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మయూరి పేరుతో సినిమా రంగంలో అడుగుపెట్టిన అవర్త, గొప్ప కళాకారినిగా రంగం సంపాదించిందనుకొన్నాడు. కాని బెడదూం తప్ప మిగతా అన్ని గదుల్లో దారిద్ర్యం విలయకాండవం చేస్తూ వడుపుకృతిలో జీవిస్తుందని ఆనుకోలేదు.

రామకృష్ణ వరండాలోకి వచ్చాడు. రాత్రి తపసు తీసుకొచ్చిన బాక్సీ డ్రైవరు

అక్కడ కూర్చోని ఉన్నాడు. ఇతన్ని చూడగానే విషయంగా లేచివెలిపిద్దాడు.

“మయూరి ఎక్కడికి వెళ్ళుంటుంది?”

“ఇంతెక్కడికి సార్, ఎక్కడా వెళ్ళుంటుంది వెళ్ళుంటుంది”

“హీరోయినే మయూరి ఎక్కడానా?”

అశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఒకప్పుడు టాప్ స్టారే. కారనను సార్. ప్రస్తుతం అమెకు మార్కెట్ లేదు. సంపాదించిందంతా వ్యసనాలు తినేశాయి ప్రస్తుతం అమెకు డబ్బు సంపాదించివెట్టేది ఆ గదిలో ఉన్న పాస్పే, వ్యంత భవనం కూడా ఈ మధ్యనే అమ్మేసింది”.

“వెనుక గదిలో ఉన్న ముసలిది ఎవరు?”

“అమె తల్లి.”

రామకృష్ణ బాక్సీ డ్రైవరుకు కమీషన్ ఇచ్చి వంపేశాడు.

అటువైపు ఏదో పనిమీద వచ్చిన ముసలిదాన్ని దగ్గరకు పిలిచాడు. అమె ఎండిబోయి బలహీనంగా ఉంది.

“నీ పేరేమిటి”

“నా పేరు రంగమ్మ నాయనా. మయూరి ఇంట్లో పనిమనిషి, బాబూ! రాత్రికి కూడా అమ్మగారి దగ్గరకు వస్తారా.”

ఆ పీరిగొంతు అత్తదే. ఆ ముడుతలు తేరిన ముఖం ఒకప్పుడు రాజనం ఒలికేడి. వరువు మర్యాదలకు ప్రాణం పెట్టేది. అటువంటి అత్తే ప్రస్తుతం రాత్రికి వస్తారా బాబూ అని అడుగుకోంది.

విరక్తిగా దియటకు నడిచాడు.

• • •

అవర్ణ కంటికి కడివెడుగా ఏడుస్తోంది. గతరాత్రి జరిగిన నురదృష్ట వంతుటన అమె హృదయాన్ని చిన్నాచిన్నం చేసింది. ప్రతి వదిపోయిన అవర్ణ ఎప్పుడో మెలుకువ వచ్చి లేచింది. బీసాయ మీదున్న హిందూ గౌను మెల్లగా తెరిచింది. దబ్బుంటుండేమోనని. మొదటగా మీదున్న ధైరీ కనిపించింది. అందులో తన పోదో. క్రింద నీ ప్రేమ పూజారి రామకృష్ణ “ని వ్రాసి ఉంది.

అమెకు యదార్థం బోధపడడానికి ఎంతో సేపు పట్టలేదు.

రామకృష్ణ లేచినపుడు అకనిక కని పించకుండా పాత సామానుల గదిలో చాక్కుంది. ఆకస్మ గుమ్మందాటి వెళ్ళిన తరువాతగాని గదిలోకి రాలేదు.

“ఎందుకు రామకృష్ణా కారలాచిన పువ్వుకోసం అరాటపడతావ్. నాది గాడి తప్పిన శివితం. శివర్చనంలా బ్రతుకు తున్న వన్ను నీ హృదయంలోంచి తీసి వేసి కాళ్ళతనమాది చేయ్. అర్ దబ్ గిట్టర్న తాట్ నాట్ గోర్త్. వన్ను బ్రతికించే ఈ పాస్సు పూరిపాస్సు కాదు. నీటలువారి వగుకుతీసిన నా శివితానికీది నిదర్శనం” క్రింద కూర్చొని సోపామీద తలపెట్టి కారే కన్నీటిని తుడుచుకొంటూ విలపిస్తోంది.

అదే సమయంలో రామకృష్ణ హోటలు గదిలో కూర్చుని ఊచిలో కూరుకుపోయిన గొప్ప కళాకారిణి అవర్ణను ఎలా రక్షించి తనదానిని చేసుకోవాలా అని ప్రత్యాశికలు వేస్తున్నాడు.

ప్రయాణం

స్పంది చేకపుచ్చుకుని ఇంట్లోనించి బయటకు రాగ "ఎక్కడికి ప్రయాణం?" అని ఎవరైనా మిమ్మల్ని అడిగితే మీకెంత కోపం వస్తుందో కాని, నారాయణకు అవలు కోపం రాదు. కోపం రాదు సరికదా ఎంతో సంతోషపడిపోతాడు.

గర్వంగా అలా అడిగిన వాళ్ళకేసి చూసి తాను పూరుకు బయల్దేరిందీ, అపూరు చేరటానికి తను ఎన్ని బస్సులు లేక ఎన్ని రైళ్లు మారవలసి వుండేదీ ఎన్ని గంటలకు అపూరు చేరేది అన్నీ వివరంగా చెబుతాడు. చివరకు తను ఎప్పుడు తిరిగివచ్చేదీ కూడా చెబుతాడు నారాయణ.

అందుకే అపూర్వ నారాయణ ఇంటి పేరును అంతా ఎప్పుడో మరచిపోయారు. ఇప్పుడు అతడిని అంతా ప్రయాణం నారాయణ అంటారు. తెలియనివాళ్ళు మతే 'ప్రయాణం' అనేది అతని ఇంటి పేరని అనుకుంటారు.

ప్రయాణం నారాయణ అంటే నారాయణ ఎంత అనందపడిపోతాడో, కొంత మంది చిన్నపిల్లలు కూడా అయిన ఎదురు పడితే 'ప్రయాణం నారాయణగారూ.... ఎక్కడికి ప్రయాణం?' అని అడుగుతారు. చిన్నపిల్లలు కూడా అడిగింది అని నిర్లక్ష్యం చెయ్యకు నారాయణ వాళ్ళకి కూడా అన్నీ వివరంగా చెప్పి మరీ వెళతాడు.

ఎందుకో నారాయణకు ప్రయాణం

అంటే అంత ఇష్టం ఏదయినా ముందుగా తెలిసిన ప్రయాణమైతే దానికి రెండు రోజులు ముందునించే నన్నాహాలు మొదలు పెడతాడు. బట్టలన్నింటినీ కెల్లాగా మల్లెపువ్వులా పుకక్కుంటాడు. వాటిని మడతలు పెట్టి ముందుగానే సంచిలో సద్దుకుంటాడు.

బస్సు ఎవటానికి రెండు గంటలు ముందుగానే ఇంట్లోనించి బయటకు వస్తాడు.... ఎవరో ఊరు అతడి ప్రయాణం గురించి అడగనే అడుగుతాడు. వాళ్ళందరికీ తన ప్రయాణం గురించి చెప్పకుంటూ బస్సుదగ్గరకు చేరేసరికి అరెండు గంటలూ పూర్తిగా గడిచిపోతాయి.

ఎవరయినా నారాయణను "ప్రయాణం అంటే కెందుకింత ఇష్టం?" అని అడిగితే అయిన చిద్విలాసంగా నవ్వి "ఒక్కో మనిషికి ఒక్కో రకమైన సరదా వుంటుంది. నాకు ప్రయాణమంటే సరదా ప్రయాణం చేస్తుంటే ఆనందం వాలు చాలా చిత్రంగా వుంటాయి.... ఎప్పుడూ ఇంట్లోపడి కూర్చుంటే ఏముంది జీవితం?" అని ఎదురుప్రశ్న చేస్తాడు....

అప్పుడిమలుకు నారాయణ గొప్ప పేదావిలా కనిపిస్తాడు.... ఒక రకంగా ఆయన అలోచన సరయినదేనేమో అని పిస్తుంది....

నారాయణ తన సొంతి పనులమీదనే

ప్రతాప రవిశంకర్

ప్రయాణాలు చేస్తూవుంటాడని అనుకుంటే పొరపాటు పడినట్టే లెక్క ఆయన ఎవరి పనిమీదయినా ప్రయాణాలు కడుతూవుంటాడు.... ఆ వూళ్లో ఎవరికయినా ఏదయినా పనివుంది పట్టుంపించో ఏదయినా వస్తువు కావలసి వచ్చినప్పుడు వాళ్లు నారాయణను పంపిస్తూవుంటారు. అప్పుడు నారాయణకు ఓంట్లో బావుండకపోయినా, ఓపిక లేకపోయినా లేని కత్తిని తెచ్చుకుని ఆ పనిమీద వూరికి బయల్దేరుతాడు.

ఓక్కోసారయితే కొంతమంది కుర్రాళ్లు ఎప్పుడయినా వట్నానికి బయల్దేరితే కావాలని నారాయణను వెంటపెట్టుకుని వెళుతూవుంటారు. ఆయన్ని వెంట తీసుకువెళితే బాగా కాలక్షేపంగా వుంటుంది. ఏవో కబుర్లు చెబుతూనే వుంటాడు. అంతేకాదు. వట్నంలో ఎంత దూరం తిప్పినా తిరుగుతాడు. ఎవరైనా కొన్ని సరుకులన్నింటినీ ఓపిగ్గా పట్టుకుంటాడు. ఏ దుకాణం దగ్గరయినా కూర్చోపెడితే మళ్లీ ఆ మనుషులు తిరిగొచ్చేవరకూ కదలకుండా అక్కడే కూర్చుంటాడు....

అందుకే ఆ వూళ్లో నారాయణ అందరికీ ప్నేహితుడు.

చిన్నతనంనుంచీ నారాయణకు ప్రయాణాలంటే ఈ సరదా వుండితి.... అప్పుడే ఎవరు ఏరిస్తే వాళ్ళకోకలసి ఇంట్లో చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయేవాడు. అతనికోసం

వూరంతా వెతుకుతుంటే ఎప్పుడో వూరినించి రేగేవాడట.

తన చిన్ననటి ప్రయాణాలి ఆసక్తి వారిగురించి నారాయణే ఎవరయినా అడిగినప్పుడు చెబుతూవుంటాడు.

నిద్రపట్టక సతమతమయ్యే మనుషులకు నారాయణ ఆ వూళ్ళో మంచి కాలక్షేపం. ఆయన్ని ఏర్చి కాబ్బుకోటానికి సిగరెట్టునో, చుట్టముక్కనో ఇస్తే ఇహ కదలకుండా కూర్చుని అర్థరాత్రి దాటే వరకూ కబుర్లు చెబుతూనే వుంటాడు....

నారాయణ చిత్రమైవ మనిషి. ఆ వూళ్లో ఏదయినా కార్యం జరిగిందంటే నారాయణ అక్కడ వుండితీరుతాడు. ఏజ్జాన ఏ అవసరమొద్దినా నిముషాల మీద ప్రయాణానికి సిద్ధమయిపోతాడు. ఎవరింటికయినా రావలసిన ద్రెముకు రాలేదనుకోండి, అప్పటికప్పుడు వాళ్ళకో చెప్పి వాళ్ళకోసం ప్రయాణం కడతాడు.

ఎవరైనా చెట్టుమీదనుంచో, ఇంటి మీదనుంచో కిందపడ్డాడనుకోండి.. వాడిని అప్పటికప్పుడు బండిమీదనో, బస్సులోనో వేసుకుని వెళ్ళేమనుషుల్లో నారాయణ తప్పకుండా వుండితీరుతాడు....

ఇలా నారాయణ అవూరి మనుషుల్లో, వాళ్ళమనసుల్లో ప్రత్యేకమైనస్థానాన్ని ఆక్రమించుకున్నాడు.

బస్సురోగాని, రైల్లోగాని ఎక్కడంటే నారాయణ కిటికీ ప్రక్కగా వుండే ఏటునే సంపాదించటానికి ప్రయత్నించేస్తాడు.

ఇహ కిటికీ ప్రక్కనే కూర్చుని ప్రక్కనే కూర్చున్న మనుషులను పరికిస్తాడు.

■ వూరు మీది: ఎక్కడిదాకా వెళుతున్నారూ? ఇంతకుముందు ఎప్పుడయినా అపూరు వెళ్ళారా? ఎన్నిరోజులు ఆక్కడ వుంటారు?

అన్నీ ఇలాంటివే ప్రశ్నలు.

అవతలి మనిషి ముఖావంగా వున్నా తన ప్రశ్నలకు జవాబులు వచ్చేవరకూ వూరుకోడు.... వేధిస్తూనే వుంటాడు....

ప్రశ్నలన్నీ ఆయన తర్వాత తన ప్రయాణం గురించిన వివరాలను చెబుతాడు తర్వాత లోకాభిరామాయణమంతా చూట్లాడుతాడు. రాజకీయాల గురించి చూట్లాడుతాడు. పెరుగుతున్న ధరల గురించి, దొంగతనాల గురించి కూడా ఎక్కువగానే చూట్లాడుతాడు.

ఎప్పుడయినా ప్రయాణం మధ్యలో ఎక్కడో బస్సు చెడిపోయిందంటే ఎవరికైనా ఎంకో విసుగ్గా వుంటుంది. కాని నారాయణకు అసలు విసుగనివించదు. ఎన్ని గంటలయినా ఆక్కడే బస్సు బాగు చేస్తుంటే వాళ్ళదగ్గర కూర్చుని అంతా చూస్తూ వుంటాడు. లేకపోతే ఎవరో ఒక ప్రయాణికుడిని పట్టుకుని కబుర్లలో దిండుతాడు.

బస్సు ప్రయాణంకంటే రైలు ప్రయాణమంటే ఆయనకు ఎక్కువ ఇష్టం వాళ్ళ వూరికి రైలు లేదు.... ఇంకేదైనా దూరమైన వూరికి ప్రయాణం

దారికితే పట్నానికి వెళ్ళి ఆక్కడినించి రైల్వే ప్రయాణం చేస్తాడు నారాయణ రైల్వే ప్రయాణం చేసేటప్పుడయితే ఎన్నో స్టేషన్లు వస్తూవుంటాయి. పరుగెత్తుతూ రైలు చేసే చప్పుడు, స్టేషను రావటంకోనే వేగం తగ్గి అగిపోవటం... మళ్ళీ స్టేషన్లో గంటలు కొట్టటం - విజిల్ వూదటం.... ఇవన్నీ నారాయణకు ఎంకో హుషారుగా కనిపిస్తాయి. రైల్వే ఆయితే రకరకాల తినుబండారాలు అమ్మే మనుషులు వస్తూ వుంటారు. వేరుకనగ పాక మంటే నారాయణకు బరే ఇష్టం.... అది గనుక వచ్చిందంటే ఎంకో కొంత కొనుక్కుని తినకపోతే నారాయణకు అరాత్రి విద్రవట్టదు.

ధర్మ ప్రయాణంకంటే నారాయణ భార్యకు అసలు గిట్టేది కాదు. పెళ్ళయిన తొలిరోజుల్లో కూడా ఆతను ఏరాత్రి తొమ్మిదిగంటల సమయంలోనో ఎవరైనా వచ్చి పట్నండాకా వెళ్ళారమ్మంటే వెంటనే వెళ్ళిపోయేవాడు.... కొన్నిసార్లయితే భార్యకో నారాయణకు ఈ ప్రయాణం విషయమై గట్టి దెబ్బ లాటలే జరిగాయి. చివరకు తన ప్రయాణాలు ఇష్టంలేకపోతే భార్యను ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోమ్మన్నాడు. పాపం.... అప్పటినుంచి అమె నారాయణ ప్రయాణం గురించి వల్లెత్తుమాట అనలేదు. అలా అనకుండానే నాలుగేళ్ళక్రితం భార్య తండ్రి ఈ లోకంనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఏళ్లు గడిచాయి. నారాయణ మునలి తనంలో చదువు పెట్టాడు. అయినా ఆయనలో ప్రయాణ పట్ల వున్న ఆసక్తి రవంతకూడా తగ్గలేదు. ఆ ఉత్సాహం అణుమాత్రంకూడా తరిగిపోలేదు. ఈ రోజుకి ఆయన ప్రయాణం నారాయణే..

ఎవరికి ఏ అవసరంవచ్చినా పట్నానికి పరుగుదీసేసి నారాయణే.. అలాంటి నారాయణకు ఓ పదిరోజులనించి జ్వరంగా వుంది.

* * *

అరోజుకూడా నారాయణకి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గలేదు. కొంచెంగా తగ్గింది. ఐనా బానే వీరసంగా వున్నాడు. ఇన్ని రోజులనించి ■ పూర్వోపున్న సుదర్శనా చారిగారి దగ్గరే జ్వరానికి మందు తీసుకుంటున్నాడు.

ఒక గంటక్రితమే నారాయణకోసం ఎవరో వచ్చారు - పట్నానికి వెళుతూ ఆయనకూడా తీసుకెళ్లడామని. కాని జ్వరం పూర్తిగా తగ్గలేదని వెళ్ళి పోయాడు. అలా వుండికూడా నారాయణ ప్రయాణానికి సిద్ధంకాలనే అనుకున్నాడు. కాని వాళ్లే ఒప్పుకోలేదు.

చలిగావుండి పాత దుప్పటిని ముసుగు పెట్టి పడుకున్నాడు నారాయణ. ప్రయాణాలు చెయ్యటానికి వీలేకుండా చేసిన ఆ జ్వరాన్ని తిట్టుకుంటున్నాడు.

పరిగ్గా ఆ వసుయంలోనే ఆ ఇంట్లోకి పోస్టుజవాను వచ్చాడు. నారాయణను విడ్రేపే ■ తెలిగ్రాం వచ్చిందని చెప్పి దాన్ని చదివి వినిపించాడు.

ఆ వార్తను వినగానే నారాయణ కూలి పోయాడు. మొదలు నరీస చెట్టులా కూలిపోయాడు తర్వాత కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాడు.

అక్కడికి వందమైళ్ళ దూరంలోవున్న ■ ప్యాక్టరీలో పనిచేస్తున్న నారాయణకు వున్న ఒకే ఒక్క కొడుకు ప్రమాదం జరిగి చనిపోయాడట. వెంటనే రమ్మని వుండి.

ఇదీ ఆ తెలిగ్రాం సారాంశం. చాలాపేషన్ వరకు యేడుస్తూనే వుండి పోయాడు నారాయణ.

తర్వాత సంచీలో గుడ్డలు కుక్కుకుని ఇంట్లోనించి బయటకు వచ్చాడు తాళం పెట్టి.

“ఎక్కడికదీ ప్రయాణం నారాయణగారూ ప్రయాణం!” అనడిగింది పన్నెండేళ్ళ అమ్మాయి బయటకు రాగానే, ఆయనకిలో సంచి చూసి.

ఆప్పుడు నారాయణ తన ప్రయాణం గురించి హుషారుగా చెప్పలేదు. పసిపిల్లా దీలా పెద్దగా యేడ్చాడు, అక్కడే కూలి పోయి.

మహా
ప్రేమ

గంధూర్వి
విధాన

సిరియల్

(గత సంచిక తరువాయి)

రేఖ:

'ఏం లేదు'

'చెప్ప రేఖా! నువ్వు చెప్పి తిరారి.'

రే.దు భుజాలూ పట్టుకుని ఊపుతూ ఆడిగాడు. వణికిపోతూ అంది రేఖ.

'చెప్తాను మధూ! ఈ విషయం ఇంతకుముందు నే నెవ్వరికీ చెప్పలేదు. నీ దగ్గరా దాచాను. చెప్పగల సాహసం - వీరత్వం - క్రూరత్వం నాకు లేక పోయాయి. చిన్ననాడు బామ్మ మనచేత బొమ్మలపెళ్ళి అట అడించింది గుర్తుంనా? ఆ అటలో నువ్వు తర్తవు. నేను తాక్కను. అటలో మనిద్దర్నీ తార్కాతర్తరను చేసి అడించింది బామ్మ అనాడు. కాని జీవితం బొమ్మలాట కాగలదా మధూ? ఆ రాత్రి నేను నిద్రపోలేదు. బామ్మ మంచంమీదనే పడుకున్నాం. ఒక ప్రక్క నీక-

మరొకప్రక్క నేను. రాకుమారుడి స్వయంవరం గురించి చెబుతున్నది బామ్మ. ఆ కల్పిత గాథలో నన్ను నేను రాకుమారిగా ఊహించుకుని - ఊహారెక్కలు కట్టుకుని - ఊహాప్రపంచంలో ఎగురుతూ...నీతో సంసారం చేశాను. నీకు పెండ్లి పెట్టాను. నీకు తరింటిపోశాను నీకు పిల్లల్ని కన్నాను. నీ పిల్లల్ని పెంచాను. నీకు సేవలు చేస్తూ సుఖశాంతులతో జీవించాను. కాని....'

'ఎందుకలా బాధపడకావు రేఖా?'

'అడి కేవలం బొమ్మలాట.'

'కాదు నిజం. నీవు నా భార్యవి.'

'నీ భార్య నీత: నీకు భార్యగానే పుట్టింది. అదే హోదాలో పెరిగింది. నీవు తన భర్తవనే నమ్మకమైన నిజం - అమె వరాల్లో రక్తంలో - రక్తంలోని ప్రతి అణువులో కరిగిప్రవహిస్తూంది. అదే నిజం దావాగ్నిలా మండినా శరీరాన్ని మనస్సునూ ఆత్మనూ దహించి భవ్యం చేసింది

'అలా అనకు రేఖా: మువ్వ నాకు కావాలి.'

'పిచ్చిమధూ! నాలోఉన్నది...నీ నీతలో లేనిదీ...ఎముందంటావు: రూపంలో గుణంలో, పదిమందిలో గౌరవంలో, నీత నాకంటె ఉన్నదూరాలు. అ బ్రహ్మ బంగారంతో బొమ్మను చేశాడు ఆ బొమ్మకు ప్రాణం పోశాడు. పరిమళం అంటించాడు. ఆ పరిమళాల పుత్తడిబొమ్మకు 'నీతమ్మ' అని పేరు పెట్టితమే కాదు, 'మధూపెళ్ళాం' అంటూ మరో మారుపేరు కూడా పెట్టాడు. ఆ మారుపేరుకున్న విలువ అనలు పేరుకు లేదు. ఆ విలువను తూకం వేయగల పదికట్టరాళ్ళు రక్తం ధారపోసినా - బజారులోనూ దొరికేవి కావు. నన్ను తమించు. నీ నీతను అదరించు. నీదాన్ని చేసుకో నిన్ను జీవన పర్యవ్యంగా భావించి, నీతో భవిష్యత్తును ఊహించుకుంటూ కలలుకంటున్న-ఆ మనస్సు నాకు తెలుసు. మరిచిపో నన్ను-మధూ- ఏమిటా పిచ్చి - తప్పు.'

'కాదు రేఖా: లేదు. ఇది తప్పుకాదు. మన జీవితంలో తప్పు లేదు.'

'పాపం మధూ.'

'సరే అనుకో! పాపమే అనుకో! పుణ్యం చేయాలని ఈ ఘోరనరకాన్ని అనుభవించడం కంటే, ఆ పాపంచేసి ఆ పరిణాన్ని అనుభవిస్తాను.'

'మువ్వ అనుభవిస్తావు: మరి నేను?'

ఇద్దరం అనుభవిద్దాం: అది పరకమైనా స్వర్గమైనా.'

'ఏం చేద్దామంటావా?'

'పారిపోదాం ఇద్దరం.'

'ఎక్కడికి?'

'ఈ ప్రపంచానికి దూరంగా. తెలిసున్న మనమీద కనిపించని ఆదవుల్లోకి.'

కాసేపు మానంగా వుంది. తల వంచుకుని కూర్చుంది. బొటనప్రేలితో నేం మీద రాస్తున్నది సమాధానం పిచ్చిగీతం బావలో.

'జిరగడు మధూ: ఆనంభవం' అంది మెల్లిగా అతన్ని దగ్గరకు తీసు కుంటూ. మృత్యువును ధిక్కరించగల కౌగిలి. తలెత్తింది. ఆతవిగడం తగి లింది. తడిమింది. అరణ్యో గుచ్చుకుంది. కళ్ళలో నీళ్ళు. ఆతను తుడిచాడు కళ్ళనూ చెంపల్ని. చిందరవందరై కుదులను నవరించాడు. రేణు వచ్చింది పలచగా బరువెక్కిన కళ్ళతో. నీక గుర్తుకు వచ్చింది మళ్ళీ. నీక తనకు తెలుసు. మనిషి తెలుసు. మనస్సు తెలుసు. పుట్టినప్పటినుంచీ తెలుసు. తెలియకపోయినా బాగుండేది. కనీసం నీక చెడ్డరై నా? అలా అయితే మధూమ దక్కించుకో గలిగేది. కాని నీక దేవత. మధూని నమ్మింది. తన్ను నమ్మింది. భగవతుణ్ణి నమ్మింది.

తనకు ఆ శక్తి లేదు. రాదు:

'నీకను నువ్వు మర్చిపోలేవు మధూ.'

'మరిచిపోతాను. నన్నిదిలో ఈ నీ నమక్షంలో ఎవరూ ఆనవరంలేదు. ఎవరూ నాకు గుర్తుకు రాదు. దగ్గరకు జరుగు. నా మాట మన్నించు.'

'మన్నిస్తాను మధూ: కాని నువ్వు నన్ను మన్నిచాలి.'

ఇద్దరూ ఆ నిచిత్ర వర్ణితిలో దగ్గరై - మరీ దగ్గరై - ఏకం కావలసింది. కాని కాలేదు. శరీరాలు దగ్గరై నకొద్దీ వారి మనస్సులు దూరమైపోతున్నాయి. ఆ దూరాలు ఇంతరై పదింతరై ఆ భూస్యంలో రూపంలేవి అగాధాలు నిండుకు పోతున్నాయి అమె చెమ్మగిరిన కళ్ళు. వణుకుతున్న పెదవులు - కంది ఎర్రబడిన చెంపలు - నంకోష విషాదాల సాగరమధనంలో ఎగసి ఎగసినరుతున్న అమె గుండెలు - అన్నీ అతని కౌగిల్లోనే - అతనికి దూరమైపోతున్నాయి. ముఖాన్ని - కజితర్ని నిమరుతున్నాడు. కాని - ఆ నిమరుతున్నాననే ర్యానలేకుండా - నంద్యా నంగా అదిబొమ్మతో ఒకరి ప్రసక్తి లేకుండా అడుకుంటున్నట్టు కదులుతున్నది అతని చేయి.

అట్టి యుర స్వర్గలో అమృతం వుంటుండేమో. మండుబాదలో ఎండి పోయి కురిసిన వానచిమకుంకు ఫుంకరించిన వీడినేరాల - ఆ స్వర్గ చహులో తడిసే కదిలింది రేణు.

తనకు ఎదురు తిరుగుతున్నది తన శరీరం. నేయి పడగలెత్తింది కాం నాగులా. ఆ శరీరానికి ఎదురుతిరుగుతున్నది మనస్సు బ్రతికన్న ప్రతి మనిషికి మనసంటుంది. తందరిస్తున్న ప్రతి మనస్సుకూ కోరిక యిటాయి, కోరికను క్రూరవిషవర్షంకో పోల్చారు. బుద్ధుడు కోర్కెను జయించి...కాంతిని సాధించ మన్నాడు. ఆయన సాధించాడట! అందుకే బుద్ధుడయ్యాడట. కోర్కెల విషనాగు కోరల్లో కొట్టమిట్టాడుతున్న - అర్పమానపునికి - అందుకే ఆదర్శప్రాయుడై, ఆరాధ్యదైవమై నిలిచాడట! ఆ బుద్ధుడు - ఈ దిక్కుమాలిన కోరికలను ఎంత వరకు జయించాడో తనకు తెలియదు. అంతకుమించి - రో - నీ ముసలికనాన్నీ మృత్యువునూ జయించాడని తనస్సు కాడట! ఆ తనస్సు ఎంతవరకు ఫలించిందో అదీ తనకు తెలియదు ఆ సాధన రహస్యం తెలిస్తే తనూ అలా చేయగలిగేది. కాని తనకు తెలియదు. తనకు తెలిసిన మమమ్యల్లో ఎవరికి ఆ కిటుకు తెలుసో అదీ తెలియదు.

అకలికో అలమటిస్తున్న అర్పమానపుని ముందుకు - పంచభక్త్య పరమా న్నాలు నింపుతున్న పసిడిగిన్నె పడిచివస్తే? కావాలని నే వచ్చా కోరుకుని నీ ముందుకు. ఏం చేసుకుంటావో చేసుకో. తిను. పాయసాన్నే కాదు. నన్నూ జాబ్రుకో - అంటూ సవాలు చేస్తే - ఆ ఆరవి అడవిమంటలాటి అకలిముందు నిలబడగల అతీతశక్తి ఎవరు సాధించగలరు?

‘భగవాన్’ అనుకుంది రేణి. మూలుగు అది.

‘కాదు కాదు’ అనుకుంది. అది మాగవోయిన రోదన.

‘మధూ! ఈ వలయంనుంచి బయటపడే శక్తి నాకు లేదు. కాని....మవ్వు లేకుండా...దగ్గరకు రాకుండా...నాకు కాంతిలేదు నేను నిలవలేను. అనాదు....పాపం చేయనీ, శిక్ష అనుభవించి విముక్తిపొందనీ, ఈ మాలిన్యంలో కరిగి నరకాన్ని చూడనీ దేవాలయంలో....ఏమిటి పెట్రిక పిచ్చిదానైనా పోతున్నాను దీపశిఖరై మోజాపడుతున్న శరభంలా ఎగురుతుంది మనస్సు. నామీద నాకే అంతులేని కోపం. ద్వేషం. పగతీర్చుకోలేను. తీర్చుకోకుండా వుండలేను.’ నీకా పెద్ద ప్రశ్న గుర్తు! తనను ప్రాణానికి ప్రాణంగా చిన్ననాటి నుంచి ప్రేమించిన నీక - నిలుపునా ఒక ప్రశ్నగుర్తుగా తనముందు నిలబడింది, ‘వద్దు మధూ! వద్దు! వద్దు! వద్దు! భగవాన్’ అరిచింది రేణి.

‘రేణి!’

‘మధూ! అమె పుట్టింది ఎన్నడో. ఆ పుట్టింది నీకోపం. పెరిగింది నీ కోపం. అళిలు పెంచుకుంది నీ కోపం. విన్ను భర్తగా ఈహించుకుని కలవరి

స్తున్నది. నేను జీవితంలో—ఈ వెర్రి అవేశం తోడుచేసుకు ప్రవేశిస్తే ఏమౌతుందో అలోచించు. నేను అబలను, నువ్వే చేయాలి సాయం నన్ను పాపినిచేసి కపించకు. ఎన్నటికీ ఏముక్తిలేని వారుణమైన శిక్ష విధించకు. దేవతలాంటి మనిషి సీత! ఆమె జీవితం ఏమౌతుందో అలోచించు. ఊహించి చూడు. దాని!—ఇంతటి కఠినశిక్ష విధించే ఆర్థిక నాకు లేదు మధూ!'

మధు దగ్గరకు జరిగాడు మరీ.

ఆమెను గుండెలకు హత్తుకున్నాడు యింకా.

'మధూ' అంటూ వెర్రికేక పెట్టింది పెనుగులాడుతూ. గది తలుపు ఓర వా!లిగా తెరిచివుంది. లోపల జరుగుతున్న రథసకు బయట జనం జేరారు. అరేదె న జనం, దేరర్లు, సర్వర్లు అడచుగా. సందులోంచి సరదాగా చూస్తున్నట్లు.

'దయించి వెళ్లు మధూ! నన్ను క్షమించు ఓపికంటే లాకపోతే దూషించు. ద్వేషించు. మెడను నుమిలి ఈ పాపిష్టి ప్రాణం తియ్యి కరీరమంతా మనస్సై మండిపోతున్నది. ఈ మంటల వెలుగు నీకోసం. నీ క్షేమం కోసం. నా సీత కోసం.'

'ఏమౌతూంది నీకు రేఖా!'

'ప్రాణం పోవడంలేదు. నన్ను కడుజించి దయ చూపించు.'

'ఏం చెయ్యను. చెప్పి.'

'వెళ్ళిపో! నా కళ్ళముందునుంచి వెళ్ళిపో. మళ్ళీ ఎన్నడూ కనిపించకు ఈ నిర్మాగుణాలికి'

'ఎక్కడికి వెళ్ళాలి!'

'ఎక్కడికో నీకు తెలుసు'.

* * *

'ఇన్స్ పెక్టరు గారూ! ఇది రేవ కేస్' అన్నాడు లోకనాథం కంఠాదుగా.

'రేవ్ అవ్ నీ.'

'ఎన్నేళ్ళందీ శిక్ష'

'అగవయ్యా నువ్వు. ఆనలు ముందు నిన్ను ఆరెస్టు చెయ్యాలి.'

'ఇన్స్ పెక్టరుగారూ! ఇదంతా జరిగిన కథ. ఆర్థమయింది కదా!

'షటప్! అందరూ బయటకు వెళ్ళండి.'

'నే కూడానా!'

'ఆమె వరిస్థితి బాగాలేదు. రిపోర్టు రాసుకోవాలి. మీరుకూడా. ప్లీజ్. అందరూ ఇక్కడ వుండగూడదు. బాయ్, రెండు కాఫీ.'

అందరూ వెళ్ళి పోయారు. కాపీవచ్చింది. బంపంతంగా కాపీ త్రాగించాడు. మాట్లాడే ఓపిక లేదు లేఖకు.

మధును అరెస్టు చేయించారని లోకనాథం పోలీసుల్ని పిలిపించాడన్నమాట. చచ్చుసీనుగు:

'చూడు'

'ఏమిటన్నావ్ ? పేరు?' అన్నాడు కాపీగా ఇన్స్ పెక్టర్.

చెప్పింది.

'రేఖ: వండ్రపుల్: పేరు బాగుందమ్మయ్య.'

'ఏం? నేను బాగలేనా?' అనేది ఉంకో టెంట్ అయితే. కాని చావు బ్రతుకులమధ్య కొట్టుమిట్టాడే మనిషికి జోకులువేసే శక్తి వుండదు. ఎదుటివాళ్ళ ఫరోక్తులు అర్థంచేసుకునే శక్తి అసలే వుండదు.

'జరిగిందేదో జరిగింది. ఈ మధ్య ఇలాటి కేసులు రోజూ అరడజను పైచిలుకు చూస్తున్నా రాత్రి ఒక పెద్ద అపీసరు తప్పత్రాగి చివరకు కట్టుకున్న భార్యనే స్వయానా రేవ్ చేశాడు' - అ జోకుకు అతనే నవ్వుకుని పైవ్ మినిట్స్ జాగరణ నైటంతా. ముఖం కడుక్కొస్తా.'

బాల్ టూంలోకి - అతి చనువుగా నడిచాడు.

తలుపు లోపలవేసి మరీ నడిచాడు.

'పారిపోయాడు గనుక బ్రతికిపోయాడు రాస్కెల్' అన్నాడు తంచన్ గా అయిదువిమిషార తర్వాత గదినుంచి బయటకి వస్తూ ఇన్స్ పెక్టర్.

కూర్చున్నాడు ఎదుట సోఫాలో. సిగరెట్ అంటించాడు పొగ వదులుతూ, ఎక్సరే తీస్తున్నట్లు తీక్షణంగా రేఖ కళ్ళల్లోకి చూస్తున్నాడు. శోధిస్తున్నాడు. లోలోపి- నేరాన్ని- తల వండుకుండి రేఖ. కాపీ త్రాగుతూ కాపీగా- 'ఏమూరు?' అన్నాడు. చెప్పింది. 'ఏంచేస్తాడు మీ నాన్న?' 'వయస్సెంత?' 'వాన కురుస్తుంది బయట.'

ఏవో అడుగుతున్నారు. ఏదో చెబుతుంది వగం వగం.

'చూడు రేఖ! నీకు ఇలాటి వ్యవహారం కొత్త. మాకు రొటీన్. మవ్వు కోవరేట్ చేయకపోతే ఎవ్వరం ఏం చేయలేం - అ రాస్కెల్ పోకాడు పిడేళ్ళకు తక్కువలేకుండా. అనలు అంతకుముందు వాడు తెలుసా నీకు. ఆహా! తప్పని కాదు. చెప్పాలి అలా తలాయిస్తే చిక్కుల్లో పడ్తావ్. వండ్లో బావున్నట్లు లేదు. మరీ కాస్త కాపీ మరే అంవాట్లా లేవు గదా! అడవాళ్ళకు ఏ అంవాటైనా మరీ జోరుగా వెళ్ళిపోతారు.'

కల వందుకునే కూర్చుండి రేణ ప్రతిమలా. బెల్లు మ్రోగింది. ఇన్స్ పెక్టర్ లేచి తలుపు తెరిచాడు. ఎవరో తలుపు తెరిచి నిల్లిలా లోపలికి వచ్చారు.

కలెత్తి చూసింది రేణ.

'హలో; హనీ' అన్నాడు ఇన్స్ పెక్టర్.

'ఫోన్ ఫర్ యు' అంది ఆ మెరుపుతీగ.

కల వందుకుంది మళ్ళీ రేణ.

'హనీ'— చిత్రమైన పేరు. ముద్దుపేరు గామయ్య. ఈ హనుల సంగతి అంతకుముందు రేణకు తెలియదు. ఏ విషయమైనా, ఏ విద్యయినా పుట్టగానే సేవ గలిగి తెలియదు. క్రమక్రమంగా అనుభవం చెబుతుంది పాతాలు. అనుభవమున్న మనిషి ఎదురైంది రేణకు.

'బేబీ' అంది మెరుపుతీగ.

'నా పేరు రేణ' అంది అంత కోసంలోనూ వచ్చింది. 'గిజ్జెంగుర్రంలా ఎదిగావే. మొగుడొచ్చి ఆ రెండుకొమ్ములూ వంచితేకాని చీలిగరణగదు' అనేది బామ్మ. 'మాంచి లారీ వర్సనార్టీ' అన్నాడు చలమయ్య వడ్రాకుడు ఒకసారి చెబుపు నుంచి నీళ్లుతెస్తుంటే— తలారా స్నానంచేసి తడిగుడ్డతో బాడీలేని చోటితో వస్తుంటే— 'సినిమావ్యాకృతం తెలుసు నెక్స్ట్ పీల్ టే: నగంనగం గుడ్డంతో గొంతు కోయ దమా— సినిమా తీస్తే యమ నేయరల్ గా తీస్తాట్ట లోకనాథం'— వాడి పిండాకూడు. పంతులు మెరకదిబ్బకు తిరగడం మానడం, వేదాంతాచార్య భగవద్గీత ఉపన్యాసాలు మానెయ్యడం— లోకనాథం సినిమా తీయడం— ఈ జన్మలో జరిగే పని కాదు. ఏళ్ళందరినీ దండకారణ్యానికి తోలుకుపోయి నాగళ్ళకు కట్టి చొరాలు దున్నించారయ్యా— అడవిల్ల కనిపిస్తే చాలు కంటికి పదురుగా సినిమా తీస్తా దొకడు. మెరకదిబ్బకు పరిగెడతాడుంకొకడు. భగవద్గీత చదివి శృంగారపరంగా వ్యాఖ్యానం చెబుతాడుంకొకడు.' 'ఏమైనా వన్నెందేళ్ళ వోజీవయస్సులో మాయంటిడి ఇల్లాలై పీళ్ళీసుకుంది. అదే భేష్ గు వుంది. ఆలా ఎదిగిపోయి ఎదురుగా తిరుగుతుంటే అడవిల్ల ఇలా:— ఈ వయస్సులో నాకే తిమ్మి రెక్కుతుంది.' 'అది సరే! అనలు రాజయ్యకూతురులోనే పుండయ్యా అనలు పినలు రాజనం.'

అన్నదో పుట్టినపూర్ణో పెద్దలు తమ్ము అశీర్వాదస్తూ అన్న మాటలు గుర్తొచ్చి అద్దంలో చూసుకుంది. కళ్లు నాచిపోయాయి. జాట్లు రేగిపోయింది. తిలకం చెరిగిపోయింది. చీర పలిగిపోయింది.

'అలా కంగారుపడకు బేబీ! కొత్తలో అలాగే వుంటుంది. స్నానం చేసి డ్రస్ చేసుకో. గడి మార్చిస్తా. ఈ వయసులో ఇలా బీయర్నా?'

అనుమానంగా చూసింది అమె ముఖంలోకి రేణ.

ఫోను మ్రోగింది.

'యస్, గ్రేస్ హాయర్, కమింగ్, టు మినిట్స్.'

'దైర్ఘ్యంగా ఉండాలి బేబీ! ఆయామ్ యువర్ సిస్టర్. కనిపించిన ప్రతి మనిషిని అనుమానిస్తే- కాంటిక్టుకూడా ప్రాండ్ దొరకడు ఈ వరల్డ్ మొత్తంలో. ఏమిటి అలా చూస్తున్నావ్? కష్టాలూ బాధలూ కన్నీరూ- రుచిచూడని మనిషివరు ఈ భూలోకంలో! ఒకడికి తింటానికి కావసినంత వుంటుంది. తిండి ఆరగదు. ఒకడికి వండిరిమంచం, దనలవ పిల్లో, ఎయిర్ కండిషన్లు రూం అన్నీ వుంటాయి. 'నిద్దరట్టదు'. మా హోటలు మానేజరు ఎన్నిసార్లు ఉడుకులోనులో జలక్రిడ లాడినా జిడ్డుకారుతూనే వుంటాడు. ఏ మనిషితైనా బాధలుంటాయి. దులుపుకు తిరగలి బేబీ! వట్టిండుకుంటే అన్నీ బాధలే. మా వాప్రముఖుడు కూతురు - తన పెంపుడు కుక్కపిల్ల కొడుక్రిందపడి చచ్చిందని బెంగ పెట్టుకుని ఖరీదైన హాస్పి టల్ లో చేరి - ఖరీదైన టూనిక్కులు క్రాగుతూ - కాంక్షనం అనలు లేక మంచ మెక్కి సినిమాపాటలు పాడుకుంటూ గునుస్తూ - హాపునెస్ ఫర్ - రివటలాటి కుర్రాణ్ణి కహస్యంగా రిజిస్టర్ మారేజి చేసుకుంది. పెట్టుకుంటే అన్నీ బాధలే. అన్నీ బరువులే. అందుకే దులుపుకు తిరగాలంటాను. మనిషికేం కావాలి చెప్పు! కడుపునిండా తినటానికి తిండి- కంటినిండా 'నిద్ర'టానికి 'కుప్పరమైన' పక్కా, కారంకారంగా తీయతీయగా కాలక్షేపానికి జనం - ఖర్చు పెట్టుకోటానికి డబ్బూ. పద పద, గది మారుస్తూ అలా మరి బుర్ర ఖరాబయేలా ఆలోచించకు. ఈ ఆలోచనలే ఏనుగుల్లాటి మనుషుల్ని పీనుగుల్నిచేసి తినేస్తాయి. విద్యవిద్య ఆలో చనలు పెట్టుకోవు గనుకనే - ఆ కొండలూ రాళ్ళూ అలా పదికాలాలపాటు చీకూ చింకా లేకుండా సుఖంగా బ్రతుకుతున్నాయి. ఎలా సుఖపడాలో తెలియవచ్చుదు పడేవాళ్ళను చూసి నేర్చుకోవాలి ఈ హోటల్లోనే- రిసెప్షనిస్టును నేను. నీలాటి అడకూతురే. పద మరి బేబీ'

మళ్ళీ కలుపు చెప్పుడు-

'గ్రేస్' అన్నాడి లోపలికొస్తూ ఇన్స్ పెక్టర్.

'ఏమిటా కంగారు కేకలు వాసీ? అంది గ్రేస్.

'ఇది చాలా పీరియన్ కేస్.'

'అంత పీరియన్సేముందబ్బా?'

'నీకు తెలియదు.'

'తెలుసులే.'

'వచ్చులాటకాదు. వాన్ మంచి ఫోనొచ్చింది.'

‘ఎందుకో?’

‘ఒక గాంగ్‌రీడర్‌కోసం గలిస్తున్నాం. నేపాల్ పోయాడని ఒక రిపోర్టు అమెరికా చేరుకున్నాడని - అదే బ్రెజిల్ - దక్షిణ అమెరికా. అక్కడ పేరు మార్పుకు విజినెస్ చేస్తున్నాడని ఇంటర్‌పోల్ రిపోర్టు. చెంబర్ వ్యూరీలో బంది పోతు దొంగల్తో చేతులు కలిపాడని - నమాచారం. వాడే వీడని ఇంకకుముందే మా బాస్‌కు టెలిఫోన్ మెసేజీ వచ్చింది. వాడు ఈ అమ్మాయిని ఇలా వదిలి పారి పోయాడు. గలిస్తున్నాం. చూడమాయ్! ఇంక దాని లాభంలా. నీకు ఇకగదూ ఈ రాస్కెల్ - ఇంకకుముందు తెలుసా అని అడుగుతున్నాను. నిజం దాని పుచ్చినా - అబద్ధం చెప్పినా - చిక్కుల్లో పడ్తావ్. అనక నేను కూడా విన్ను రక్షించలేను. చెప్ప - గ్రేస్, నువ్వు ఇంక వెళ్లు!’ అన్నాడు గట్టిగా ఇన్‌స్పెక్టర్.

గ్రేస్ వెళ్ళిపోయింది కోపంగా.

నయానా భయానా రకరకాలుగా హెచ్చరించాడు. ఏం చెప్పాలో తెలియక - ఎలా చెప్పాలో అంతకంటే తెలియక మౌనంగా నిరీక్షంగా, నిస్పృహయంగా ఇన్‌స్పెక్టర్ కళ్ళలోకి చూసింది రేఖ. తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. ఆనలోన - లోలోన - హృదయాంతరాళం గూడిల్లో దాక్కున్న రహస్యాలను వెతికి చూడాలని యత్నిస్తున్నాడు. తనకోసం మధు ఇబ్బందులపాలైపోతే - రేఖో మాపో అక గాడికి నీకతో పెళ్ళి. అవత్యాతిపాలైపోతే - తనకు వచ్చే త్యాతి లేదు ఇంక. అవత్యాతి వచ్చింది ఎలాగూ వచ్చింది. కొన్ని మచ్చలు జీవితంమీద పడగూడదు. పదితే అ బ్రతుకు మట్టిలో కలిసిపోయేదాకా అవి పోవు.

‘ఇది చివరిసారి విన్ను అడగటం. లాకప్ చేశూల్ని వస్తుంది. చెప్పు: ఎవరు వాడు?’ కఠినంగా గర్జించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

‘అతను నీకు తెలుసా? అని అడుగుతున్నాను చివరిసారి’ అన్నాడు మళ్ళీ ఇన్‌స్పెక్టర్ పడింతల కఠినంగా.

పులికోరల్లో చిక్కుకున్న రేడిలా, ఎల్లి చీల్చి నమలబోతున్న పిచ్చుకలా - పణికింది రేఖ భయంకరమైన ఒంటరితనం - మ్రుంగేస్తున్నది అమెను.

‘తె.....లు.....ను’ అంది తనలో తాను.

‘ఏమిటి అతని పేరు?’

‘మధుమూర్తి -’ అనబోయింది కాని ఆనలేక గొణిగింది.

‘కోపంవస్తే నే మనిషిని కాదు, చెప్ప. అంతా చెప్పాలి.’

తప్పదని తెలుసుకుంది. తల వంచుకునే చెబుతున్నది. రాసుకుంటున్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. రేఖ చెప్పిన మాటల సారాంశం.

‘అతనిపేరు నక్కం. మామారే. గన్నవరం తాయాకా కొనుకొను మా ఊరు. అతనూ నేనూ ప్రేమించుకున్నాం. పెద్దవాళ్లు పెళ్ళికి వచ్చుకోలా. ఇలా లేచివచ్చేస్తాం. అతని ఇతర వ్యాసంగం గురించి నాకు తెలియదు. ఏ గుళ్ళోనో రిజిస్ట్రీ అఫీసులోనో పెళ్ళిచేసుకుంటాం. మేం ఏం తప్పు చెయ్యలేదు. మమ్మల్ని వదిలిపెట్టండి. దండం పెద్దాను.’

ఏడుస్తూ - తడబడుతూ - అప్పటికప్పుడు ఆలోచించుకు చెబుతున్నట్లు తత్తరపాటుతో రేఖ చెప్పిన మాటల సారాంశం ఇది.

‘ఎ సినిమాలోది ఈ కథ?’

‘ఏ కథ?’

‘నువ్వు చెప్పిన కథ?’

‘కథ కాదండీ.’

‘నిజం కదూ?’ అంటూ నోటికొచ్చినట్లు తిట్టాడు భయంకరమైన తిట్లు.

రేఖ చంటిపిల్లలా గుక్కపట్టి ఏడ్చింది. అంతటి దౌర్భాగ్యమైన తిట్లు తాను ఎన్నడూ తిన్నది కాదు. తనమీద జారి చూపటానికి తన్ను రక్షించటానికి ఎవరూ లేరు. ఆ గదిలోనే కాదు. ఈ ప్రపంచంలో లేరు. ఈ జీవితంలో లేరు. ‘గ్రేవ్’- అ అమ్మాయి ప్రేమగానే మాట్లాడింది. కాని:-

అప్పుడు గదిలో అడుగుపెట్టాడు బుచ్చిబాబు.

ఆ సమయంలో చిట్టబ్బాయి కొడుకులు ‘బుజ్జీలు’- ఆక్కడకు వస్తాడని రేఖ కలగనలేదు. అతగాడికి తనను ఇస్తానంటూ - ఒకనాడు బుజ్జీలు తండ్రి చిట్టబ్బాయి దగ్గరకు తండ్రి రాయబారం వెళ్ళాడు. అవమానం పొంది తిరిగివచ్చాడు. ‘బుజ్జీలు’ అంటే తనకు ఎన్నడూ మంచి అభిప్రాయం లేదు. త్రాగుబోతునీ, తిరుగుబోతునీ జూదగాడనీ- అంత చిన్న వయస్సులో నమస్త విద్యలూ నేర్చుకుని - తండ్రిని మంచివాడనిపిస్తున్నాడనీ- అందరూ చెప్పుకుంటారు.

ఇన్స్ పెక్టర్ ని ప్రక్కకు తీసుకెళ్ళి ఏదో చెప్పాడు.

‘సారీ’ అంటూ వెళ్ళిపోయాడు ఇన్స్ పెక్టర్.

‘ఇంక భయపడకు. కాఫీ....? బోనీ - ఇంక ఆ మొహం తీసేయ్.

కూర్చిందీ?’

బుజ్జీలు చూపుతున్న దయ ఆపారంగా వుంది. ఎన్నడూ అతనితో అంత దగ్గరగా వుండటం అమభవంలేదు రేఖకు. అతగాణ్ణి గురించి ఆదస్యిలందరూ రకరకాల కథలు చెప్పుకునేవారు. అతను వస్తుంటే తొలగిపోయేవారు - పులిని చూసి ప్రాణాలు అరచేతపట్టుకు పరుగులుతీస్తున్న రేడిసిల్లలా.

కాని—

ఏనాడూ తాను ఊహించనిది - ఈనాడు జీవితంలో జరుగుతున్నది. ఏ మనిషి తన్ను తిరస్కరించాడో - ఆ మనిషి సహాయం - ఆ ఊరిలోంది బయట పడటానికి తనకు అవసరమౌతున్నది.

‘రేఖా! నా గురించి నువ్వు మంచిగా ఆనుకుంటావని నే అనుకోదండేదు.’ అన్నాడు బజ్జిలు కూల్ డ్రింక్ ఇస్తూ.

బజ్జిల్ను చూసింది రేఖ.

ఏదో బోగొట్టాకుని వెతుక్కుంటున్నవాడిలా కనిపించాడు. తన కళ్ళలో ఏదో అన్వేషిస్తున్నాడు.

‘నే నంటే నీకు కోపం కదూ?’ అన్నాడు.

‘ఎందుకు?’ అంది రేఖ. పల్కుగా పేలవంగా వచారానంకోపం అడిగిన ప్రక్కలా లేదు. ఇంక ఏం మాట్లాడాలో తెలియక - ఏదో మాట్లాడాలి గనక అడిగిన ప్రక్కలా వుంది.

‘ఎందుకో నాకు తెలుసు. కాని ఆనలు విషయం కూడా నాకు తెలుసు. చెప్పనా? ... వద్దులే. నీకు వినాలని కుతూహలం ఏమీ లేదనుకో.’

‘అబ్బే! కాదుకాదు చెప్పు.’

‘అయినా - ఈ సరిస్థితిలో - నీ బాధలతోనే - నువ్వు సకలమైపోతుంటే నా గొడవకో ఇంకా బాధ పెట్టటం ఆనవసరం.’

‘బాధలేదు బచ్చిదామా.’

‘అబద్ధం అడలేవు రేఖా నువ్వు.’

‘అంటే?’

‘అ విషయం నువ్వు మర్చిపోలేవు.’

‘ఏ విషయం?’

‘నిన్ను నాకిప్తానంటూ మీ నాన్న - ఒకనాడు మా నాన్నదగ్గరకు వచ్చిన విషయం. అనాడు మత్తుపోగడులో మా నాన్న - మీ నాన్నను అనరాని మాటలు అవి చెప్ప చూపించిన విషయం. ఏమిటి అలా తల వట్టుకున్నావు?’

‘కలనొచ్చి.’

‘కలనొచ్చా?’

‘ఇది పేసుకో. మాత్ర. కాసేపు నిద్రపోతే....’

‘ఎందుకీదీ?’

‘కాసేపు నిద్రపడకుండు. చాలా అరివిపోయినట్లున్నావు.’

‘వద్దు.’

‘ఎందుకని? నామీద వమ్మకంలేదు కదూ?’

‘.....’

‘నీకు మత్తుమందు పెట్టి - ఒంటరిగా నిప్పుహాయంగా వున్న నిన్ను ఏదో చేసేటంత నీచుణ్ణి కాదు.’

‘కాదు బుచ్చిబాబూ.’

‘కాకపోతే విషం పెట్టి నీ ప్రాణం తీస్తావనుకుంటున్నావా?’

‘నా ప్రాణంతీస్తే నీ కేమొస్తుంది బుచ్చిబాబూ! అవక ఏంచేసుకుంటావీ కదైను. కర్ములు కూడా మవ్వే పెట్టుకుని మట్టిచెయ్యాలి.’

చేతిలో మాత్ర గిరవాటు పెట్టాడు.

‘ఎమయింది?’ అంది రేఖ.

‘ఇదిగో! ఈ నీసా చూడు.’

చిన్న నీసా జేబులోంచి తీసింది. ‘దీన్నిండా వున్నాయి మాత్రలు. నేను రోజూ గంటగంటకూ వేసుకుంటాను. కాస్త పనిచేస్తాయి’ అన్నాడు బుచ్చిబాబూ.

‘నువ్వొచ్చుకు వేసుకుంటున్నావు మాత్రలు?’

‘దాద భరించలేక - అప్పుడే మరో లోకానికి బందెక్కలేక. ఇదిగో! నీసా తియ్యి. ఊ! చేతిలో వేసుకో కాపిని మాత్రలు..’

రేఖ చేతిలో అయిదారు పెట్టాయి. ‘రెండు ఇయ్య’ అన్నాడు. రేఖ ఇచ్చింది. వేసుకు మ్రింగి ‘నువ్వు ఒకటి వేసుకో’ అన్నాడు.

వేసుకుంది. మంచినీళ్లు త్రాగింది.

‘రేఖ!’

‘ఊ!’

‘ఒక చిన్న కోరిక.’

‘చెప్పు.’

‘ఇద్దరంకలిసి భోంచేద్దా’ అన్నాడు ఏదో పెద్ద ఆదగరానివిషయం ఆదిగినట్లు. జాలి నవ్వింది రేఖ.

కం తిరుగుతున్నది.

‘ఇంకా ఏమిటో అడుగుతావనుకున్నాను.’

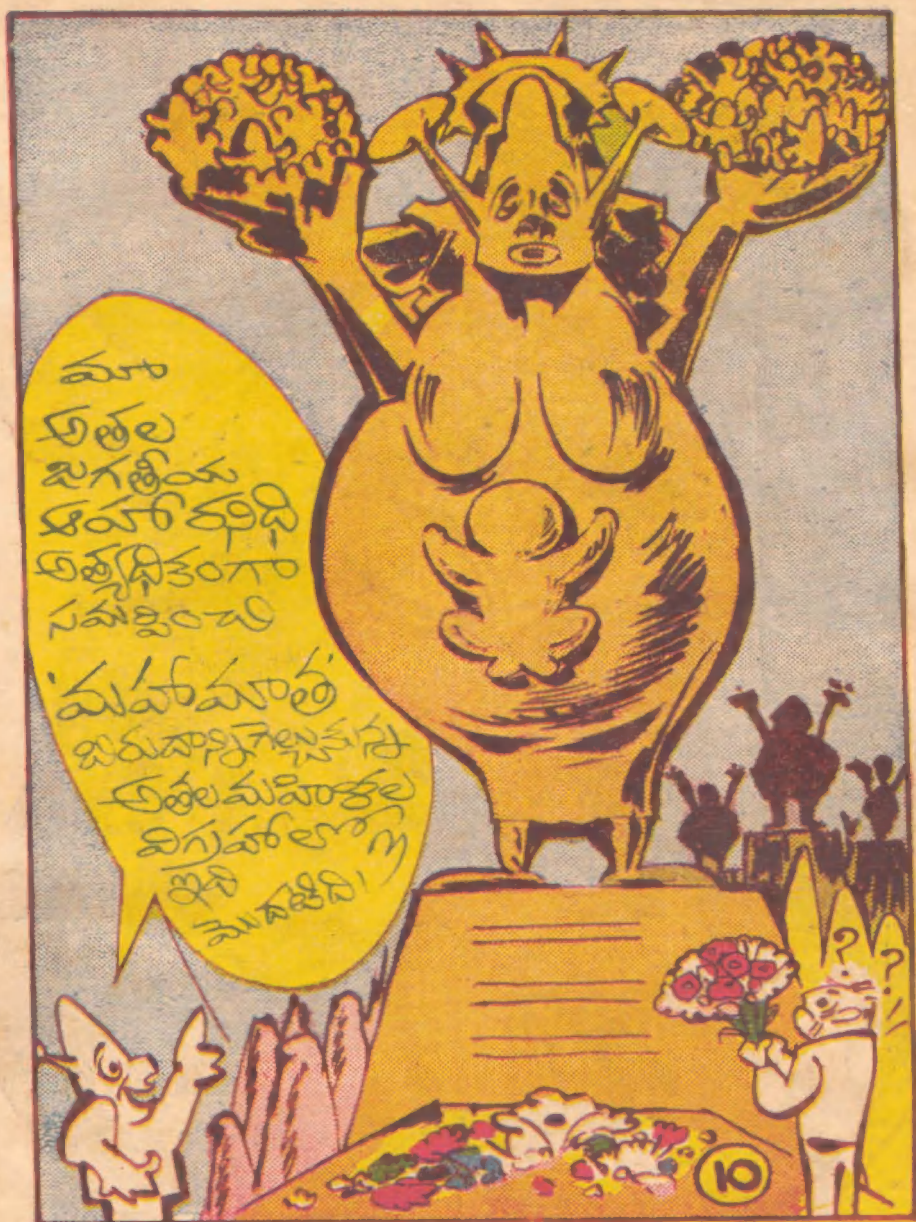
వర్షం రెండో ప్లేట్లు భోజనం తెచ్చిపెట్టాడు. మౌనంగా తింటున్నారెద్దరూ - బుచ్చిబాబూ ముఖంలోకి తడేకంగా చూసింది రేఖ. ఏదో అమాయకత్వం కనిపించింది. అవలంకలు. చుగత.

‘కళ్ళు తెరుచుకున్నా తెరిసిడి పదటంలేదు బుచ్చిబాబూ.’

‘పడుకో.’

మరబొమ్మలా కదిలింది రేఖ.

(సకేపం)

మహాప్రసాదం

ప్రేమముకళి